

KARMA THA

DUHOVNI RAZVOJ

JAKOBA LORBERJA

PRED NJEGOVIH ZEMELJSKIM POSLANSTVOM

KARMATHA

Pomen tega imena:

Preizkušeno in dobro utemeljeno

oziroma

Izpolnjeno

Božji dobri služabnik

Utelešen kot

Jakob Lorber

Zapisala Anita Wolf

Prevod v slovenščino Renato Grobelnik

Sveti Oče, tudi to knjižico pošlji v svet z obilnim blagoslovom, da se razširi luč in da vse sledi tvojemu klicu domov.

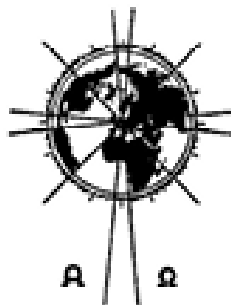
»Glej, Jaz delam vse novo! – Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec. Žejnemu bom dal zastoj od izvira žive vode. Kdor bo zmagal, bo to podedoval; in Jaz bom njegov Bog in on bo moj sin.«

Razodetje 21, 5–7

Najljubši Oče!

Naj tvoj žarek blagoslova v zvestem sledenju vžge vsa srca, ki so pripravljena sprejeti! Naj tvoja milostna žrtev očisti naše duše. Naredi tudi nas nosilce bakle tvojega duha usmiljenja! VSESVETI, hvaljeno bodi tvoje ime JESUS v večnosti.

Amen.

Ime / skupina	Pomen / vloga
UR, Jezus Oče	od začetka do konca, Alfa in Omega
Karmatha	nebeški otrok; tudi preizkusni kamen za Samo
Sama	Karmathina nebeška spremljevalka
Sedem nebeških knezov	Vloga
Rafael – Agralea	nosilec ljubezni
Alaniel – Madenia	nosilec potrpežljivosti
Muriel – Pargoa	nosilec resnosti
Zuriel – Helia	nosilec modrosti
Mihael – Elya	nosilec volje
Uraniel – Urea	nosilec reda
Gabriel – Pura	nosilec usmiljenja
Angelske skupine	Pomen / opis
4 angeli varuhi	nosilci zakonov pogojevanja in svobode za stvarstvo
24 angelov starešin	prastari angeli in nadangeli (kerubi in serafi)
Prvi pri prestolu	štiri skupine, ki jih Oče pogosto imenuje »ljubi Veliki«
144.000 angelov poveljnikov	angelska poveljniška skupina
Sončni in drugi angeli	višje angelske službe
Množice otrok luči	duhovna bitja luči
Svetni otroci	duše, povezane z zemeljskim svetom

Simboli	Pomen
dve sveči na enem svečniku = sedem svečnikov	simbol svete četvernosti bitij
nosilci 12 temeljnih žarkov	temeljne duhovne sile
Posamezni angeli / osebe	Vloga
Eraskar	angel
Tullay	angel
Seraph	angel poveljnik
Cherub	angel poveljnik
en angelski par	neimenovan angelski par
Mayano in Mallada	sončna angela
Legion (Mr 5,9)	posebna duhovna entiteta
Imenovani angeli varuhi	Vloga
Orytam	1. angel varuh
Mackarath	2. angel varuh
Pagriel	3. angel starešin
Rayutam	4. angel varuh
Posebne duhovne osebe	Pomen / identifikacija
Hasabael	Janez Hus
Elisa / Luther	duhovna povezava
duh Janeza Krstnika	iz Mihaelove hiše
Angeli poveljniki	Vloga
Cebulah	angel poveljnik
Jehasmael	angel poveljnik
Spremljevalci in vodniki	Opis
spremljevalec Same	pripada Paratovi skupini

Spremljevalci in vodniki

Karmathin vodnik luči na zemlji
voditelj najmlajših otrok luči
voditelj sonca in predstojnik
voditeljica vračajočih se otrok

Opis

duhovni vodnik
vodstvo otrok luči
višji nebeški voditelj
vodi povratnike

Skrbniki

skrbniki različnih skupin otrok
skrbniki duš umrlih otrok

Naloga

varstvo in spremljanje
skrb za duše otrok umrlih na zemlji

Svetopisemske osebe

Adam
Abel

Opomba

praoče človeštva
Adamov sin

I. Del V hiši ljubezni	12
1. poglavje	12
Kako je Karmatha dosegel ponižnost.....	12
2. poglavje	17
Angelovo ljubeče služenje – Karmathin prvi »veliki« govor o Očetovem zadovoljstvu.....	17
3. poglavje	23
O notranjosti in zunanosti • Karmathino globoko spoznanje • Rafaelov blagoslov • Vstop v Hišo potrpežljivosti .	23
II. Del V hiši potrpežljivosti 4. Poglavje Prva preizkušnja potrpežljivosti Očetovo težko vprašanje	28
5. poglavje Karmathin dober napredek • Svetlobni signal • Druga preizkušnja	34
III. Del V hiši resnosti 6. poglavje Šolski primer in kaj se iz njega lahko naučimo	39
7. poglavje	43
Učenje o krivdi in Očetova Beseda o tem.....	43
8. poglavje	48
Ali je morala Satana pasti? Nekaj o svobodnem razvoju.....	48
9. poglavje	52
Sveti magnet • Krivda, tožilec in pokora	52
10. poglavje	56
Pravično čaščenje • Najbolj milostna od vseh svetosti	56
IV. Del V hiši modrosti.....	60
11. poglavje	60
Shema zemeljske poti • Nekaj o dragocenem prinesenem blagu.....	60
12. Poglavje	64
Lep razpored miz	64
Najboljša in večno veljavna rešitev težke uganke. Spoznanje o darovanju žrtve.	64
13. Poglavje	68
Enaka ljubezen do vseh otrok z različnimi stopnjami spoznanja in njihovo uresničevanje	68
Osvoboditev in odrešitev – Zemlja in onostranstvo.....	68
V. Del V hiši volje.....	73
14. poglavje	73
Nošeni nosilci	73
Čudovita zborna hiša na srednjem soncu – stopnje ljubezni	73
15. Poglavje	77
Neskončnost v prostoru	77
PRA-Bitje in njegova sveta harmonija: hiter, dober preizkus jaza	77
16.	81
Poglavje.....	81
Nekaj o resničnem občutenju Boga. Napredek prinaša novo spoznanje o ponižnosti	81
17.	84
poglavje.....	84
Odnos med Bogom in otroki. Lepa prošnja vseh velikih in malih. Oče.....	84
18.	88
Poglavje.....	88
Učenje o zaupanju. Sveti vir življenja – in Amen	88

19.	92
poglavje.....	92
Sveta ljubezen do stvarstva in stvaritev »Da« in popolna predanost	92
VI. Del V hiši reda	95
20. poglavje	95
O sveti neskončnosti	95
Nekaj o vprašanju krivde in upravičeni svobodi delovanja	95
Vzajemno popuščanje	95
21.	102
poglavje.....	102
Mojzesova odeja • Dober vpogled v Očetove solze veselja in nauke.....	102
22. Poglavje Služenje bližnjemu • Centralna in magnetna polja	109
nebeškega lastninskega prava.....	109
23. poglavje	116
Višje razmišljanje o sveti vseprisotnosti.....	116
Dva temelja z različnimi posledicami • Šesta prošnja Očenaša	116
24. poglavje	122
Vse ima svoje pravo mesto, domov prinesen od Nosilca ljubezni	122
25. poglavje	125
Jeza, ovita v milost	125
Sveti sejalec • Mackarat – Luther	125
VII. Del V hiši usmiljenja	130
26. poglavje	130
Pri Gabrielu prebiva tudi resnost Božje velike dobrosrčnosti	130
Ločitev in enotnost sedmih duhov.....	130
27. poglavje	134
Najčudovitejše: gledanje Boga • Globok vpogled v potek stvarjenja • Velika blagoslovitev praznične pogostitve	134
28. poglavje: Sveto razodetje • Štiri bistvene točke.....	138
Veliki zakon: PRA-ja	138
29. poglavje: Aleluja – zahvala Karmate: zadnje priprave • Svetloba nad zakritimi razodetji	142
30. poglavje: Velika podoba božanstva – Karmatha prejme posvetitev • Blagoslovljen konec	146
Zaključek	150
Priloga	150

Uvod

1 Ko je Pra-Bog zadnjič pred svojo potjo na Zemljo poklical prve angele in jim dal vsa navodila, ki jih je bilo treba izpolniti kot pravične pogoje med velikim preobratom stvarstva, so sedmim angelskim knezom ponovno privedli otroke¹. To so bili posebni otroci. Ne zato, ker bi jih Prvotna Ljubezen izbrala kot privilegirane, temveč zato, ker je preobrat v stvarstvu, v znamenju katerega so se rodili v čisti svetlobi, zanje določil posebno pot.

2 Bog je ljubezen!! Ta ni deljiva; vsakemu otroku se podarja enako, po meri otroške ljubezni. Ne razkriva se le v osebnem žarku bitja otrok, ampak se glede na njihovo naravo in krog, iz katerega je izšlo njihovo življenje, kaže v različnih oblikah: v sedmih svetih lastnostih, in sicer v enakih deležih; v štirih vzvišenih lastnostih Pra-Božanstva v skladu z vrsto štirih varuhov angelov; v dvanajstih osnovnih žarkih, ki jih predstavljajo 24 starešin angelov; ter v treh stopnjah spoznanja, ki pripadajo otrokom. Kamorkoli sveta Ljubezen v raznolikih oblikah pade, kjer koli in kakor koli napolni tega ali onega otroka z neizmernimi življenjskimi silami, tam priča o posebnosti razvoja otrok.

3 Čeprav je pra-nadangel prvi, ki iz nikoli popolnoma razkritih pra-sklepov sprejme prvo stvariteljsko mesto, tudi v svoji pra-veličini pred Pra-Očetom ne bo večji od zadnjega najmanjšega otroka pred istim Očetom. In če pred Bogom in Duhovnikom, pred Stvarnikom, veljajo vsi Prvi za privilegirane, ker predstavljajo božansko dediščino stvarstva, potem na koncu skrajno povečana ljubezen, »Očetova usmiljenost«, ponovno vključi vse otroke v isto življenje enakosti. Kajti eno je tisto, kar je izšlo iz Božanstva: Večno življenje!! In to so prejeli vsi otroci brez razlike, ne glede na potek posameznih stopenj in različno sposobnost otrok.

4 Usmiljenje ponovno ovije razodeto, da bi ga skrilo pred pogledi tistih, ki svetih skrivnosti ne razumejo, jih ne želijo priznati in se jih dotikajo z nečistimi rokami. Pra-Sveti razkriva skrivnost le tistim, ki se približujejo Božanstvu z ljubečimi mislimi, ki ne mislijo na Očeta le zaradi lastnih interesov, da bi si s tem olajšali pot spoznanja. Ne, temveč tistim, ki so z budnim umom in živim srcem pripravljene sprejeti vse stvari božanske narave. Takšnim je to pokazano; z resnim prizadevanjem najdejo pot do zadnje skrivnosti, do vrat, ki jo odpirajo. Takšni otroci namreč ne raziskujejo poti iz ambicije, samo zato, da bi pridobili čisto znanje, temveč zaradi usmiljenja, ki vse združuje v sveto veliko enotnost! Zadnja in največja enotnost je razodetje zadnje velike

¹ Sedem angelskih knezov (nosilcev lastnosti) je, kot je bilo predvideno, nebeško spočelo le po tri pare otrok; toda vsi nadaljnji otroci iz razvijajočih se rodov so bili vedno najprej prineseni v sončne domove knezov in so v luči veljali tudi za njihove otroke-potomce. Posebno izbrani so bili zato tudi najprej vzgajani s strani knezov.

skrivnosti! Spoznanje skrivnosti so vrata, prehod, prvi korak v novo vladavino stvarstva, ki ji mora takoj slediti njeno prvo prebujenje. Ta vrata so Oče, prehod je Bog, prvi korak duhovnikov in prvo prebujenje stvarnikov v otroku kot »del bitja« Pra-Božanstva. In s Stvarnikom – tako kot v tem stvarstvu – se začne novo nastajanje.

5 Tako naj vsi otroci spoznajo, da se ne sme upoštevati le enega, če želijo nekoč zavestno odgrniti zadnji zastor skrivnosti, ampak da je treba upoštevati vse, kar je v stiku s Pra-Božanstvom. Poimenujte torej eno stvar v vesolju ali na Zemlji, ki ni prepletena z Božanstvom?! Ni je! Zato iščite; ne ustavljajte se pri spoznanju, ki se mnogim otrokom zdi zadnje. Obstaja resnična vera, ki iz vsakega novo prebujenega spoznanja vzbuja komaj razumljivo »slutnjo« novega nastanka. Ta vera je življenje za prvotno večno bivanje!

6 Kdor to razume, je resnično izbran za nekaj posebnega, kar pa ne pomeni prednosti pred drugimi otroki, temveč izključno spoznanje, ki v vsem novem, kar se rodi, zazna cilj napredka, razvoja, nadaljnjega izobraževanja in vživljanja v najgloblje globine božanskosti! Če so otroci izšli iz globin Večnega Božanstva – in od kod drugod naj bi izšli – potem mora po vladajočih, nespremenljivih zakonih svete stvariteljske ljubezni, imenovane »usmiljenje«, obstajati tudi enak »povratek«. Vsak otrok mora dobiti možnost in sposobnost, da ponovno postane eno z Globino, iz katere je nekoč bil rojen.

7 Ni izgovora, ni: »Gospod, tega nisem vedel.« »Oče, mislil sem, da tega ne smem.« Vsak otrok, ki je kadar koli razumel, kako odgrniti rob svete Božje skrivnosti, nosi v svojem duhovnem srcu neizogibno željo po nadaljnjem življenju spoznavanja. Ta pobuda je izvedljiva – do zadnjega naj ostane odprta. Vendar pa v ustvarjalnem vladanju Svetega Duhovnika obstajajo poti v nešteti oblikah, tako da sta bila vsakemu otroku podeljena možnost in sposobnost. Pot, ki je bila enkrat resno začeta s trdno voljo, v te globine ni težka; vendar zahteva neprestano žrtvovanje ega, tako kot Bog neprestano žrtvuje Njegovo »Jastvo« za vse otroke, čeprav po različnih poteh zaradi najrazličnejših pogojev. Zato je pot žrtvovanja otroka prav tako težka – in tudi mora biti, sicer nagrada za žrtvovanje ne bi imela vrednosti, tako kot žrtvovanje ne bi bilo vredno nagrade.

8 Da pa bi tudi zadnji otroci revne, a vendar neizmerno bogato blagoslovljene Zemlje lahko bili opozorjeni na največjo možno sposobnost za to pot, naj se iz skupine na začetku omenjenih »novorojenih nebeških otrok« opiše pot takšne svetlobne duše. Kdor pa na tej poti vidi svojo lastno smer, naj gre po njej, in njegova pot se bo izpolnila v največjo radost Božanstva, ne le Očetovo! Kajti Oče je v Božanstvu in to prinaša rojenemu Očeta kot posrednika, kot neločljivo vez med ustvarjenim otrokom in Očetom-Stvarnikom.

9 To se je zgodilo v hiši Rafaela, kjer so novorojeni otroci, katerih je bilo dvanajst parov, od pra-angela in nadangela prejeli prva poučevanja. Enako se je odvijalo v vsaki knežji hiši v skladu z zakonom lastnosti, ki so ji bile dane.

10 Preobrat v stvarjenju, pod čigar znamenjem in predhodnim žarkom so živeli ti otroci, jim je v nasprotju s prej rojenimi prinesel posebno pot razvoja. Hitreje so dozorevali, kar pa je bilo povezano tudi z naraščanjem spoznanja knezov in Prvih, ki je izhajalo iz njihovega lastnega razvoja. Vpogled v razširjeno PRA-temeljno globino je omogočil, da se je pod vplivom novih spoznanj pot prve stopnje otroštva tem otrokom olajšala in tudi skrajšala.

11 Med zemeljsko potjo Božanstva kot »rojene Ljubezni« je nad angelskimi četami, še posebej nad prvimi štirimi skupinami Svetega prestola, vladala neizprosna resnost, saj je stvarstvo počivalo na njihovih ramenih. Ta resnost se je razširila na celotno stvarstvo; morala je biti kot sveti pečat vtisnjena povsod. In v senci takšne resnosti stvarstva se je oblikovala pot otrok.

12 Zdaj je prelomnica stvarstva kot prvo sveto doživetje za njimi, cilj pa se razprostira le pred svetim obličjem Boga in Njegovih Prvih. Skrivnost je treba postopoma in v skladu z razvojem razkrivati otrokom svetlobe in tudi nekaterim otrokom Zemlje, kolikor je to mogoče. Tako bodo tudi otroci dozoreli, da bodo privedeni pred Obličje Očeta; in ko bodo premagali prvotno plašno spoštovanje, jih bo kmalu napolnila velika radost. Naučili se bodo, da ga ljubijo nad vse, Oče pa jim bo pokazal marsikaj iz Svojega zemeljskega potovanja, kar bodo lahko razumeli.

13 Otrok po imenu Karmatha iz skupine Rafaelovega doma je še posebej razmišljal o razodetjih in v svoji otroški domišljiji, ki pa se že precej približuje globlji resnici, pred seboj vidi Očetovo pot. Spominja se žrtvovanja in vzdihuje ob misli, kaj vse je moral »dobri Oče« storiti, da bi svoji ljubezni dal vladavino, ki ji je prinesla krono – vladavino usmiljenja nad vsemi otroki stvarstva in v njih! Odide k Rafaelu, mu izpove svojo duševno stisko in si želi, da bi tudi sam smel iti po takšni poti, kot jo je prehodil Oče.

14 To je bilo prvo veliko spoznanje malega Karmathe. In kaj je to sprožilo, naj se zdaj razkrije otrokom Zemlje. Amen.

I. Del V hiši ljubezni

1. poglavje

Kako je Karmatha dosegel ponižnost

1 Angelsko dete Karmatha prosi Rafaela, naj vpraša Boga Očeta, ali ne bi tudi on – Karmatha – kmalu smel stopiti na precej težko pot na Zemlji. Rafael mu z ljubeznijo in potrpežljivostjo odgovori:

2 »O ne, to se ne more zgoditi tako hitro, kot si želi tvoje srce. Tudi v nebeškem kraljestvu se ne da vse urediti v enem trenutku. Res je, da si v sebi že prižgal lepo luč ljubezni; ali pa bo to zadostovalo za takšno pot, ti bo povedala Agralea (nadangel ljubezni). Takrat boš spoznal, kaj je primerno za Vse-Svetega v Njegovi najvišji ljubezni. Takoj ko boš to spoznal, se vrni k meni, potem pa se bova pogovorila o nadaljevanju.«

3 Glavni pra-nadangel Rafael je nežno pogladil otrokove svetle kodraste lase in se mu spodbudno nasmehnil. Sama sta bila v gaju Sončne hiše Rajone (Hiše ljubezni), otrok pa hitro steče v hišo in najde Agraleo v posvečeni sobi, kjer – kot pogosto – vse otroke svoje hiše zaupa sveti Ljubezni v zaščito Pra-Očeta. Karmatha ponižno in pobožno čaka pri vratih, dokler Agralea ne konča svojega notranjega pogovora. Kmalu ga pokliče k sebi in vpraša:

4 »Moj mali Karmatha, kaj prinašaš, saj tvoje oči izžarevajo prošnjo? Vidim sicer, kaj nosiš v srcu, in Rafael, kateremu je Oče ljubezni podaril Abado², je imel prav, da te je poslal k meni. Ne skrivaj ničesar, saj veš, da to ni mogoče, ker nas je presveti Duhovnik obdaril z očmi ljubezenske svetlobe. Toda nam je ljubše, da zaradi vaše vzgoje na to ne opozarjamo vedno, ampak da otroci iz ljubezni do Očeta in tudi do nas sami odprejo svoja srca.« Agralea nežno objame čudovitega angelskega dečka, ki ji hvaležno in poln radosti vrača nežnost, in reče:

5 »Ajera cara Agralea, prav imaš. Veliko mi leži na srcu; v meni gori svetel ogenj, goreča želja, čeprav mi je že skoraj jasno, da še ni dovolj svetlo, sicer me Abada Rafael ne bi poslal k tebi. A glej, ko je najljubši Oče v velikem govoru, ki smo ga mi otroci prvič smeli slišati v Najvišji Svetosti, govoril o temi, ki vlada na tistem ubogem, majhnem in oddaljenem zvezdnem svetu Zemlji, da so ga ljudje – Njega, ki je vendar Vse v vsem in je nadjne izlil neskončnost najvišje ljubezni – v sovraštvu in posmehu zemeljsko ubili ter tudi zdaj ne vedo, kaj naj storijo proti tistim, ki sledijo Njegovi

² Abada` in `Ajera cara` (človeški oče in človeška mati)

zapovedi ljubezni do Boga in bližnjega, je v meni začelo goreti, da bi pohitel v tisti kraj teme, ki je postal brez vsake ljubezni, da bi ljudem najvišjega Vladarja še enkrat nujno pokazal sveto življenje, da bi končno prišli do spoznanja. Te želje ne morem potlačiti; bolj ko o tem razmišljam, močnejše me žene, zato prosim tebe in Abada Rafaela: pojdita z menoj k Očetu. Gotovo me bo uslišal in mi kmalu dovolil oditi.« Skoraj silovito objame angelski deček hišno mater ljubezni. Agralea dobrosrčno odgovori:

6 »Karmatha, dragi otrok, prinesel si nam, še posebej pa Očetu, pravo veselje; kajti dober je ogenj tvoje ljubezni, ki ga je zanetil Oče, ko je po zaključku Njegove najvišje poti milosti razodel, kaj je storil za vse otroke in duše v nebesih, na Zemlji in pod zemljo. Vendar te moram opozoriti na nekatere stvari. Ali se že počutiš dovolj zrelega, da prevzameš vse, kar ta pot prinaša? Še vedno si otrok, čeprav ne več med najmlajšimi. Poglej pa mnoge otroke, ki so se rodili pred teboj in še niso na tej poti. Misliš, da bi Očetove Besede v njihovih srcih vzbudile manj pravičnega ognja kot v tvojem? Zato ti svetujem, da še nekaj časa ostaneš sam v posvečeni sobi; veš, kaj to pomeni, saj si tu že enkrat smel ostati. Ob pravem času te bom prišla iskati. Blagoslavljam te z blagoslovom ljubezni, ki nam ga je podelil Vse-Sveti. Sprejmi ga in pusti, da v tebi oživi, tako bo nad tebe prišla jasnost.« Agralea blagoslovi Karmatho in tiho zapre vrata za seboj. On stopi k prostemu razgledu, pogleda proti svetišču visokega duhovnika Melkizedeka, ki ga je mogoče videti tudi s Pracentralnega sonca Rajona, razpre roke in reče:

7 »O nadvse ljubljeni Oče! Poglej, kako mi gori srce, in usliši mojo prošnjo! Vem namreč, da še nisem dovolj zrel; kajti ljubeznivo opozorilo Abada Rafaela in meni tako drage Ajere care Agrale me je naučilo spoznati, da moja moč še ni dovolj velika, da bi se moja prošnja kmalu uresničila. A močno narašča želja, da ti dokažem svojo ljubezen; in mislim, da ni večjega dokaza, kot prostovoljno hoditi po poti, ki si jo Ti, o najsvetejša Ljubezen, prehodil za svoje otroke.

8 Res je, da se nobena otrokova pot ne more primerjati s Tvojo; toda ali ti lahko svojo ljubezen izrazim bolje, kot če storim tisto, h čemur me vodi moje srce? O Oče, dragi Oče, pokaži mi pot, ki si jo namenil zame, in dovoli, da postanem otrok, ki Ti je všeč. Glej, vse polagam v Tvoje roke in želim slediti tistim, ki iz velike ljubezni varujejo mojo pot in me vodijo k Tebi. Blagoslovi svoje Prve za to, kar delajo zame.« Ko je Karmatha končal svojo prošnjo, se nad svetiščem pojavi žarek. Takoj zatem ponovno vstopi Agralea in reče:

9 »Poglej, moj dragi Karmatha, Bog, sveti in ljubeznivi Oče, je s teboj; pokazal ti je svoj žarek. Zdaj pojdi z menoj, kajti Rafael čaka!« Ko prispejo v gaj, angelski knez položi roko na otrokovo glavo, mu pogleda globoko v oči in reče:

10 »Moje otroče, zdaj si postal malo zrelejši, zato se lahko s teboj lažje pogovarjam. V posvečeni sobi te je kljub tvojim željam preplaval čudovit mir, ki je prišel iz žarka

svetišča. Povej mi, katere misli te prevevajo! Kaj ti je hotel Sveti in dobri Oče povedati s tem žarkom?»

11 Karmatha se za trenutek zamisli, pogleda Rafaela in reče: »Abada Rafael, podarjaš mi svojo veliko ljubezen, saj si me spoznal za vrednega, da se z vami pogovarjam, čeprav sem še otrok, ker je moja želja resna. Resda vidiš vame veliko bolje, kot lahko jaz odprem svoje srce; vendar ti želim v ljubezni in poslušnosti pokazati, kaj me gane.

12 Ko me je moja ljubljena Ajera cara ljubeznivo posvarila, da mora biti poleg želje v meni še nekaj drugega, se je razjasnila moja velika temna nevednost, čeprav sem do takrat verjel, da je v meni že precej svetlobe. Tistih nekaj besed je razkrilo, kako šibka je bila moja luč. Kljub temu sem bil prepričan, da bo ljubeči Oče takoj rekel »Da« in »Amen«, takoj ko mu bom izrazil svojo prošnjo. A glej, sploh ni govoril z menoj, ampak je pokazal le žarek svetlobe. S tem mi je gotovo želel pokazati, da sem šele na stopnji žarka in da jih potrebujem še veliko, preden bom kdaj zrel za to, da izpolnim tisto, h čemur me žene moja iskrena, a vendar še zelo majhna ljubezen. Zato sem vse položil v Očetove svete roke. A veš, o dragi Abada, nekaj me je stalo, da sem to storil tako brez zadržkov; ni mi lahko, da se odpovem svoji želji. Zato prosim tebe in dobro Agraleo: pogovorita se oba z Očetom. Morda mi bo vendarle izpolnil mojo prošnjo in me pustil oditi. O, pohitita in povejta mu, kako je v mojem srcu.« Kneza sta božala otroka, Agralea pa je z veliko prijaznostjo rekla:

13 »Naš dragi Karmatha, tvoje srce je še tako majhno, a vendar v njem že prebiva čudovita ljubezen. A glej, če se zdaj odpraviš na tisto daljno Zemljo, se vprašaj, ali lahko že prehodiš to pot, da se boš nekoč spet lahko vrnil k nam. Radi te imamo in v smislu nebeškega življenja bi te pogrešali. Ali nam želiš to storiti? Ali hočeš tako dolgo ostati stran od Očeta, od nas in tudi od svoje spremljevalke? Povej, ali v tvojem srcu res ni niti ene misli na to?«

14 Te prepričljive besede ne ostanejo brez učinka, le da Karmatha ne ve takoj, kaj naj odgovori. Misli na vso nebeško radost, ki jo je doslej doživel, na otroke in angele, starešine, varuhe in kneze ter še posebej na Očeta. Da bi se morda moral za dolgo časa ločiti od Njega in ga morda ne bi več videl, so misli, ki mu zdaj težko ležijo na duši in jih mora pretehtati. Negotovo pogleda od enega k drugemu in vpraša:

15 »O Abada Rafael in draga Ajera cara, kaj naj storim? Na to sploh nisem pomislil. Zdaj ne vem več, kaj naj storim. Ali lahko zapustim vas, predvsem pa Očeta? Svoje prijatelje, svojo ljubljeno spremljevalko Samo?! Pa vendar sem hotel Svetemu Očetu pokazati, kako zelo ga imam rad! O, povejta mi, kaj naj storim!« Rafael ga dvigne, ga stisne k srcu in odgovori:

16 »Karmatha, zdaj gremo k Očetu; On bo vedel, kaj je zate najbolje. Spoznaj pa, da ni lahko razviti ogenj, ki se je vžgal v srcu, v sveti plamen življenja; vsaka enkrat sprejeta odločitev namreč najprej potrebuje potrebno in najširšo zrelost, preden se

lahko uresniči in postane tisto, kar si si zastavil. Če si roko iztegnil proti cilju, poskrbi, da se prej natančno seznaniš s potjo, ki te bo v najkrajšem času pripeljala tja. Če ti je cilj še neznan in skrit, ne glej na konec, ampak najprej na začetek. Le tako ti bo pot uspela in boš dosegel cilj.

17 Nauči se upoštevati pot, ne da bi izgubil cilj izpred oči; tako boš nekoč dosegel veliko. Zato se izogibaj temu, da bi gledal samo v daljavo, saj te to lahko pripelje do tega, da izgubiš pot. Večjo pozornost moraš nameniti korakom, ki jih delaš. Ko boš prečkal sredino svoje poti, boš lahko večjo pozornost usmeril v namen, ki te približuje cilju. Če boš ravnal tako, ne boš izgubil niti poti niti cilja, temveč bo pot prinesla cilj, cilj pa krono! Zdaj te bom odnesel k Očetu; naša ljubka Agralea nas bo spremljala.«

18 Hodijo po čudoviti svetlobni poti, ki vodi iz Rajone do svete duhovniške hiše, kamor imajo Prvi vedno prost dostop. Vrata so odprta, svetišče je odprto – znamenje, da lahko stopijo pred prestol milosti. Tam kneza darujeta Karmatho Pra-Očetu. On ga blagoslovi z mirom – tako kot tudi kneza – in reče:

19 »Moj otrok, vidim plamen ljubezni tvojega sicer majhnega, a zelo čistega srca, in Meni, Očetu, si prinesel veliko veselje. Resnično, v tvoji starostni skupini med otroki svetlobe ni veliko takih, ki bi takoj z vso gorečnostjo žrtvovali svojo veliko ljubeznivo ponižnost v službo Meni.

20 Vendar se je po Moji volji zgodilo, da ti je bilo razodeto, kaj ti kljub ljubezni še manjka v spoznanju in moči, predvsem pa prave potrpežljivosti in zaupanja, vere v Moje najboljše in pravočasno vodstvo, ki ga prejme vsak otrok takoj, ko se v popolnem zaupanju prepusti Moji roki. Tako Mi je bil konec tvoje prošnje veliko bolj všeč kot tvoja navidezna gorečnost srca, ki je črpala svojo moč iz misli, da Jaz tako rekoč sploh ne morem drugače, kot da takoj uslišim tvojo prošnjo, če Mi besedno prepustiš vodstvo, še posebej ker si resno izrazil povsem dobro in po sebi upravičeno željo. A prav zaradi tebe, Moj ljubljeni otroček, Jaz še zdaleč ne morem reči »da«. Tudi pri majhnih stvareh vidiš, koliko ti še manjka, da bi izpolnil tisto, h čemur te žene tvoje od ljubezni goreče srce.

21 Jaz sem nate poslal le droben žarek, a potrebuješ sedem polnih žarkov, da izpolniš tisto, kar se je v tebi porodilo. Zdaj se ozri vase; preizkusi svojo prošnjo in pot ter spoznaj, kaj si ob tem mislil. Nato mi povej, kaj novega se poraja v tebi; potem bomo o tem govorili naprej.« Oče drži otroka v naročju, ga poljublja in čaka, da spregovori. Karmatha se zamisli, nato pa zaupno ovije roke okoli Očetovega vratu, se stisne k svetemu srcu in prizna:

22 »O ljubi Sveti Oče! Sedaj si mi resnično odprl slepe oči. O, povej mi, ali nisem morda ranil Tvoje globoke dobrote, namesto da bi Ti prinesel ljubezen in veselje? Kako sem lahko bil tako neumen, da sem vztrajal pri prošnji, za izpolnitev katere sem še preveč šibak in majhen? Ah, moj dragi Oče, kako naj to popravim? Povej mi to, potem

bom nadaljeval z govorjenjem o tem, kar si me v svoji vzvišeni ljubezni vprašal. Pokaži mi, kaj naj storim, da boš vedel, kako rad bi zate hodil po poti na tistem temnem svetovnem zvezdnem telesu, da bi oznanjal Tvojo luč, predvsem pa Tvojo veliko ljubezen.« Ta ponižnost vzbudi veliko veselje pri knezoma svetlobe, ki stojita na desni in levi strani Očeta. Oče še tesneje stisne otročka k srcu in odgovori:

23 »Moj Karmatha, zdaj nisi več otroček, ampak si zrasel v otroka. Veseli se, pripravil si Mi resnično ljubezen! Tako Mi s svojim bronamernim hrepenenjem ugajaš veliko bolj kot prej. Da bi dosegel cilj, otrok ne potrebuje ničesar drugega kot to, da vedno prihaja k Meni brez vseh stranskih misli, četudi so glede stopnje spoznanja pravilne. Edino pravilno je iskanje Moje svete volje ljubezni in brezpogojna predanost Meni! Tako je otrok vse pridobil! Ni večje blaženosti niti višje radosti v nobenem, še tako visokem nebeškem stanju, kot je blažena radost, da lahko počivaš ob Mojem srcu, tako kot zdaj počivaš pri Meni! Zato pomisli, da ne potrebuješ ničesar drugega. Spoznanje je tvoje srce popolnoma pripeljalo k Meni, kolikor ga lahko dojamemo tvoja otroška duša. In zdaj govori naprej; poslušal bom, kaj imaš še povedati.« Karmatha pogleda Očetu v oči in reče:

24 »Moj dragi Oče, dal si mi zdaj toliko, da moje srce komaj zmore nositi vse to. Kako čudovito je vse, kar delaš! Da, zdaj gledam na Tvojo pot s povsem drugačnimi očmi; vendar v meni ostaja prošnja, da bi nekoč smel stopiti na pot za Tvojo luč, za Tvojo ljubezen. Zdaj spoznavam, da zame še zdaleč ni prišel pravi čas. Ko bom v Hiši ljubezni dovolj dozorel, da si bom upal narediti naslednji korak, me blagoslovi, sveti in ljubeznivi Oče, daj mi svoj mir in svojo zapoved. Potem mi dovoli vstopiti v Hišo potrpljenja; kajti prav te lastnosti mi je še vedno primanjkovalo in jo najbolj potrebujem, sicer ne bi hrepenel po hitri izpolnitvi svoje prošnje. Želim sprejeti delež, ki mi pripada iz tega osnovnega življenjskega žarka, nato pa me boš, Oče vseh usmiljenj, že napotil naprej, kamor moram hoditi, dokler tudi jaz ne bom smel stopiti na zvezdo, po kateri so hodile Tvoje svete noge.« Tej prošnji se z zadržanim veseljem pridružita tudi Rafael in Agralea. Tedaj Oče objame svoje srečne otroke, jih blagoslovi in reče:

25 »Karmatha, tvoja prošnja bo izpolnjena! Ko se nekoč vrneš v Moje kraljestvo, boš spoznal, da sem zate izbral najboljši in najbolj blagoslovljen čas. Kajti ko bo Zemlja, potem ko bo Moje zapuščeno učenje spet nekoliko prišlo do izraza, potrebovala obnovo in bo treba v jasni luči razgrniti Mojo zemeljsko pot, ki bo do takrat popačena do največje neprepoznavnosti, boš ti tisti, ki bo moral opraviti največji in najpomembnejši del dela za ta čas. Svetloba, ki bo skozi tebe izhajala kot širjenje resnice, bo temelj za še globlje spoznanje, ki bo zadostovalo vse do zadnjega zemeljskega časa. Ta temelj nosi zadnje razodetje. Oboje pa za vedno odpira vsem otrokom vrata večnega življenja.

26 Kdor v svojem srcu resno spozna pot življenja, ki sem ti jo razodel, in ravna v skladu z njo, je Mojo pot sprejel za svojo, zato bo Moja Pra-temeljna luč v takem otroku v celoti prebivala. Na temeljni kamen spoznanja, ki mi ga daješ, bosta Moja ljubezen in

resnica zemeljskim otrokom na novo in po poslednji volji prineseni kot večna odrešitev, kot »prebivališče«. Kmalu pred koncem sveta bom nato še posebej razjasnil, na kakšen način bodo Moji dobili večni dom³.

27 Jaz sem Vse v vsem! Jaz sem med svojim odrešilnim življenjem položil temeljni kamen za Zemljo; toda dokler ne boš prevzel svojega visokega, z Mojim blagoslovom obdarjenega poslanstva, bo ta Pra-temelj ponovno skrit. Ljudje ga sami zakrivajo. Zato ga boš ti ponovno razodel in takrat bo vladalo Moje usmiljenje v skladu z Mojim razodetjem.

28 Zato bodi priden, Moj otrok; služi Mi v ponižni ljubezni in bodi poslušen Rafaelu in Agralei, čeprav si prejel visoko obljubo. Tudi vidva, prvi luči Mojega srca, sprejmita Moj visoki blagoslov. Vidva sta trdna stebra in spoznavata, kaj prinaša daljna prihodnost. Dobro se zavedata, kaj pomenita Mojemu Srcu; toda Pra-globina, iz katere prihaja novo bivanje, je skrita tudi vama. Le slutita jo, ker vsakdanje delo za Kraljestvo še ne nosi popolnega konca.

29 Glede dneva stvarjenja ljubezni vama ni več veliko ostalo za raziskati, saj sta Moje Srce skoraj združila s svojima in svoji srci skoraj z Mojim! Da, vajini bakli je oživil dih Moje Pra-Božanske Biti!« Rafael in Agralea se Očetu iskreno zahvalita in se globoko priklonita pred Njegovo nebeško veličastnostjo. Karmatha še ne more jasno prepoznati te globoke povezanosti, zato Očeta otroško ljubkuje in nato voljno sledi Prvima, ki sta že stopila naprej.

2. poglavje

Angelovo ljubeče služenje – Karmathin prvi »veliki« govor o Očetovem zadovoljstvu

1 Rafael, Agralea in Karmatha so se vrnili na Rajono. Sama prispe k njim in jih vpraša, kje so bili tako dolgo. V hišnem vrtu se je zbralo veliko otrok, prišli pa so tudi drugi malčki pod vodstvom Alaniela in Madenie. Vsi so čakali na hišne starše. Rafael z nasmehom poboža ljubko dete po kodrastih laseh. Poznajo Očetove poti za ta čas; zato

³ Te Gospodove prerokbe se izpolnjujejo v tem razodetju.

jim novica ni nič novega. Vendar svoje znanje pred otroki skrivajo za njihovo lastno dobro, da bi jih pripravili na pot soodrešitve. Zato Rafael odgovori:

2 »Moj dragi otroček, prinašaš nam pravo veselo novico. Pohiti nazaj in to sporoči gostom. Potem boš izvedel, kje je bil tvoj prijatelj Karmatha. Pojdi naprej, Karmatha, mi ti sledimo.« Otroci odhitijo od tam, polni veselja. Na Samina vprašanja, ki jih med potjo naslavlja na Karmatho, ta ne more takoj odgovoriti. Zaposluje ga misel, kako sveti Oče vse čudovito vodi. Kajti gotovo – tako verjame – sta Alaniel in Madenia dobila nalogo, da prideta samo zaradi njega, ker je prosil za stopnjo potrpljenja. Pomisli, da bi o tem zagotovo govoril Rafael, zato svoje misli zadrži. A še preden prispejo do izvira v gaju, kjer so se razposajeni gostje utaborili, Karmatha z resnim gibom stisne Samo k sebi in reče:

3 »Sama, moja ljubka spremljevalka, doslej smo bili veseli in dobre volje drug z drugim, in tako naj tudi ostane. Le da bomo rasli v spoznanju, kakor se to kaže tudi na naših telesih. To pomeni, da prevzamemo ljubeče in pozneje svete dolžnosti. Ko pride ta čas, si bomo medsebojno pomagali z ljubeznijo, ne glede na to, kje se nahajamo, ali smo združeni ali ločeni za krajši ali daljši čas. Sveti in ljubeči Oče je združil naša srca, saj smo bili rojeni iz enega diha. Smo eno, tako kot je Oče, naš večni vir življenja, eno z nami in kakor želi, da postanemo eno z Njim. Ti veš prav tako dobro kot jaz, da je to drugo – postati eno – odvisno le od nas. Če se ljubezen do Njega, ki nam je vedno le dober Oče, povečuje, spoznamo pravo luč, zaradi katere postanemo koristni člen v skupnosti otrok, ki že služijo.

4 Sama, bodiva pridna, da bova lahko vedno ostala združena, kakor si iz globine srca tudi goreče želiš, in da v vedno večji ljubezni ostaneva zvesta našemu vsedobremu Očetu.« To je Karmathin prvi govor spoznanja. Sama z začudenjem prisluhne besedam svojega prijatelja. Kje je pridobil takšno modrost? Sluti, da je stopil na novo pot in da je morda med svojo odsotnostjo celo smel bivati pri Očetu. Ta misel v njej vedno bolj dobiva obliko. V svoji veliki radosti, da se mu je to zgodilo, takoj reče:

5 »Karmatha, kako veselo je moje srce! Storila bom, kar si mi rekel; in kakršno koli pot boš ubral, bom v srcu vedno ostala tisto, kar ti smem in hočem biti po Očetovi dobrotljivosti. Da, rada bi šla naprej s teboj, da bi tudi jaz postala služoč otrok. Toda tudi to prepuščam Očetu; Njegovo delovanje je vedno v našo korist.

6 Poleg tega imamo našega dragega Abado in srčno ljubo Ajero caro; in največja milost je, da nam je Abba podaril tako dobre nebeške starše, katerim smemo biti otroci. A zdaj pojdi, sporočiva prihod Rafaela in Agralee.« Karmatha se zelo razveseli razumevanja, ki mu ga izkazuje Sama; z njo se počuti popolnoma eno. Ko prispejo k izviru, pozdravi Alaniela in Madenio s spoštljivo ljubeznijo, nato pa tudi otroke in vestno opravi svojo nalogo. Alaniel reče:

7 »Moj dragi Karmatha, slišal sem tvoj pogovor, ko si stal s Samo pod drevesi. Veselim se zate in Oče mi je pravkar pokazal Svoje zadovoljstvo. Tudi ti, mala Sama, si prejela zelo razumno srce. Oh, ko si otroci tako prizadevajo, najsvetejši Pra-Oče v Svojem veselju dobro ve, kako nagraditi ta trud. Samo vedno imejte v mislih, da On vse vidi in vse ve; takrat bo vaša pot resnično vodila navzgor, tako da v Njem ne boste videli le Očeta, ampak boste pozneje lahko zaznali tudi sveto Bitje: Duhovnika, Boga in Stvarnika, ki skupaj z Očetovim delom tvorijo »veliko Pra-Srce«. Zaradi tega vam bo Oče še bližje.

8 Zdaj je vam, otročiči, le dober in izredno potrpežljiv Oče, ki se veseli vaših iger, vas ljubkuje, varuje in vam daje le ljubezen ter svetlobo. Doslej ste zaznavali le tisto, kar se dogaja v Svetem mestu in na naših Prvotnih osrednjih soncih. Šele z Božjim zadnjim govorom ste smeli slišati nekaj, o čemer prej niste imeli pojma. Kajti kako poteka življenje zunaj svetlobnega zidu, še niste mogli razumeti. A nekoč mora to postati očitno, če ne želite za vedno ostati otroci. Zato mora vaše spoznanje rasti, kakor je to mogoče opaziti pri Karmathi in že pri ljubki Sami. Da, glejte ljubega Očeta od bližje; ne bojte se ga in ne bodite sramežljivi pred Njim. On si želi, da bi v celoti vstopili v Njegovo srce. Ni svetejšega kraja kot Očetovo srce, to Pra-Srce! To vam bo nekoč odprlo tudi Božjo, duhovniško in Stvarnikovo komoro, v kateri boste imeli večno popolno domovanje.«

9 Vsi pozorno prisluhnejo Alanielovim besedam; v srcih se prebudi hrepenenje, da bi se vedno bolj približali Očetu. Tako so zatopljeni v te misli, da ne opazijo prihoda Rafaela in Agralee. Zato so še toliko bolj veseli, ko jih obkrožijo knezi svetlobe. Rafael, ki stoji za skupino, nenadoma začne govoriti:

10 »Alaniel vam je govoril popolnoma resnično, dragi otroci. To si posebej vzemite k srcu in delajte na tem. Takoj bomo videli, kako daleč bo prišel vsak otrok. Pojdite pod tisto skupino dreves, ki nosi čudovite plodove. Mi bomo nato prišli k vam in preizkusili, kako to uresničujete v praksi. Le Karmatha in Sama naj ostaneta pri nas zaradi drugih nalog. Potem bomo imeli veselo pogostitev; morda – če boste svoje naloge pravilno rešili – nam bo dobri Oče podelil še poseben blagoslov.« Tedaj vsi otroci veselo poskakujejo okoli Rafaela in drugih knezov, se ljubeče stiskajo k njim in na Rafaelov znak poslušno odidejo k navedeni skupini dreves. Ko so se otroci oddaljili, reče Rafael:

11 »Dragi brat Alaniel in ti, ljubljena sestra Madenia, zaradi teh dveh otrok vama povem, kaj vama je zaupal Oče in kaj vaju je pripeljalo k nam na Rajono. Kmalu bodo prišli tudi drugi bratje s sestrami, da bo krog popoln, ko bomo opravljali službo, ki nam je bila zaupana. Kar pa delamo, naj se zgodi v imenu presvetega Duhovnika Melkizedeka.

12 Karmatha, ki mi je zrasel k srcu, prav tako pa tudi Agralei, je dosegel stopnjo, ki mu omogoča, da se povzpne na naslednjo stopnjo. To pa mu ne bo tako lahko, kot otroško verjame. A njegova volja je dobra. Sama po sveti odločitvi Očetove ljubezni ne

more vedno hoditi po tej poti z njim, vendar nama je zaupano, da njene radosti ne zmanjšujeva, ampak jo povečava, da ji dodajava tisto duhovno svetlobo, zaradi katere se prostovoljno zaupa Očetovemu vodstvu in tako izpolni tudi svojo pot.

13 Prosiva, da takoj, ko bo odločitev sprejeta, sprejmete Karmatho v svojo hišo. Naj Sama ostane pri vama, da bo lahko občasno z njim in ne bo zaostajala na svoji poti. Pripada ji, da hodi ob Karmathi, ko bo ta nekoč zaključil predvideno zemeljsko pot; tako kot smo tudi mi, bosta združena za vse čase.« Ko Karmatha to sliši, je blaženo srečen. Komaj more verjeti, da je Oče tako hitro preusmeril njegovo pot, in se Mu z velikim veseljem zahvaljuje; vendar skromno čaka na Alanielov odgovor. Madenia ga nežno objame, medtem ko Sama počiva v Agraleinem naročju. Alaniel odgovori:

14 »Dragi brat Rafael in draga Agralea, ljubka rožica Očeta, veliko veselje nama prinaša, da lahko sprejmeva enega od vajinih otrok k sebi. Že mnogi otročiči so hodili sem ter tja med našimi domovi. A Oče nama je razodel Svojo voljo, da posvečava posebno pozornost Karmathini poti. Ali lahko ravnava drugače kot v sveti pra-ljubezni? O Rafael in Agralea, poleg Očeta se vama zahvaljujeva, da nama zaupata otroka iz svoje hiše. Blagoslovljen naj bo trenutek stvarjenja, ko Karmatha prestopi naš prag.« Karmatha še ne razume vsega pomena teh besed, čeprav so bile izrečene zanj; vendar jih zvesto hrani v sebi in mu pozneje prinesejo blagoslov. Prav tako ne sprašuje po njihovem pomenu; v druženju s Prvimi je spoznal, da ni treba, da je vse razumljivo takoj. Prihaja čas, ko bo lahko globlje pogledal v vladanje stvarstva.

15 Najprej gredo k čakajočim otrokom in ti jih znova veselo obkrožijo, saj so se med pogovorom učili prvega služenja v ljubezni. Tudi oni potrpežljivo čakajo, koga izmed njih bodo poklicali; nihče se ne preriva. Rafael izbere starejšega otroka iz Alanielove hiše in najmlajšega iz svoje skupine ter ju postavi ob Madenio in reče:

16 »Dragi otroci, zdaj bomo videli, ali se bo Oče ob vas lahko veselil. Harrendo, naš najstarejši med vami, bo zastavljal vprašanja, mali Thoranet pa bo nanje odgovarjal. Toda tudi drugi smejo govoriti.« Vsi otroci se takoj razporedijo okoli skupine, tako da najmlajši sedijo spredaj. Harrendo vstane, stopi naprej in z veliko samozavestjo začne:

17 »Mi otroci vemo, da nas dobri Oče ljubi, in tudi mi ga ljubimo. A še premalo ga poznamo. Kako ga lahko najbolje spoznamo?« Thoranet odgovori: »Moramo ga še bolj ljubiti, in ko bomo spet pri Njem, moramo brez strahu reči: ›Oče, ljubimo te!«

18 »To je res. Toda ali bo to Očetu zadostovalo? Ali mu ne moremo pokazati naše ljubezni tudi na drug način?« Thoranet: »Še vedno smo otroci. Vedno dobremu Očetu bo zadostovalo, če ga ljubimo. Tako bo opazil, kako zelo smo mu naklonjeni. Ko bomo nekoč odrasli, bomo lahko pokazali tudi druge dokaze in mu podarili nekaj posebno velikega.«

19 »Oče bo to gotovo videl kot dokaz. A približati se mu moramo tako, da bomo – kakor v ljubezni – rasli tudi v spoznanju. Kako naj začnemo?« Thoranet se za trenutek

zamisli. »Prosimo, naj se nam razodene pot, o kateri je govoril Abada Alaniel: od Očetovega srca v Božje, Duhovniško in Stvarnikovo srce! Takrat bomo spoznali sveto Pra-Srce. Samo ne vem, kako naj to storimo.« Tedaj stopi naprej nekoliko večji otrok in reče:

20 »Thoronet je še premajhen, da bi lahko odgovoril na tako težka vprašanja; tudi zame so pretežka. Oče ima gotovo veliko veselje nad njim, ker je tako dobro odgovoril. Ne bo nam lahko priti v celotno Pra-Srce. Preiti moramo na novo stopnjo spoznanja. Če ostanemo poslušni, priznamo Očetovo voljo kot najboljšo in storimo, kar nam On govori, bomo lahko našli vrata v Božje srce. Slediti pa moramo tudi Abadi in Ajeri cari ter iz ljubezni do njiju storiti, kar nam govori, saj Očeta zelo dobro poznata in vedno vesta, kakšna je Njegova sveta volja.« Odgovor je pohvaljen. Sledi še nekaj izjav o tem. Otroci so tako zavzeti, da niso opazili približevanja več visokih svetlobnih bitij, ki so prišla že ob prvem vprašanju in veselo poslušala celoten pogovor. Po nadaljnjih vprašanjih in odgovorih stopi Muriel h Karmathi in spregovori, medtem ko otroci izbruhnejo v novo veselje:

21 »Dragi otroci! Vaša radost je velika. A kakšna bo šele, ko bo Oče med vami, saj hrepenite po Njem? Naj zdaj Karmatha odgovori na vprašanja, da se pokaže, kako je kot eden od vaših najstarejših vse to ganilo njegovo srce. Zato govori, Karmatha.« Ko se je navdušenje nad prihodom petih pra-angelov in nadangelov nekoliko poleglo, Karmatha stopi korak naprej, pogleda kneze po vrsti in reče z nekoliko povzdignjenim glasom:

22 »Oče je nam otrokom rekel, da ga moramo ljubiti nad vse. To je torej za nas Njegova prva zapoved, ki jo moramo – čeprav še z malo moči – izpolnjevati. Vendar pa ne smemo biti poslušni le po besedi, kajti to Očetu ne prinaša posebne radosti. Dokler smo tako majhni, kot je naš najljubši Thoronet,« Karmatha objame angelskega dečka in med govorom stoji ob njem, »bo njegova podarjena ljubezen Očetu prinesla več veselja, kot če bi že spraševali o stvareh, ki jih še ne moremo razumeti.

23 Ko pa zrastemo, lahko sveti Oče od nas zahteva več. Naučiti se moramo občutiti, kaj je ljubezen! Ko smo kot otroci prvič smeli biti v Najsvetejšem, smo starejši spoznali, da gre pri ljubezni do Očeta za nekaj globokega. A izkusiti moramo, kaj ta ljubezen pravzaprav pomeni.

24 Sveti Oče nam podarja radost za radostjo in blaženost za blaženostjo. Toda ali ne razmišlja s sveto resnostjo, kakšna mora biti ta radost, da nas popolnoma izpolni? Da, zaradi nas – ne zaradi Sebe – z veliko skrbnostjo preizkuša, kakšne morajo biti blaženosti, ki naj nam hkrati služijo kot pravo učenje.« Karmatha se obrne k skupini otrok in nadaljuje:

25 »Ali ni velika blaženost, da nam je ljubeči Oče poslal Svoje visoke kneze? Ali pa to počne le zato, da smo veselo skupaj in se pogovarjamo, še posebej ker smo se pred

kratkim zadrževali v Njegovem svetišču in nato prejeli prvi obrok? Kakšen namen bi imela taka radost? Zelo gotovo ima Oče v mislih še nekaj drugega kot le to, da nas razveseli! S tem namreč kaže, da moramo resno delati, da se Mu približamo in kmalu vstopimo v Njegovo Božje srce. Vendar pa moramo manj misliti na to, kdaj se bo to zgodilo, kot pa na to, kako se mora zgoditi. Od nas je odvisno, da s tem Očetu prinesemo pravo radost, sebi pa resničen napredek.

26 Če nas Oče ponovno pokliče k Sebi, je dobro, da ga naši najmlajši ljubkujejo. To Njegovemu srcu dobro dene, potem ko so Mu tista oddaljena bitja povzročila veliko trpljenja. Naslednja skupina pa naj že lepo ponižno sedi pri Njegovih nogah in posluša vsako Njegovo besedo. Ko bomo nato spet na Soncu, moramo vneto razmišljati o vsem slišanjem, dokler tudi nerazumljivo ne postane razumljivo. Tretja skupina, h kateri smemo pripadati Harrendo in jaz, pa naj Očeta že sprašuje o mnogih stvareh in si pusti razložiti vse, kar nam koristi.

27 To pa se ne sme zgoditi zato, ker nas dragi knezi ne poučujejo dovolj, ampak zato, da bi v zrelejšem spoznanju Očetu izkazovali zavestno ljubezen. Resnično nam mora biti pri srcu, da Mu služimo, da v služenju izkazujemo ljubezen, ki nam nato razkriva pot do Božjega srca. Prihajati pa moramo z razumnimi vprašanji. Visoki knezi ne ljubijo Očeta samo zato, ker vedo: >To je Oče.< O ne, ljubijo ga popolnoma zavestno! Najprej prisluhnejo sami sebi in vodijo najskrivnejši pogovor, kakor sem to že dvakrat lahko opazil v naši hiši. Vsakič se nato okoli njihovih glav razlije svetel sijaj, ki zasenči celo njihove srebrne zvezde. Takrat je skoraj tako tiho kot v Najsvetejšem pred Očetovim prestolom milosti.

28 To je ljubezen!! Zato se moramo naučiti pravega pogovora z Očetom. Ne smemo vedno samo čakati, da On spregovori z nami, sicer bomo še dolgo čakali, da se odpre Očetovo Božje Srce. Ne, dragi otroci, le vneto delovanje in pravi dialog z Očetom nas približujeta obljudi, ki jo je nakazal in ki jo je knez Alaniel ponazoril, da bi jo lažje razumeli.

29 Ko dosežemo to stopnjo spoznanja, ne smemo pozabiti prepustiti se pravi hvaležnosti, kajti le hvaležen otrok Očetu izkazuje resnično ljubezen. Nezavedne hvaležnosti ni! Če želimo to storiti iz srca, mora biti naša glavna skrb, da hvaležnost postane resnična. Na ta način raste ljubezen in skozi njo spoznanje.

30 Vsako spoznanje prinaša nove hvaležne misli, ki ponovno spodbujajo ljubezen. Eno gradi na drugem, ker eno potrebuje drugo. To je rekel Oče v Svojem velikem govoru. Takrat teh besed nisem razumel, vendar sem jih ohranil v sebi in pogosto razmišljal o njih. Ni moja zasluga, da jih zdaj razumem; to je dar. Oče je videl, da ga želim ljubiti z vsem svojim bitjem, zato je blagoslovil mene in vas, ker smem to kot eden izmed vas oznanjati. Delujmo po tem kot večji otroci!

31 Ti pa, dragi Thoranet, stori tako, kot si rekel. Objemi Očeta, takoj ko boš spet pri Njem; s tem Mu boš podaril svoje celo srce.« Oba angelska dečka se nežno objameta in poljubita. Tedaj ju objameta dve veliki roki in glas, ki jima je že znan, reče:

32 »Tako ravnajte, dragi otroci, Meni v največje zadovoljstvo. Ti, majhno srce (Thoranet), premagaj svojo sramežljivost in Me ljubkuj, kakor si prej pogumno obljubil. S tem Mi pokaži svojo ljubezen. Ti pa, Karmatha, si Mi pripravil posebno veselje; o tem bomo še govorili.«

33 Thoranet premaga svojo sramežljivost, ki je v najglobljem bistvu upravičena ponižnost. Da, skupaj s svojo sramežljivostjo objame Očeta, ki se skloni k njemu, in se neizmerno razveseli, ko ga dvigne. Začne se nežno šaliti, kakor se lahko le dober otrok šali s svojim Očetom. Ko to vidijo drugi malčki, bi tudi oni radi storili enako. Oče vpraša Thoraneta, ali ne bi rad svojim malim bratcem in sestricam privoščil istega, kar je zdaj prejel sam.

34 Otrok takoj prosi, naj ga spusti na tla, da bi vsi prejeli to blaženo veselje. Pobegne k Agralei, se stisne v njen objem in veselo opazuje, kako Oče dviguje otroke. Večji čakajo na trenutek, ko bodo tudi oni lahko dokazali svojo ljubezen. To se bo kmalu zgodilo. Oče popelje velike in majhne nazaj k izviru, kjer so prej počivali z Alanielom in Madenio. Tam so postavljene mize, obložene zokusnim kruhom, vodo in sadjem, štirje večji angeli pa so pripravljeni na služenje. Oče séde na čelo mize, Karmatha pa sme sedeti na Njegovi desni. Blagoslovi obrok in pozove vse otroke, naj veselo in hvaležno uživajo v Njegovih darovih.

3. poglavje

O notranjosti in zunanosti • Karmathino globoko spoznanje • Rafaelov blagoslov •

Vstop v Hišo potrpežljivosti

1 Obrok je bil končan, med njim pa smo se v prijetnem miru pogovarjali o marsičem. Sedaj se Oče obrne k vsem in reče:

2 »Moji otroci, Jaz vam vedno dajem dokaze tiste neskončne ljubezni, ki vam nenehno prinaša vse, kar potrebujete na svoji poti. Verjemite, otroci in otročiči, da Jaz zelo natančno preizkušam, kaj se lahko komu da, kdaj in kako mora biti pripravljeno. Saj ne smete prejeti le veselja in blaženosti, ampak tudi učenje, da bi vsak rasel v svojem

spoznanju. Karmathin govor je bil dober in že prežet z določeno modrostjo. Pohvalim vas, ker ste bili med obedom pozorni ter ste si prizadevali razumeti in uporabiti Moj nauk. Vi, otroci, ki ste že nekoliko dozoreli, zato pravilno gorite od čiste ljubezni, da bi Mi pokazali, kar ste se naučili.

3 No, Jaz vidim, kaj vas gane; Meni ni nikoli nič skrito! Zato ne bodite žalostni, če še ni prišel čas, da Mi svojo ljubezen izrazite tudi v praksi. Prvič, Jaz vaš namen vidim kot najresničnejšo daritev ljubezni, ki Mi je že bila podarjena; drugič pa vam bo pozneje dana priložnost za delovanje. Le še malo počakajte; kmalu se vam bodo ponovno odprla vrata svetišča, kjer želim vašo ljubezen sprejeti tudi navzven.

4 Dobro si zapomnite: najpomembnejša Mi je notranjost! Kjer v notranjosti prebiva resnična ljubezen, se to pokaže tudi navzven, kajti nič ne more obstajati navzven, če prej ne izvira iz notranjosti. Zunanosti brez notranjosti ni; lahko pa obstaja čista notranjost. Kljub temu bo vsako življenje obstajalo! Tega zdaj še ne razumete. Zato glejte predvsem na notranjost, tako bo tudi zunanost postala blagoslov, takoj ko bo potrebna za kakršno koli dejanje.

5 To stvarstvo in še mnoga druga sem Jaz ustvaril tudi navzven, ker je za večino stvari potrebna zunanja oblika in vidni znaki med Mojimi otroki. Zakaj se je to zgodilo, vi, otročiči, še ne morete razumeti. Ko pa bo prišel vaš čas, vam bo tudi to razodeto. Naj vam bo ta nauk v korist: zunanja ljubezen je znamenje notranje ljubezni in Jaz jo sprejemam kadarkoli, ne glede na način, kako Mi je podarjena.

6 Če pa gre za pomoč pri nadaljnjem napredku, potem Jaz pokažem, ali je vidno izražena ljubezen v določenem trenutku potrebna ali pa sem popolnoma zadovoljen že z notranjo daritvijo. – Zdaj se v vas prebuja želja, da bi vedeli, kako se morate obnašati, da vam bo vaše ravnanje vedno prinašalo resnično radost.

7 O vi, ljubljenci Mojega srca, ne skrbite za nič! Če sem Jaz za vas čista ljubezen, bom Jaz storil vse, da vam podam tisti nauk, ki neizogibno vodi k cilju, če ga le pravilno upoštevate. Biti preizkušen v čakanju pomeni najti ponižnost! Prizadevajte si, da boste naslednjič pred Mojim prestolom v navzočnosti Mojih Prvih lahko darovali svojo ljubezen. Takrat boste morali opraviti resno preizkušnjo, ki vas bo popeljala v nove oddelke. Postali boste Moji služabniški, dejavni otroci. Zato se držite Mojih Besed in pustite, da ostanejo žive v vaših srcih! Jaz vam dajem Svoj očetovski blagoslov; Moj mir je z vami.«

8 Nato Oče pokliče množico služabniških angelov, ki otroke popeljejo na sonce Garapää v Gabrielovo hišo. S seboj vzamejo še več otrok, ki so v drugi oskrbi, in skrbijo za najmlajše v Božjem kraljestvu. Le Karmatha in Sama ostaneta zadaj. Oče se obrne k svojim knezom in reče:

9 »Vi, luči Mojega srca, opravljajte svojo službo; Moj blagoslov je z vami pri vašem delu. Oba otroka sta prejela dovolj nauka, zato je nadaljevanje v vaših rokah. – Mir z

vami.« Pra-angeli in nadangeli prekrizajo roke na prsih, se globoko priklonijo in rečejo: »Svet, svet, svet si, o Gospod!« Otroci sledijo temu zgledu. Po Gospodovem odhodu Muriel in Zuriel vzameta Karmatho medse ter se odpravita k Alanielu, ob katerem stojita Mihael in Uraniel. Gabriel ima svoje mesto za Alanielom, Rafael pa za Karmatho. Nadangeli tvorijo polkrog okoli skupine, tako da jih Karmatha lahko vidi. Sama ostane ob Agralei in stoji med njo in Puro. Rafael začne govoriti:

10 »Dragi bratje, posvečeni v Pra-Emanuelu! Eden izmed otrok moje hiše se je prostovoljno odločil, da stopi na težko pot, ki jo je treba prehoditi v tem dnevu stvarjenja, ko se otrok Očeta kot lastnina Boga, kot posvečenec duhovnika in kot bitje, ki ga je Stvarnik povzdignil, želi združiti z večnim Stvarnikom, Ohranjevalcem in Tistim, ki vse vrača k Sebi, z Vsesvetim Abbo.

11 Karmatha, čigar ime pomeni »Preizkušen in zaupanja vreden«, je že po enem samem Očetovem pouku – čeprav nezavedno – uspel odpreti vrata, ki mu prinašajo pot odrešitve. Sedaj preizkusite, ali je zanj prišel čas, da vstopi v hišo Alaniela in Madenie, ki ga bosta z velikim veseljem varovala in ga z vso skrbnostjo poučevala, da bo lahko hodil po poti pristne ljubezni in hrepenenja po Očetu. Jaz prepuščam preizkus v vaše blagoslovljene roke.« Nato šest nagovorjenih knezov dvigne desne roke in reče:

12 »Vse sveti, vzvišeni Oče, Bog, duhovnik in Stvarnik! V tem svetem poslanstvu se sklicujemo nate in delujemo po zakonu Tvoje milostljive Očetovske usmiljenosti. V Tvojem imenu in za Tvojo edino slavo želimo storiti tisto, kar nam zapoveduje najvišji izliv Tvoje ljubezni. Aleluja!« Nato spregovori Muriel:

13 »Mihael, ti mi v tej službi stojiš nasproti. Povej, kaj si otrok želi?« Mihael posreduje vprašanje Karmathi in ta odgovori: »Moja želja je, da bi Očeta ljubil nad vse, da bi Mu služil in da bi kmalu dosegel Njegovo Božje srce.« Mihael: »Tvoj odgovor mi je všeč in pravim: Muriel, otrokova želja je pravična in pravilna.«

14 Nato Zuriel vpraša Uraniela, ki mu stoji nasproti: »Zakaj otrok že zdaj hrepeni po Božjem srcu, čeprav je v Najsvetejšem preživel le kratek čas?« Tudi Uraniel posreduje vprašanje Karmathi, ki odgovori: »V velikem svetem govoru Očeta sem slišal, da v svoje odrešilno delo postavlja otroke, ki so Mu v pravičnem smislu služabniki. Tudi jaz želim služiti z gorečnostjo, a to mi bo uspelo le, če bom po najhitrejši možni poti prišel v sveto Božje srce.« Uraniel: »Tvoj odgovor izhaja iz globoko razmišljujoče duše in pravim: Zuriel, ta otrok se je pripravljen naučiti, kako je treba služiti presvetemu Abbi, da bi pridobil pravice sina.«

15 Muriel: »Ali je otrok že dovolj zrel, da naredi ta težki korak? Kdo jamči, da bo ostal na poti, po kateri želi hoditi z vso ljubeznijo?« Karmatha, ki mu je vprašanje zastavil Mihael, reče: »Hoditi želim z vso resnostjo, ob upoštevanju Besed in opominov Očeta ter tudi vaših. Sam ne morem dati poročstva, toda sveti Oče naj bo moj porok!« Mihael: »Resnično, Karmatha, Gospod te razsvetljuje! Tvoje besede so pravične in pravim:

Muriel, otrok bo ostal na poti, čeprav se na svoji poti po zemlji ne bo vedno mogel popolnoma upreti usodi. Sklical se je na najboljše poroštvo. Naj nam bo to znamenje.«

16 Zuriel vpraša Uraniela: »Ali je dobro, da čisti otrok stopi na pot teme? Ali ne bi bilo bolje, da bi ga vzgajali samo mi?« Karmatha, ki ga je Uraniel pozval k odgovoru, reče: »Seveda bi rad živel v čudovitih sferah; toda Oče je razodel svojo pot ponižnosti, ki je zagotovo ni prehodil le za bitja na Zemlji, ampak za vsa bitja, tudi za nas, majhne otroke. Sfere nebes ostanejo, dokler Oče tako hoče, in mislim, da jih ne bo odpravil. Zato mi ne bodo izgubljene. Vendar želim postati otrok, ki služi. Oče me varuje in vi, Prvi, me vodite; zato se mi ni treba bati. Cilj mi jasno sveti pred očmi!« Uraniel: »Karmatha, prav si videl. Ohrani cilj pred očmi in Očeta v srcu. In pravim: Zuriel, otrok ostaja v naši visoki luči tudi na poti materialnega stvarstva.«

17 Mihael se obrne h Gabrielu: »Ali ravnamo prav do tega otroka in do stvarstva, če mu dovolimo, da gre po svoji poti priprave?« Gabriel ljubeče pogleda Karmatho: »Karmatha, ali še vedno misliš samo na pot, za katero si prosil? Ali ti ne bo žal, da zapuščaš polja popolnih in blaženih otrok?« Tedaj Karmatha v veliki ponižnosti poklekne, saj se mu zdi, kakor da pred njim stoji sam Oče, ki ga sprašuje, in odgovori:

18 »Oče vidi moje srce, nič Mu ni skrito. Tudi vi, visoki knezi, poznate moje misli. Zaradi vašega položaja vam sporočam, da v mojem srcu ne prebiva nič drugega kot ena sama želja: da postanem za Očeta tisto, kar lahko pričakuje od dobrega otroka. Slutim, da moja pot ne bo takšna, kot si jo želim; vendar moje srce napolnjuje gotovost, da mi bodo sveti in dobri Oče ter tudi vi kot zvesti varuhi vedno pomagali in mi stali ob strani.

19 Vi ste najvišji pred Gospodom, saj lahko uresničujete svojo voljo v vseh delih stvarstva, ker nosite Božjo voljo v sebi. Ne želim postati to, kar ste vi, niti ne morem. Kajti Gospod, ki ga častite kot velikega duhovnika Melkizedeka, ne potrebuje ničesar drugega, da bi utelesil svojih sedem lastnosti. Toda tisto, kar ste si na daljni zvezdi že pridobili in kar jasno ter svetlo vidim v vaših zvezdah, želim doseči tudi jaz: posvečeno službo Božjemu stvarstvu!

20 Resda ne razumem vsega, kar ste povedali; toda ob pravem času bo prišlo pravo razumevanje. Za zdaj mi zadostuje vednost, da pot služi mojemu dobremu. Zato naj velja vaša volja, kakor jo Oče polaga v vaše roke. Pokorno, z radostjo in ljubeznijo se uklanjam vaši odločitvi, kakršna koli že bo.« Na to lepo spoznanje Karmathe odgovori Gabriel:

21 »Mihael, to je bil dober odgovor! Temeljni kamen, ki ga je ob Karmathovem rojstvu položil sam sveti Stvarnik, zadostuje za izpolnitev Božjega načrta. Uraniel naj se še pogovori z Alanielom, saj smo se v duhu duhovnika in Stvarnika združili v eno.«

22 Vsi knezi se s tem strinjajo in Uraniel vpraša: »Alaniel, ali želiš skrbeti za Karmatho, dokler ne doseže predhodnega dovršenja v sferi potrpežljivosti? Ali želiš postati porok,

tako kot vsi mi, da bo delež Karmathove končne odrešitve zagotovljen v najvišjo čast Stvarnika in sveto usmiljenje? Potrdi, da sta ti in tvoj rod dobra zaščitnika za Karmatho! Izreci v svojo korist, v sveto čast Očeta in v čast tudi rodu Rafaela, da se zgodi z »da« in »amen« pred vzvišeno podobo Stvarnika, ki je naš duhovnik, Bog in Oče, ter pred vsemi Njegovimi deli!« Alaniel dvigne desno roko, levo pa položi na Karmathino glavo, pogleda proti sveti duhovniški hiši na visoki gori in odgovori:

23 »Jaz, služabnik in nosilec potrpežljivosti, ki me je poklical veliki duhovnik Melkizedek, Pra-Emanuel iz Jeruzalema, prevzemam delež poroštva, ki mi pripada, in še več! Služba, ki mi je bila dana, varuje otroka v najbolj pravični potrpežljivosti.« Tudi drugi pra-angeli iztegnejo svoje roke proti svetišču, nato pa Rafael položi obe roki na Karmatho in reče:

24 »Moja ljubezen gre s teboj, ti otročiček, podarjen moji hiši. Tako te bom še enkrat imenoval, čeprav te je Oče povzdignil v otroka. Naj te blagoslovi, Karmatha. Spominjaj se svojega Abada in svoje Ajere care, spominjaj se zvestih varuhov v svetem Jeruzalemu in ne pozabi nobenega od svojih spremljevalcev. Predvsem pa s pomočjo ljubezni ohrani odprto pot do Očetovega srca! Kajti le z Očetom, po Njem in v Njem boš ohranil ljubezen tudi do nas, tako kot jo mi vedno ohranjamo do tebe.

25 Resda še ne boš odnesen iz naše srede, saj je potrebnega še nekaj časa, preden boš lahko stopil na pot materije. A pomisli: ta del poti je pravično prehoditi šele takrat, ko so bila vsa pripravljala dejanja uspešna. Zato resno izpolnjuj svojo nalogo iz pristne, zavestno misleče in naraščajoče ljubezni, kakor je zapovedano vsem otrokom. V zapovedi spoznaj službo svete ljubezni do samega sebe in zavedaj se, da je vsaka zapoved milostni namig k lastnemu izpopolnjenju. Zapoved ni niti najmanjša omejitev svobodne volje, ampak smerokaz in vodnik k cilju izpopolnjenja! – Ta nauk naj za zdaj zadostuje za tvoj novi življenjski preobrat.«

26 Zadnji nasvet izreče Gabriel: »Tako naj bo Karmatha po sveti Pra-volji Stvarnika zaupan Alanielu in njegovi hiši.« Otroka pripelje k Alanielu, ki ga skupaj z Rafaelom odpelje v Hišo potrpežljivosti na prvotno osrednje sonce Alphania. Vsi svetlobni knezi gredo z njim. Sama hodi med Puro in Agraleo. Ko Karmatha kot prvi prestopi prag Sončne hiše, knezi soglasno rečejo: »Blagoslovljen bodi tvoj vstop v Hišo potrpežljivosti!«

27 Sama sme še nekaj časa ostati pri Karmathi, da hitra ločitev ne bi prizadela otroških src. Madenia bo otroka odpeljala na Rajono takoj, ko bo prišel pravi čas ali ko bo Sama začela trpeti zaradi hrepenenja. Ko pa otroka slišita to odločitev, sta presrečna, kajti bližajoča se ločitev je na vso radost vrgla senco žalosti, ki je tudi v luči ljubezni upravičena. Zdaj se glasno in veselo zahvaljujeta Očetu, pa tudi knezom-angelom v otroško srčni naklonjenosti.

II. Del V hiši potrpežljivosti

4. Poglavlje

Prva preizkušnja potrpežljivosti

Očetovo težko vprašanje

1 Alaniel in Madenia ter višji angeli, ki sta jih izbrala, so skrbno vodili Karmathin razvoj. Zdaj jih Gospod ponovno kliče v Jeruzalem. Z veseljem hitijo, da bi videli Tistega, ki je nenehno hrepenenje njihove ljubezni. Ko prispejo v hišo Duhovnika, se knezi s prekrizanimi rokami priklonijo pred zaveso, ki zakriva Najsvetejše. Od Golgote je ta sicer zagrnjena, vendar je za poučevanje manjših otrok včasih zaprta. Zato knezi zaradi Karmathe govorijo:

2 »Sveta ljubezen, dobri Bog in Oče! Daj nam darove svojega Duhovništva in nauči nas razumeti čudeže Tvoje moči. Poglej na hrepenenje naše ljubezni in milostno ter potrpežljivo spremljaj vse naše delovanje in ravnanje, da bo naše delo upravičeno, blagoslovljeno in posvečeno. Prinašamo Ti dar ponižnosti, prižgan na bakli potrpežljivosti Tvoje vzvišene Pra-Biti. Naj Ti bo ta dar vseč in od Tebe posvečen, da bomo lahko s čistimi nogami prestopili Tvoj prag ter Te videli v sijaju Tvoje veličastnosti!

3 V naših srcih prebivaš v polnosti; in kamor koli se usmeri naš korak, kjer naše oko uzre Tvoja dela, povsod nam sije Tvoja dobrot. V sijaju milijonov sonc, v miriadah sijočih zvezd uzremo veličastvo Tvojega Bitja; in v nastajanju Tvojih del se nam razodeva Tvoja resnično nepojmljiva vsemogočnost!

4 Čutimo Tvojo žrtvovano, usmiljeno ljubezen, ki v žarku Tvoje vzvišene štirivrstnosti in sedmerosti od začetka Tvojega dela v nobenem drugem stvarstvu ni bila večja kot zdaj. Prav ta veličina, nepojmljiva vsakemu otroku, razodeva nastajanje Tvoje ljubezni v usmiljenju do vsega vidnega in nevidnega, do razodetega in tudi do tistega, kar je skrito v Tebi. Usmiljenja ni mogoče nikoli v celoti doumeti, ker je močnejše od Tvoje temeljne pravičnosti!

5 Gledamo lepoto Tvoje visoke ljubezni, ki nam je razodela usmiljenje! Z drgetom poklekamo, v globokem čaščenju sklonimo srce in v spoštovanju glavo pred Tvojo veličastnostjo! Če si pripravljen za nas, nam odpri svoje Najsvetejše, da se bomo lahko srečali s Teboj. Kajti največja radost je imeti Te pred očmi in v srcu, poslušati Tvoje Besede, govoriti s Teboj in slišati Tvojo voljo, ki naj se vedno izpolni.«

6 Po slavnostnem čaščenju zavlada vzvišena tišina. Karmatha je v skladu s svojim razumevanjem v srcu molil z njimi. Zdaj čaka na odprtje zaves. Preveva ga tiha nepotrpežljivost, ki jo je povzročilo dolgo čaščenje angelov, in ta se še stopnjuje, ker se nič ne zgodi. Najraje bi vprašal Alaniela, zakaj ne gredo v svetišče, kot to običajno storijo. Toda ne upa si; slovesna tišina ga zadržuje. Proseče pogleda oba angela, saj je ob tem pozivu upal, da bo kmalu stopil na naslednjo stopnjo. Alaniel in Madenia ne naredita niti koraka naprej in niti najmanjša špranja v zavesi se ne premakne. Knezi molče čakajo.

7 Njegovo srce postaja vse bolj nemirno, dokler se končno s plašno prošnjo ne dotakne Alanielove roke: »O Abada Alaniel, povej mi, kaj se dogaja? Sicer vedno takoj vstopita v svetišče, danes pa sta dolgo molila. Ali potrebujete takšno pripravo, preden se lahko približate prestolu milosti? Tega ne morem verjeti. Zakaj zdaj Oče okleva?« Alaniel odgovori:

8 »Karmatha, tako dolgo si bil v naši hiši, pa ti za to stopnjo še vedno manjka tisto najboljše, brez česar nikoli ne boš mogel napredovati. Oče ti bo razkril, zakaj okleva in zakaj smo se tako dolgo klanjali. Toda namesto vseh vprašanj bi se moral zazreti vase; morda boš sam spoznal, zakaj te po tvojem mnenju Oče pušča čakati.« Ob svojih resnih besedah se rahlo nasmehne, medtem ko ga Madenia nežno stisne k sebi. Karmatha pogleda kneza, nato zaprto zaveso, in nenadoma ga prešine spoznanje. Z žalostjo vzklikne:

9 »O Alaniel, o Madenia, zakaj mi nista takoj dala jasnega namiga, kako stojijo stvari? Zdaj se moram zaradi svoje velike nestrpnosti zelo sramovati! Ah, Oče seveda ne pride, in to je izključno moja krivda. Nisem bil vreden, da bi vstopil v svetišče. Vrnimo se takoj, da bom popravil, kar sem sam pokvaril.

10 Saj sem hotel svojemu Očetu darovati svoje srce in iz ljubezni slediti Njegovemu klicu, čeprav nisem vedno ravnal po Njegovi volji. Oh, kaj naj storim?!« Karmatha brezupno strmi predse. Ne upa si niti dvigniti pogleda, ampak skesano razmišlja o svoji napaki. Nenadoma ga nekdo dvigne in še preden se zave, počiva v Očetovih rokah. Desno in levo stojita Alaniel in Madenia, oba z roko na Božjem ramenu. Ta pa se prijazno nasmehne in reče:

11 »Moj Karmatha, ti dragi otrok, ob pravem času si vendarle prestal preizkušnjo. Glej, zdaj se veselim zaradi tebe. Ali bi sicer počival v Mojih rokah, ležal ob Mojem srcu in slišal njegov utrip, ki vedno misli nate in skrbi zate?! Če te ne bi štel za vrednega vsega tega, se ti zavesa nikoli ne bi odprla! Na tvoja vprašanja naj bo tudi odgovor, da ti nova luč pomaga k nadaljnjemu spoznanju in napredku, ki bo v blagoslov tebi, stvarstvu in tudi tistim, ki so v tvojem času še daleč od luči resnice. Mnogi bodo to spoznali in nosili v sebi kot nekaj živega, tako kot zdaj to nosiš v sebi ti.

12 Moja ljubezen te je zdaj poklicala k Meni! Ko si še bival pri Rafaelu, si lahko prosto vstopal sem z Mojimi knezi, ki ne potrebujejo več glasnega klica. Če pa jih Jaz glasno pokličem, se to zgodi zaradi otrok, ki potrebujejo različna poučevanja, preden so dovolj zreli, da tak klic slišijo v svojem srcu.

13 Ker pa tega še ne veš, Moj Karmatha, so morali Moji Prvi kot tvoji zvesti vodniki izreči molitev priprave. Tega ti prej ni bilo dovoljeno povedati, kajti do spoznanja mora vsak otrok priti sam. Takrat postane resnično dobra opora Mojega kraljestva. To naj ti bo zdaj povedano, čeprav še ne razumeš »zakaj«. V svojem času ti bo postalo jasno. Ni treba, da zdaj o tem govorimo.

14 Ko so nosilci potrpežljivosti Meni darovali molitev priprave in se je tvoje majhno srce naučilo sočustvovati, kolikor je le moglo, je prišel trenutek, ko se je lahko odprla zavesa. Toda tvoje misli so se nemirno gibale sem ter tja in v Meni niso našle mirnega, zbranega kraja, ki mora nujno predhoditi vstopu v Moje svetišče, če naj rastejo blagoslovljeni sadovi.

15 Zato sem ti Jaz dal čas, da najprej prideš do tega zbirnega kraja, vsaj do spoznanja svojega nemira. Ker pa je bilo to tvoje hrepenenje, ga nisem zavrnil; le tvojemu dobremu ni povsem služilo. Z veseljem sem ga opazoval, ker je Mojemu Očetovskemu srcu prineslo tvojo ljubezen.

16 Če pa bi bilo to vse, kar lahko pričakujem od tebe, potem tudi ti ne moreš pričakovati od Mene več, kot si že prejel. In to je veliko! Iz tebe želim ustvariti luč, Karmatha. Res je, da naj bi vsi otroci prinašali luč v to stvarstvo, vsaj resnično življenje. Toda luč skozi tebe naj sije daleč naokrog. Zato bodi blizu Mojemu Očetovskemu srcu, spoznaj Moje Božje srce in tudi Mojo Duhovniško Bitje. O ostalem pa kasneje.

17 Moj klic je tiho trkal pri tebi v dvorani, vendar ga še nisi mogel razumeti, ker tvoja priprava ni bila povsem zadostna. A ne bi bilo najbolje, če bi te na to opozorili Moji Prvi ali Jaz. To razumeš tudi sam. Do določene zrelosti moram vsem otrokom nuditi neprekinjeno pomoč; ko pa dosežejo prvo mejo, smejo slediti le še ustrezni namigi za poučevanje. Če otrok tudi v tem dobro napreduje, lahko Moji učitelji dajejo le še majhna navodila. Nato mora resno iskati v sebi, dokler z Menoj ne vzdržuje pravega jezika srca. Tega pa ne boš dosegel, če se vedno očitno razkriva tisto, kar še manjka.

18 Tvoji učitelji so zato opozorili le na tvojo napako, vendar šele potem, ko si vprašal, zakaj sem okleval. Iskati si moral sam. Zdaj poglej, za kaj ti zadostuje Moja milost. Ali ti ni ljubše, da sam prideš na sled resnici in da sem bil pripravljen že prej, preden si sploh pomislil, da te vzamem v svoje naročje, te stisnem k svojemu srcu in odnesem v svoje Najsvetejše?

19 Zahvali se Moji sveti ljubezni, Karmatha! Zahvali se tudi vodnikom, ki sem jih posvetil in ki skrbijo zate. Če to storiš in ostaneš hvaležen za blagoslov, bo nadte prišla

Moja luč kot znamenje Moje velike milosti in usmiljenja, ki mora biti dana tistemu delu stvarstva, ki se je odvrnil.

20 Že kar nekaj časa si v hiši potrpežljivosti in ni ti treba posebej razlagati, kakšno je tam tvoje delo. Starši te poučujejo, saj vedo, kaj se mora zgoditi s teboj. Preden pa prideš do naslednjega koraka, moraš prestati pravo preizkušnjo potrpežljivosti. Imam neskončno potrpežljivost do padlih; ali naj je ne bi imel tudi do svojih zvestih otrok, ne glede na stopnjo, na kateri so?! Potrpežljivost se mora v tebi trdno zakoreniniti, preden se lahko zgodi tisto, po čemer hrepeni tvoje srce.

21 Da ti to ne bo pretežko, ti želim z nasvetom pokazati, kako se naučiš biti potrpežljiv. Poglej kneza, Mojega Sina in Mojo Hčer. Zaradi tebe sta se držala stran od svetišča, ko sem dvakrat poklical prve štiri skupine angelov. Resda so v srcu slišali Mojo Besedo, toda povej Mi, Moj otrok: kako si se počutil, ko se zavesa ni hotela odpreti? In ali ne bi tudi ti včasih rad pohitel, da bi Me videl?

22 Tudi Moji Prvi, čeprav Me v sebi nosijo v polni resnici, hrepenijo po tem, da bi Me videli. Potrpežljivo so prenašali ločitev, da te ne bi pustili samega. Če bi te v posvečeni sobi prepustili Moji osebni zaščiti in bi prišli, da bi Me častili z izbrano množico, bi bilo to pred Menoj prav tako dobro in pravilno kot to, da so ostali pri tebi.

23 Toda nosilci Mojega osnovnega življenjskega žarka potrpežljivosti so se odpovedali svojemu. Poleg potrpežljivosti jih je ljubezen spodbudila k takšnemu ravnanju, da so z veseljem prinesli žrtev odpovedi zate. Poglej ju, oba Moja ljubljenca, in v njunih sijočih, lepih obrazih uzri bistvo potrpežljivosti in ljubezni, pa tudi resnosti, modrosti, volje, reda in usmiljenja. Spominjaj se njune službe, Moj otrok, in zgodilo se bo, kakor sem ti razodel.«

24 Očetove Besede povzročijo v Karmathi veliko ganjenost; še tesneje se stisne v svete roke, knezi pa prekrizajo roke, tako da obkrožijo Očeta in otroka. Ko to vidi Karmatha, takoj reče:

25 »O Vsesveti, najljubši Oče! V milosti poglej ponižnost, ki Ti je darovana. Še vedno ne razmem vsega, kakor si potrdil, toda vidiš mojo, čeprav še skromno, ljubezen do Tebe. Tvoje Besede bom trdno ohranil, dokler ne pride čas prebujenja po Tvojem večno svetem sklepu. Da, zdaj spoznavam, kaj mi še manjka: velika, od Tebe posvečena potrpežljivost angelskih knezov. In sprejemam Tvoj vzvišeni pogoj.

26 Ah, dobri Oče, pusti me še malo počivati ob Tvojem srcu, saj je tu vendar najlepše! V zaščiti Abada Rafaela in Agralee, pod najboljšo skrbjo Alaniela in dobre Madenie se počutim dobro. Kar bi rad povedal, nosijo Tvoji Prvi jasno v sebi. Glej, naj bo drugje še tako lepo in polno največjega miru – pri Tebi, o ljubljeni Oče, je kraj najvišje blaženosti in radosti! To naj ne velja le tukaj v svetišču, ampak povsod v bogati polnosti blagoslova, kjer si Ti, PRA-Oče, doma!

27 Kljub temu najraje prebivaš v srcih otrok in tako Ti lahko tam zraste tempelj, kakor se je to že zgodilo pri Tvojih visokih angelih. Pojasni mi to, prosim, o Oče: glej, preplavljajo me blaženosti ena za drugo, ker lahko počivam v Tvojem srcu in sta pri meni dva Tvoja kneza, katerih svetlobni sijaj sega dlje, kot je kraljestvo teme oddaljeno od Tebe.

28 Zdaj pa se mi zdi, kakor da si v mojem srcu. Ali je to sploh mogoče? Ali se to ne more zgoditi le takrat, ko smo zunaj svetišča? In kakšna je razlika med občutenjem radostne blaženosti, ko smo pri Tebi, ali ko si Ti v naših srcih? Bil si z nami, manjšimi otroki, zunaj duhovniške hiše. Nikoli nisem občutil takšne radosti kot prav zdaj! O, daj mi jasen pogled, Moj ljubljeni Oče!« Bog položi desnico na združene roke svojih nosilcev bakel, medtem ko z levico objema Karmatho. In reče:

29 »Karmatha, čeprav ne boš povsem razumel tega, kar ti bom povedal, ti bom to vendarle pojasnil. Naj slišano prebiva v tvojem srcu in oživi; takrat se bo postopoma prebudilo tudi tisto, česar še ne razumeš, dobilo trdne oblike in postalo zate blagoslov. Zato zdaj dobro poslušaj.

30 Glej, ali ima stvaritev notranjo ali zunanjo podobo, zame ni pomembno. Miselne moči, združene v celoto, tvorijo pra-stvaritveno delo, pra-letno. Njegova notranjost se razdeli na tri dele in vsak del se v razodetju razdeli na poddele. Te tri dele je treba obravnavati ločeno, kadar gre za spoznanje Mojih otrok. V smislu Mojega stvarjenja pa ostajajo celota. So Moj izdih, bivanje in ponovni vdih, kajti vse ustvarjeno in od Mene omejeno potrebuje nastanek, vzpon in dovršitev. To je neodvisno od vidne ureditve!

31 Od konca vdiha do začetka izdiha Mojega PRA-bivanja se vse sile ponovno združijo v Meni. Tudi ob koncu manjših razdelitvenih dni se vsa živa bitja vrnejo v Moje bistvo. Dan ima še vedno časovne in prostorske razlike, ure; spremembe, ki se v njih odvijajo, pa je treba razumeti kot ustvarjalne valove.

32 Delujoča bitja, ki se ob koncu vračajo, se med počitkom v Meni ne zavedajo ničesar o sebi. Vendar vsak konec prinaša večje spoznanje in s tem rastejo vse sposobnosti, še posebej pa predaja Meni! Pri tem ni toliko pomembno, kdaj in kje se Mi predajo, ampak kako to storijo, čeprav je to »kako« odvisno od »kdaj« in »kje«. Poleg mnogih svetih stvari sem najprej podaril svojih sedem osnovnih življenjskih žarkov; zato je verjetno razumljivo, da ima otrok najvišjo enotnost z Menoj le takrat, ko si prizadeva za vse življenjske funkcije. Vedi: vse lastnosti so enakovredne, nobena ni višja ali nižja, ker je to v Moji PRA-Osebnosti nemogoče!

33 Vse misli, usmerjene v delo, dobijo zavestno življenje, ki jih naredi za samostojna bitja, kakor da bi bila ločena od Mene. To tudi so, vendar zavestno le za čas stvarjenja, ki nosi svoj red v Meni. V vsakem delu obstaja enotno središče, ki se lahko razveja na nešteto načinov, vendar kljub temu ostane eno samo središče zbranosti. To ne more biti nihče drug kot Jaz, pri čemer ni pomembno, ali sem viden ali se zakrivam!

34 Kot zbirna točka mi ni treba delovati popolnoma vidno, če je delo ustvarjeno nevidno, torej če nastane notranje bivanje, v katerem miselni otroci dosežejo življenje čustev in notranjega gledanja. Če pa ustvarim zunanje delo, kot se je zgodilo zdaj, moram biti tudi Jaz zunanje viden, sicer bi se Moje delo lahko ponovno združilo z Menoj le, če bi ga samovoljno vključil v Svoje PRA-Bistvo. V nasprotnem primeru bi se Mi moralo odtujiti, in to bi bila Moja krivda. To se ne bi moglo uskladiti z Mojo dobroto in takšno delo bi bilo opravljeno zaman! Dana ti bo priložnost, da se popolnoma seznaniš s povedanim, sicer tega ne bi mogel razumeti v večnosti.

35 Ker sem Jaz sedanje veliko delo zgradil na notranjem in zunanjem temelju, ostajata nujno razkriti dve stvari: »Mojster in delo«. S tem pridemo do tvojega vprašanja. Moje notranje in zunanje razodetje velja za vse miselne moči, ki postanejo »Moji otroci«. Tudi ti si tak otrok. Vendar je odvisno od tega, kako poteka razvoj otroka; glede na to bom dal večji poudarek notranjemu ali zunanjemu razodetju. Zdaj morata zaradi padca stvarstva obe enako močno prevladovati, če želim svoje otroke pritegniti k Sebi, ne da bi jih prikrajšal za svobodno voljo.

36 Zato sem Jaz ustvaril zunanjo zbirno točko, ki je hkrati tudi kraj notranjosti. Glede na stopnjo spoznanja otrok lahko tu in tam hkrati predstavljam zbirno točko in notranjost. V Moji duhovniški hiši se počutiš najbolj domače, kar pa ne bi bilo v isti meri, če bi bil tu brez Mene. Samo Moja prisotnost, Karmatha, ti daje občutek najvišje blaženosti.

37 Predpostavi, da bi bil na oddaljenem soncu in bi moral skrbeti za hišo ter otroke; takrat bi bil lahko zadovoljen in srečen. Tvoja blaženost bi bila večja, če bi ti govoril v tvojem srcu, največja pa bi bila tvoja radost, če bi prišel tudi zunanje s svojo Besedo in z odprtimi Očetovimi rokami! Takšen občutek izhaja iz zunanje zavesti življenja, dane stvarstvu.

38 Če pa bi prišel čas, ko bi lahko ponovno vstopil v Jeruzalem, ki je dostopen le najčistejšim otrokom, v Svetost svetlobe, v Najsvetejše Moje duhovniške hiše, bi Me našel pripravljenega, da te sprejemem v Svoje srce. Takrat bi prejel svojo polno mero blažene radosti in posvečene blaženosti.

39 Jaz želim prebivati v srcih otrok, naj bodo v Mojem domu, pri čemer notranjost velja za vse večne čase! Dokler pa je zunanost postavljena v znamenje stvarjenja, je poleg notranjosti nujno potrebna tudi zunanost. Mojim otrokom bi nekaj manjkalo, če bi jim bila zunanost odvzeta.

40 Otroci, ki so bili v zunanosti že zelo daleč, nekateri pa tudi v notranjosti, najbolje vedo, kaj pomeni, če Me poznajo le z ene strani. Notranjost mora seveda predhoditi zunanosti; toda notranjost izgubi velik del, če ji ne sledi zunanje razodetje. Najvišjo višino doseže šele takrat, ko skozi zunanost najde svoj vidni izraz.

41 Dobre misli so brez pomena, če se ne uresničijo! Zunanost brez trdnega temelja v notranjosti pa je le prazna površnost in se razblini, ker je ničla navideznega življenja. Za to stvaritev je notranjost resnični temelj, zunanost celotnega dela pa vrhunec!

42 Tudi tisti temni svetovi so podvrženi istim osnovnim zakonom in pogojem, le da se tam izražajo drugače. Kar je tukaj v kraljestvu zunanost, tam predstavlja njihovo nepopolno notranjost. Kar pa tam velja za zunanost, je kratko časovno življenje. Zato se v Moji duhovniški hiši, kakor da počivaš v Mojem srcu, počutiš tako dobro. To je pravi dom vseh otrok! Samo od tu, iz notranjega in zunanjega zbirnega mesta, se vsako delo okrona.

43 Ti veš, da sem Jaz bil na tisti zemlji in tudi približno veš, kako Mi je tam šlo kot človeku. Čeprav se je to moralo odviti in izpolniti za oba življenjska temelja, je vse izhajalo iz Mojega svetega duhovniškega doma. Moja PRA-Bitnost je od tod vodila sveto dogajanje! No, Moj dragi otrok: pojdi svojo pot, blagoslovljen si, in vrni se – bogato boš blagoslovljen! Angela Alaniel in Madenia ti bosta razkrila, kaj boš v bližnji prihodnosti potreboval. Ostani pri njiju tako dolgo, kot bosta menila, da je prav. Vadi se v pravi potrpežljivosti! Več ti zdaj ne morem povedati; to je ravno prava mera, napolnjena do vrha.

44 Vama obema, Alaniel in Madenia, sem s tem razodetjem podaril tudi najboljše; ponovno sta bogato blagoslovljena zaradi svojega velikega dela. Kajti to je ljubezen do Mene! Odidita v Mojem miru. Amen!«

45 Prvi so že dolgo spoštljivo sklonili glave. Eno za drugim se po njihovih srcih razliva sveto valovanje. Ko Oče, ki je za Karmatho govoril kot Bog, konča, se globoko priklonijo z besedami: »Svet! Svet! Svet!« Karmatha pa k temu sramežljivo in goreče zašepeta: »Amen.« Tedaj ga Bog še enkrat stisne k svojim prsim, ljubkuje njega in tudi kneze. Otroci zapustijo svetišče in se vrnejo na svoje sonce Alphania.

5. poglavje

Karmathin dober napredek • Svetlobni signal •

Druga preizkušnja

1 Karmatha kleči sam v posvečeni sobi Alanielove hiše, moli k Bogu in pravi:

2 »O sveta Ljubezen! Čudovite stvari si mi podarila, odkar sem smel vstopiti v Tvoje Najsvetejše. Spoznal sem Tvojo božansko potrpežljivost. Šele zdaj vem, kaj pomeni

imeti Tebe, moja sveta Ljubezen, v svojem srcu. Vendar moram najprej v celoti razumeti Tvoje presveto Bitje in se naučiti, kako ga nositi v sebi. Toda vem, da me vodi Tvoja roka, da me drži Tvoja dlan, da je Tvoje srce vedno odprto, da lahko v njem Tvoj otrok najde večno bivališče.

3 Zdaj mi Tvoj sveti žarek razkriva, da bo kmalu prišel čas, ko bom stopil v naslednjo hišo svetlobe. O Oče, Ti najboljši in sveti, nadvse dobri Abba, daj mi moč za naslednjo stopnjo. Ne skrbi me, kaj se bo zgodilo, saj si Ti moja edina pomoč; vendar me zelo skrbi, ali bom vreden srečanja s Teboj, ko mi boš rekel: »Pojdi zdaj, blagoslovljena je tvoja pot!«

4 O glej, Oče, ko sem prvič slišal, kaj je Tvoja Ljubezen, podprta z usmiljenjem, storila v temi, se mi je zdelo lahko hoditi po poti Tvoje slave za Tvojo Ljubezen in resnico. Ni se mi zdelo težko, da bi v povezanosti s Teboj prevzel Tvoje delo žrtvovanja, kakor to zahteva pot. In zdaj? Svet in dober si Ti! Malo si mi odprl oči v hiši Tvojih sedmih lastnosti in zdaj moram spoznati: ne zadostuje samo volja, pa čeprav je še tako dobra in trdna, temveč je potrebna velika priprava. Slutim, da morajo biti vsi otroci Tvoje luči pripravljeni, če Ti želijo v ljubezni prinesiti daritev. Koliko množic hodi skozi vrata Tvojega mesta! Hodijo po svoji poti, sodelujejo pri daritvi stvarjenja in se vračajo domov z novim sijajem. Njihova luč postaja vedno lepša in popolnejša.

5 Oče, ne zaradi tega sijaja, ampak zaradi usmiljenja me pusti iti, če ne drugače, pa tudi v najglobljo temo, kjer je Tvoj nespremenljivi red postavil temelj odrešitve; kjer je Tvoja volja odrešenja ponudila roke temu cilju; kamor je svetloba Tvoje neizmerne modrosti poslala svoje žarke in kjer je globoka svetost Tvoje resnosti sprejela žrtev; kjer je Tvoja neizmerna potrpežljivost prinesla spravo s temo, da je Tvoja sveta in vzvišena Ljubezen lahko odrešila, Tvoje iskreno usmiljenje pa prevzelo krono! Tja usmerjam svoj pogled. O ljubeči Abba, usmeri tja tudi mojo pot in naj postane luč resnice. Daj mi znamenje, namenjeno tistim, ki si jih izbral. Prosim Te za to.«

6 Poln največjega zaupanja v Očetovo obljubo Karmatha zre proti svetišču. Čim dlje mora čakati na znamenje, tem močnejša postaja njegova gotovost, da ga bo prejel. Da, njegova potrpežljivost je postala velika. Mirno vstane. Po daljšem času zagleda, kako svetel žarek nad svetlobnim templjem izpisuje besede: »Mir in moč otrokom svete žrtve!« Tedaj ve, da je bila njegova molitev uslišana. Z globokim občutkom hvaležnosti razpre roke proti svetišču, nato pa stopi k Alanielu in Madenii, ki ga čakata v dvorani, ter reče:

7 »Bog, naš sveti Oče, me je uslišal!« Prvi ljubkujejo Karmatho, saj so ga zelo vzljubili. Čas se približuje, ko bo to bogato blagoslovljeno dete zapustilo njihov dom, da bi nadaljevalo svojo pripravljalno šolo. Madenia hodi od ene angelske hiše do druge, pokliče tudi štiriindvajset starešin in štiri angele varuhe, nato pa vsi vstopijo v posvečeno sobo hiše. Alaniel, Rafael, Agralea in Madenia stojijo desno in levo od Karmathe, nasproti njega Muriel s Pargoo; na desni Uraniel, Michael, Urea in Elya, na

levi Zuriel, Gabriel, Helia in Pura. Kvadrat na obeh straneh zaključuje po dvanajst starešin in dva angela življenja. Najprej spregovori Zuriel:

8 »Karmatha, Vsesveta PRA-Bit nas je poklicala, da izvršimo službo nad teboj, zato te vprašam: ali si pripravljen potrpežljivo hoditi po poti, ki ti jo je pokazala Božja ljubezen?«

Karmatha odgovori: »Storil bom, kar mi zapoveduje. Naj se ne izpolni moja volja, ampak Božja, našega Očeta, svetega Duhovnika in Stvarnika, večno sveta volja Ljubezni, kakor, kje in kadar Mu je všeč.«

9 Muriel: »Verjameš, da boš prenesel težave, ki jih prinaša zemeljska pot?«

Karmatha: »To prepuščam v roke svojega ljubljenega Očeta! Z Njegovo močjo mi bo uspelo, Njegov mir me bo varoval. V veselje je svetli žarek templja zapisal: ‚Mir in moč otrokom svete žrtve!‘ To ostaja moja luč v vsej temi, ki se je ne bojim. Saj Oče sam vlada! Luč svete PRA-Biti je povsod, tako verujem. Ničesar ni, kar ne bi bilo v Bogu!«
Muriel postavi tretje vprašanje:

10 »Toda če se luč v kraljestvu senc ne pokaže takoj, ali ne boš obupal?«

Karmatha prepričano odgovori: »O Muriel in vi, posvečeni ljubljenega Očeta, tega se sploh ne bojim; saj sem vendar otrok Očeta! Ali se mi lahko zgodi kaj drugega, kot je On določil zame? On pravi: ‚Pomagam svojim otrokom, moja ljubezen jim je podrejena!‘«

11 »S tem nam pravi: ‚Kjer koli so Moji otroci, tam sem z Mojo močjo in jih jemljem pod Svojo zaščito in okrilje!‘ Če pa bi moje srce, Muriel, nekoč za trenutek omajalo v času, ki ga še ne morem predvideti, potem pomislite name vi, Prvi vzvišenega prestola milosti, in svetloba mi bo zasijala kakor eno izmed vaših sonc, ki na svojih večno določenih poteh pošiljajo svoje žarke v najbolj oddaljene prostore. Potem bom potrpežljivo čakal, kar sem si v hiši Alaniela deloma že pridobil, dokler se ne zgodi tisto, kar je dobra volja Očeta določila zame.« Ob teh izvrstnih odgovorih Muriel reče Rafaelu in Alanielu:

12 »Ali bo otrok izpolnil tisto, kar nosi v sebi tako dobro pripravljeno? Ali bo cilj razodetja tudi zadnji temi prinesel popolno odrešitev, tako kakor je usmiljenje skozi PRA-sveto žrtvovanje izgubljenega otroka v uri spoznanja ponovno vodilo na pravo pot? Ali bo ostal zvest sveti zaobljubi, ki jo mora dati večno-svetemu PRA-Bitu na dan svetlobe poklica?« Rafael in Alaniel odgovorita:

13 »Karmatha ne bo izgubil deleža krone večne, nespremenljive ljubezni. Toda počakajmo na uro poklica. Takrat bo otrok lahko znova prinesel besedo svetlobe na Zemljo, in to v resnici, kakršna se po visokem žrtvovanju do takrat komajda še ni zgodila.«

14 Muriel se obrne k preostalim štirim PRA-angelom in nadangelom ter vpraša: »Ali so v kraljestvu ljubezni in svetlobe še drugi otroci, ki bi lahko izpolnili to usodo?«

Štirje odgovorijo: »Da! Toda Bog je za to delo položil svojo roko na Karmatho; on je žarek milosti večne ljubezni!« Muriel vpraša starešine:

15 »Ali je nujno, da gre po poti Zemlje, da izpolni voljo Najvišjega?« Odgovorijo: »Kar govori Ljubezen, se mora zgoditi! Izlila je žarek milosti, ko sta Rafael in Agralea otroku dala ime ‚Karmatha‘, kar pomeni tudi ‚izpolnitev‘. Noben otrok ne more stopiti na pot sožrtvovanja, če tega sam ne želi. Velja samo prostovoljna predanost Ljubezni.« Muriel se še enkrat obrne k štirim varuhom in vpraša:

16 »Ali bomo otroka po njegovi poti žrtvovanja dobili nazaj čistega? Ali se bo naša ljubezen nekoč lahko veselila, da ga sprejme nazaj v svojo sredo?« Štirje odgovorijo: »To se bo zgodilo! Stojimo pred Božjim prestolom in pri ognjišču svetosti ter bomo neprestano bdeli nad otrokovo potjo. Njegov korak bo usmerjan z molitvijo; eden izmed velikih med nami bo razprostrl svoja krila nad njim. Naj se zgodi! Aleluja!« Vsi veselo vzkliknejo:

17 »Aleluja! Amen!« Karmatha še ne razume globokega pomena, ki velja tudi za stvarstvo; toda ljubezen mu daje tisto, kar potrebuje za svoj naslednji korak. Nobenega od visokih angelov ničesar ne vpraša, ampak potrpežljivo čaka, dokler se ne nauči gledati globlje. Alaniel in Rafael rečeta Muriel-Pargoji:

18 »Za Karmatho se začanja nov preobrat, ki ga približuje popolnoma zavestnemu življenju. Iz ljubezni in potrpežljivosti je deloma spoznal Božjo srčno komoro; zdaj naj mu luč sveti na poti do Duhovniškega srca. Vprašujemo vaju, Muriel-Pargoa: ali želita zdaj voditi Karmatho in mu pomagati naprej? Ali ga želita varovati kot dragocenost Očeta? Izrecita to pred nami, Božjimi služabniki.« Pargoa prime otrokove roke, medtem ko Muriel položi svoje roke na Karmathove kodre in reče:

19 »Z neizmernim veseljem sprejemava otroka sonca Rajona medse; naj stoji pred našimi otroki, kakor to zahteva pot. V pravični liniji naj se zgodi tisto, kar je zanj primerno in koristno. Naša zahvala naj velja Vsemogočnemu, da nam je zaupal Karmatho. Iz vajinih rok, Alaniel in Madenia, ga z veseljem sprejemava; dobro sta ga učila, da se pravilno vadi v potrpežljivosti. Sedaj dodajava še ostalo, da bo nekoč zrel otrok lahko izrekel svojo zaobljubo in se čist vrnil v hišo visoke Božje ljubezni.«

20 Knezi združijo roke v obroč, znamenje, da – povezani v najvišji harmoniji – delujejo po Božji volji. Karmatha to hvaležno sprejme kot veliko, nezasluženo darilo. Zanj nepričakovano, visokim angelom pa v srcu že nakazano, Oče vstopi v posvečeni prostor; Prvi ga na svojih sedežih veselo obkrožijo. Karmatha poklekne v spoštovanju in čisti ponižnosti ter brez besed daruje tisto, kar mu je mogoče dati. Oče se ljubeče nagne k njemu, ga dvigne k svojemu srcu in reče:

21 »Blagoslovljen je čas, ko Luč pošilja zadnje razodetje! Toda najprej se mora tukaj zgoditi tisto, kar bo kasneje dano kraju Mojega žrtvovanja! Usmiljenje je ustvarilo temelj popolne odrešitve, ki ga je Moj red postavil za vse svete lastnosti stvarstva. Zato

naj se kasneje na Zemlji za vse temne sfere ponovno prižge luč iz časa Mojega osebnega žrtvovanja. Za to dajem blagoslov, mir, moč in milost vsem otrokom, ki dvigujejo roke k zadnjemu svetemu kronanju.« Po teh besedah Oče otroka preda Murielu, položi roke na knežji par in reče:

22 »Vzemita Karmatho v svojo oskrbo, kakor sta vidva v Moji. Vidim, koliko hvaležnosti in veselja prežema vajini srci. Blagor vama, pripravljena sta na vsako blagoslovljeno dejanje, da se tudi po vama izpolni Moj Stvarnikov načrt! Blagoslovljena sta tudi vidva, Alaniel in Madenia; za otroka sta storila več, kot je bilo sprva potrebno. Vajina služba ljubezni bo prinesla dobre sadove.

23 In vidva, Rafael-Agralea, sta otroka, ki vama je bil zaupan, vzgojila v pravega ‚Karmatho‘. V neprestanem zrenju v Mene sta mu podarjala ljubezen svojega bitja. Zdaj je že pravi otrok ljubezni. Šele na koncu, ob zadnjih vzklikih Aleluja dneva stvarjenja ljubezni, se bodo vsem otrokom razkrili najgloblji pomeni odrešilnega načrta; vam, Prvim, pa tudi smisel tistih časov, ki sem jih – dvignjene iz Mojega PRA-temeljnega izvira – že pustil mimo vaših oči. Resnično, vi, knezi in prvi nosilci angelov, ste že skoraj dopolnili Mojo Bit v sebi, kolikor je bilo namenjeno delu dneva v PRA-letu dejanja. Toda šele večer bo lahko dvignil zadnji zastor, ker boste do takrat še nešteto krat tesneje stopili z Menoj v najglobljo enost. Tudi najbolj dovršen otrok ne more prodreti globlje v Moje PRA-Bistvo, kakor se Jaz razodevam v skladu s prostorskim in časovnim napredkom stvarstva. Kolikor pa sem Svoj PRA-Jaz približal šestemu dnevu stvarjenja, toliko ste se vi, Prvi, že približali Meni in prodri v Moje PRA-Srce. Moja ljubezen se je v polnosti izlila nad vami, ko ste Mi ponovno darovali svoja srca v žrtvovanje.«

24 Na Božji znak Pura pohiti k vratom in pripelje Samo, ki jo spremlja sončni angel. Oče jo dvigne k svojemu srcu. »Vnaprej vama naj bo napovedana radost. Če se bo Karmatha izkazal v Mojih lastnostih in obstal pred svojo nalogo, bom z vama in mnogimi nebeškimi otroki pripravil veliko radostno gostijo. Ko bo prišel čas, ko bo tema prejela zadnji smrtni udarec, bo kmalu celotno stvarstvo ponovno imelo večno luč in vse življenje.

25 Prvega izmed zadnjih smrtnih udarcev, ki so v resnici udarci življenja, bo izvršil Karmatha, takoj ko boste vi, knezi, zaključili priprave nanj, kakor vam je znano. Ti, Moj Muriel, vodi izbranega otroka in vzemi tudi Samo v svojo hišo, v veselje obema. Bodite blagoslovljeni z mirom Moje svetosti in ljubezni.«

26 Vsi pobožno sklonijo glave, kajti blagoslov in mir sta jim vedno moč, iz katere delujejo. Nato pa – kakor vedno – Očeta obkrožijo z vzkliki in zahvalami, dokler v Njegovih svetih, nežno sijočih očeh ne zablesti solza veselja.

27 Angeli nadaljujejo svoje stvariteljsko delo. Knez svetlobe Muriel blagoslovi Karmatho in Samo, medtem ko Pargoa vodi oba otroka čez prag svojega doma na PRA-osrednjem soncu Mugona.

28 Naj bo tukaj povedano, da se pogosto otroško vedenje Prvih ali kakšna podrobnost pri določenem dejanju zgodi samo zaradi malih otrok. Kajti Božji mali otroci svetlobe se ne vzgajajo samo z učenjem, ampak še bolj z zgledom in dejanji, dokler tudi oni – v skladu s svojo usodo dneva stvarjenja – ne dosežejo svoje velike svetlobe. Odnos Prvih in že bolj dovršenih angelov se spreminja, ko mali, ki so jim zaupani, postajajo zrelejši. Kljub temu pa se dogajajo čudoviti prizori, v katerih so tudi Očetovi »ljubljeni veliki« iz globine srca samo otroci — in to si tudi želijo biti.

III. Del V hiši resnosti

6. poglavje

Šolski primer in kaj se iz njega lahko naučimo

1 Karmatha se vidno razvija. Muriel in Pargoa sta z njim zadovoljna, saj postaja precej samostojen. Seveda pa je še vedno potrebnih nekaj opozoril, sicer bi se njegova pot priprave lahko štela za zaključeno.

2 Karmatha je s knezi v Jeru-Salemu (Luč svetosti). Dobi nalogo, da sam odide na Sonce Mugona in od tam na določen manjši zvezdni svet, ki pripada neposrednemu žarnemu obroču Praosrednjega Sonca, kjer se vzgajajo »prvorojenci«, torej najmanjši v Kraljestvu Luči. Tudi tukaj ni mogoče teh najmanjših – ki so bili, mimogrede, duhovno spočeti kot zadnji otroci pred Očetovo odrešilno potjo na Zemljo – ob popolnem spoštovanju svobodnega razvoja prehitro pripeljati k Očetu, čeprav je prav to najgloblja želja vseh angelov oziroma otrok svetlobe. Nič manj pomembno pa ni, da se v ponižni predanosti in najčistejši službi ljubezni za Božjo radost in slavo ustvarjajo vedno širše poti svetlobe v temo, da bi pomagale očistiti žalostni padec stvarstva in izgubljene otroke ponovno poklicale domov. Visoki angeli v povezavi s PRA-Očetom takoj zaznajo, kdaj je v delih stvarstva, ki so jim zaupani, potrebna njihova osebna pomoč.

3 Muriel je poslal Karmatho, da bi pokazal, kaj je doslej že sprejel vase. Komaj prispe na Mugono, blizu hišnega griča, mu naproti pride njegova nebeška spremljevalka Sama. Oba se zelo razveselita drug drugega in Karmatha jo takoj vpraša, zakaj se zadržuje na Mugoni.

4 A ne pozabita se pokloniti in iz vsega srca zahvaliti Abbi za vso milost. Pri tem usmerita pogled proti Svetemu mestu, ki je zanj – že razcvetela duhovna otroka – jasno vidno tudi z velike prostorske razdalje.

5 Sama pripoveduje, da sme z angelom iz Rafaelove hiše oditi na potovanje in da ji je dovoljeno nekaj časa ostati tam, kjer ji je všeč. Na Mugoni je srečala ljubko skupino otrok, ki se ji je pridružila. Ker je bila že dovolj zrela, jo je njen vodilni angel brez zadržkov zaupal v varstvo angela otroške skupine. »To je čudovito, ljubeče vodstvo našega Očeta,« sklene Sama svoje pripovedovanje, »da sva se lahko srečala prav tukaj.«

6 »Zagotovo,« pritrди Karmatha. »Zato sem moral iti tudi čez Mugono, ne da bi dobil kakršen koli namig, kaj se bo tukaj zgodilo. V Očetovi milostni ljubezni se lahko iz srca veseliva, da sva zdaj skupaj.«

7 »O ja,« potrdi Sama. »Pridi, najprej te popeljem v svojo hišo za goste, tam pa mi boš pripovedoval o svoji poti. Abada Rafael in Ajera cara Agralea pogosto govorita o tebi. Mislim, da lahko vidita vse. Včasih je z njima tako čudovito, da ju skoraj gledam kakor ljubečega Očeta samega. Seveda pa je občutek povsem drugačen, ko lahko vidiš Očeta. Glej, Karmatha, povsod tukaj v svetlobi se človek počuti preprosto doma; vendar je občutek domačnosti še posebno močan, ko si pri angelskih starših ali celo v Abadovi hiši, da o svetišču sploh ne govorim, kjer se Oče razodeva na najčudovitejši način. Kaj praviš na to?«

8 »Tudi meni je tako. Toda Sama, zdaj nisem poslan, da bi se igral z otroki. Čaka me delo, zato tudi ne morem ostati.« Sama je zaradi tega precej žalostna in ga prosi, naj vsaj pozdravi angele, pri katerih tako gostoljubno prebiva. Angelski par stoji pred lepim visokim vhom, ki prihajajoča prijazno sprejme. Prosita Karmatho, naj prestopi njun prag, in njegov prihod blagoslovita s pravico hišnega blagoslova, vendar ga niti ne prosita, naj ostane, niti mu tega ne odrekata.

9 Karmathi se zdi, da ni nič narobe, če za kratek čas ostane pri Sami, kar tudi ne bi bilo, če bi upošteval pravi časovni red. Toda lepa okolica, prijaznost velikih angelov, Samina nebeško čista ljubezen in nato še skupina otrok – ah, katero srce, četudi že precej zrelo, bi se temu lahko uprlo? Karmatha ostane, njegova pot in naloga pa se zanj izgubita.

10 Čez nekaj časa se prebivalci hiše zberejo pri lepi pojedini. Tedaj pride Samin vodilni angel in sporoči, da jo Abada Rafael kliče nazaj in da jo mora odpeljati s seboj. Tudi v njihovi nebeški radosti se pojavi žalost, ki sama po sebi ni neupravičena. Sama takoj uboga in brez obotavljanja položi svojo roko v angelovo. Karmatha ju spremlja do Murielove hiše, mimo katere gredo in v katero ima pravico vstopiti. Komaj stopi vanjo, ga prevzame nenavaden občutek. Skoraj nemir. V trenutku spozna svoje napačno ravnanje, ki sicer ni zlo, saj tega v Svetlobi ni, vendar je pri tem pozabil resno vzeti

svojo nalogo, kar pa je glavni namen njegovega vzgojnega procesa. Pred oltarjem poklekne, skrije obraz v čudovito rumeno oltarno pregrinjalo in reče:

11 »O najsvetejša Ljubezen, kaj sem storil? Zanimaril sem dolžnost, ki mi je bila zaupana! Kako naj to popravim, da se Tvoja žalost zaradi mene, o dobri Oče, spremeni v radost? Ah, Oče, odpusti mi to veliko napako. Sama je takoj ubogala, ko so jo poklicali, čeprav bi rada ostala pri meni. Jaz pa nisem bil poslušen in sem šel po poti, ki mi ni bila določena za moje dobro. O dobri Abba, pomagaj mi, da popravim svojo malomarnost. Stoj mi ob strani s svojo ljubeznijo, kajti zdaj sem Te zelo razžalostil, pa tudi Muriela in Pargoo. Pomagaj mi, prosim, dobri Oče, da Ti bom v veselje in da bom s Tvojo pomočjo svojo nalogo vendarle dobro dokončal.« Iz njega govori velika ponižnost. Ko pogleda navzgor, začuti nekaj kakor nežen vetrič, ki zaveje s strani oltarja. Potolažen vstane in, poln zaupanja v Očetovo pomoč, brez nadaljnega odlašanja zapusti Mugono ter se odpravi proti svetu šole svetlobe.

12 Svetlobni žarek iz velike višine ga vidno vodi k angelski hiši, kjer ga čaka delo. Hišni angeli začutijo, da prihaja pomoč, za katero so prosili v molitvi. Stopijo mu naproti in ga ob izgovarjanju hišnega blagoslova pospremito čez prag. Sami imajo enako dolgo svetlobno starost kot Karmatha. Ker pa je zaradi svoje izbranosti in posebnega vodenja zrelejši, tukaj najde veliko dela. Ne sme se postavljati nad hišne angele, govoriti sme le v »mi-poučevanju«, saj najmlajši, za katere skrbijo, ne smejo čutiti razlike med svojimi starejšimi angeli in Karmatho.

13 To ni tako preprosto. Zaveda se svojega večjega znanja in sposobnost poučevanja se pri njem presenetljivo hitro razvije. Tega se lahko veseli in to sposobnost uporablja, vendar jo mora uravnotežiti s služenjem in čisto ljubeznijo. Hišni angeli se učijo mnogo stvari in njihovo veselje je veliko, ko njihovi otroci že po kratkem času izrazijo željo, da bi kmalu smeli videti Očeta. Karmatha dobro ve, kako okrečiti njihovo hrepenenje in jih hkrati učiti potrpežljivosti.

14 Na pobudo teh in drugih hišnih angelov iz pripadajočega območja, podobnega zemeljskemu okrožju, pripeljejo vse otroke, Karmatha pa naj bi jim spregovoril. Zelo se razveseli, ker mu kot glasniku hiše Muriel zaupajo to nalogo. Za to se zahvaljuje v pravi ljubezni in ponižnosti. Vsa srca se obrnejo k njemu in poučevanje se spremeni v veličastno slovesnost. Odpravijo se na hrib, kjer je Karmatha že večkrat sam po srcu govoril z Očetom. Zdaj ga opazujejo številne oči, polne pričakovanja, in začne govoriti:

15 »Dragi otroci Očeta! Ne želim vam govoriti jaz, ampak moje srce, skozi katero želi spregovoriti Očetova Ljubezen. Naj srce oznani Božje čudovito delo, ki vam ga je dal za svojo čast in za vašo življenjsko radost. Nahajamo se na svetli zvezdi in, kolikor sega vaše spoznanje, vam je tukaj zelo lepo. Da, svetloba vas nosi in ljubezen vas vodi. Toda to, da svetloba sije od nekod, ste začutili že vi, najmlajši, zato zdaj sprašujete: »Od kod prihaja svetloba?« Jasno vam je tudi, da mora tam, kjer je izvor svetlobe, prebivati tudi njena moč. In to je res!

16 Toda svetloba, ki vam sije čisto in vas osrečuje ter jo prepoznavate kot najvišje Bitje, ima tudi druga oblačila. Dragi otroci, ne čudite se preveč, kmalu boste izvedeli več. Prinašam vam veliko novic o svetem in dobrem Očetu, ki v sebi nosi polnost; iz Njega izhajata vsa svetloba in vse življenje. Pozna vse otroke, velike in majhne, saj vsak otrok prejme žarek iz Njegovega kraljestva, iz PRA-središča. Da, v svojem srcu nosi vse svoje otroke!

17 Mislite, da vas ne pozna, ker ga še niste videli? On natančno pozna naravo tudi najmanjšega otroka, saj je naš Stvarnik! Nič Mu ni skrito, ne notranje ne zunanje. Stopajte naprej in kmalu boste smeli počivati v Njegovem Očetovem srcu. Tudi On vas želi vzeti za svoje. Da, pri Sebi vam pripravlja večno bivališče, zase pa pri vas. Toda ko se to zgodi, ali potem nastopi mirovanje? Nikakor ne! Čudovita blaženost je brezmejna in se nikoli ne konča, niti takrat, ko lahko rečemo: »Oče nas je popolnoma naredil za svoje!«

18 Tega se veselimo, kajti Bog je ljubezen, ki vse otroke vodi v slavo večnega in najsvetejšega življenja! Šele takrat se začne polno in resnično življenje pri Očetu in v Njem. Pripravite svoja majhna srca, da se bo sveti in dobri Oče lahko ustavil pri vas. Vse drugo, kar je še potrebno, bo prišlo pozneje. Če pa naj bodo vaša hrepenenja spoznana za pravična, morate sprejeti Njegovo plemenito voljo; kajti vse, kar odloči o vas, je dobro. Takrat se razkrijejo tudi Njegove svete in svetle poti ljubezni in svojega deleža ne boste mogli izmeriti z nobenim merilom.«

19 Karmathov govor ni pustil globokega vtisa le na otrocih, temveč tudi na hišnih angelih, ki se mu zahvaljujejo za njegovo dobro poučevanje. On pa jih usmeri na pravo mesto, namreč k Očetu samemu, kateremu edinemu pripadata čast in zahvala. Tam pokleknejo, eden od hišnih angelov pa zapoje zahvalno pesem, kakršne v njihovi sferi ni mogoče lepše izvesti. Svetel sijaj prodre kakor žarek blagoslova v vsa srca in vsi začutijo Očetovo bližino. Dolgo časa vlada med množico sveta tišina in čudovit mir počiva nad vsemi. Nato se vsaka skupina hvaležno vrne v svojo hišo. Karmatha na prošnjo še enkrat obišče vsako hišo in povsod se z njim vrne poseben blagoslov.

20 Svetloba ga kliče nazaj. Tokrat ga ne zadrži nobena želja, čeprav ga z zvezdnimi angeli povezuje velika ljubezen. Zaupajo mu zahvale in številne prošnje, naj jih prenese Očetu. Da jim še eno tolažilno obljubo: »Oče vas bo kmalu poklical in takrat bomo doživeli veselo ponovno srečanje.« Pomaha jim v slovo, prebivalci zvezde pa še dolgo stojijo na hribu in gledajo za njim.

21 Pot ga pripelje nazaj na Mugono. Ko se približuje Svetemu mestu, se ponovno spomni svoje mlačnosti. Hrepeneče misli na Očeta in se zaveda blagoslova, ki je počival na njegovem delu. Ko le ne bi bil sprva tako brezbrizen. Če ga Sama ne bi prosila, naj ostane, potem ... Karmatha pri tem pozabi, da mora krivdo pripisati sebi. Začne se skrivati za Samo in želi, da bi del krivde nosila ona. Toda njegova nepravilnost se mu

nenadoma razkrije iz skrbi, kako se bo zdaj pokazal pred Murielom in Pargoo, predvsem pa pred Očetom. Z bojzljivo sramežljivostjo se vrača v Sveto mesto.

7. poglavje

Učenje o krivdi in Očetova Beseda o tem

1 Karmatha sedi med Muriellom in Pargoo v posvečeni sobi, ki ima prost razgled. Pripoveduje o svoji poti in priznava svojo počasnost kot veliko krivdo, toda ... Same z nobeno besedo ne obtožuje, v mislih pa vendarle. Kneza molčita. Občasno pogledata proti svetišču; nato to stori tudi Karmatha, ki ga dolgotrajna tišina, ta mir Prvih, postopoma vedno bolj obremenjuje, dokler tega ne more več prenašati in prestrašen vpraša:

2 „O Muriel in Pargoa, zagotovo sem ravnal zelo narobe, saj molčita in svetišče mi ne daje nobenega znaka. Zakaj sem se odvrnil od svoje poti? Moral bi vzeti Samo s seboj, to bi bilo boljše. Zdaj sem vas zelo razžalostil – vas, ki si tako prizadevate zame –, o žalosti, ki jo je utrpel Oče, pa sploh ne govorim! Ah, pomagajte mi vendar, da vse popravim. Sama mi je v hiši Abada vedno zvesto pomagala; zdaj pa je bila ona tista, ki me je odvrnila od moje poti. Če mi bo Oče kdaj spet zaupal tako blagoslovljeno delo, zagotovo ne bom pazil na nič drugega kot samo na Njegov glas. Da, Oče, to ti obljubim – Tebi, moji največji ljubezni in vseusmiljenju! Prosim, pusti mi, da se spet ustavim pri Tebi kot Tvoj ljubljeni otrok.« Solze mu tečejo po otroško lepem obrazu, ko nadaljuje govoriti angelom:

3 „O sveti Očetovi, o pomagajte, da resnično nadomestim svojo krivdo, da bo ljubezen Očetu mojega srca lahko služila kot daritev.“ To je celo v nebesih resnična srčna stiska. Muriel objame Karmatho, pokaže proti duhovniški hiši in reče:

4 „Karmatha, le v Božjem svetišču najdemo pomoč! Stojimo ti ob strani, kajti temeljni žarek življenja, ki nam ga je zaupal Večno Sveti, ima veliko moč, o kateri še zdaleč nimaš pojma. A ene stvari, Karmatha, ti ne more dati nihče, niti Oče; in to sta ,pravilno spoznanje in resnična ponižnost! – Oče razsvetljuje tvoje srce, mi te lahko na to le opozorimo; in kakor te obdaja sveta moč, tako si pod okriljem naših molitev. Toda moč in molitev nista spoznanje! Iz prejete moči in molitve, namenjene tebi, moraš sam prepoznati pot, ki te vodi h globljemu spoznanju.

5 Pot vseh otrok je bila skrbno pripravljena, še preden smo se lahko tudi mi, Prvi, veselili »življenja, ki ga nosi Bog«. Da, naša življenja večno nosi On! A bi to služilo v čast vsemogočnosti Stvarnika, če bi otroke še naprej nosil po skrbno preišljenih

poteh? Potem ne bi potrebovali niti božanskih nebeških darov niti razuma. Razdeljena moč bi bila le zapravljanje za stvarstvo! Kakšen bi bil smisel neizmerne polnosti svetlobe, razprostrte nad vsem delom? In obdajajoče usmiljenje bi bilo brez vsakršne vrednosti! Tega ne bi bilo mogoče uskladiti s PRA-Bistvom, katerega razodetje otrokom bi moralo pomeniti takšen zmoten sklep o večnem življenju. Božanstvo za takšno delo ne bi potrebovalo nobenega ustroja!

6 Na poti nazaj si pogledal proti Najsvetejšemu. Tvoja želja je bila, da bi se ustavil pri Njem, ki je zaradi otrok zgradil sveto hišo. Razmišljal si tudi o Njegovi brezmejni dobrotljivosti. Ob tem ti je prišla na misel neka misel, ki si jo celo izrekel. A ti je lahko dala mir? Ti je bila v tolažbo?!

7 Glej, Karmatha, ne smem te sam pripeljati do spoznanja, lahko pa te usmerim na pot. Hoditi moraš sam, svoje roke moraš hrepeneče iztegniti proti cilju s prošnjo: »V volji božanstva mirovati brez volje in tako postati voljan in odločen!«

8 Zdaj moraš vse premisliti sam. Pokliči nas, če nas boš potreboval, pri tebi bomo.“ Resna, a vendar z veliko ljubeznijo prežeta beseda se globoko vtisne v Karmatho. Nagne glavo in skoraj ne zazna, kako knezi odhajajo od njega. Ko se vrata tiho zaprejo, pogleda navzgor. Nato stopi do prostega razgleda, poklekne in moli:

9 »O sveto božanstvo, zdaj vem veliko več o tem, kaj želi Tvoja vzvišena ljubezen. Muriel me je resnično pripeljal k Tebi, da sem lahko spoznal svojo krivdo. Dobri Oče, v globoki ponižnosti se klanjam, a Tvoja milostna roka se izteza k meni. V njej, o Bog, imam najboljšo oporo! To želim z vso močjo ljubezni zagrabit, ki me žene k Tebi. Da, z močjo in ljubeznijo, ki ju je pripravila Tvoja Očetova dobrot, te lahko doseže vsak otrok, tudi če je zašel. To sem storil. Zato se želim še trdneje okleniti Tvojih rok pomoči in se pustiti voditi od njih vse do Tvojega ljubečega srca.

10 Muriel je rekel, da ne nosiš nobenega otroka zaradi Svojega veličastnega reda, ki nas je povzdignil v Tvojo podobo. Če bi nas moral nositi Ti, kdo pa bi nosil Tebe? Vendar pa mi zdaj skozi temeljno resnico sije globlja luč in spoznavam:

11 »Čeprav ne nosiš nobenega od Svojih otrok, jih Tvoja ljubezen vendarle nosi v večnosti! Ti jim zavedanja nisi vsadil, vendar jim ga v polni meri podarjaš. Čeprav naj bi oddaljeni otroci sami našli pot, si se Ti vendarle žrtvoval zanje, prehodil zemeljsko pot zanje in jih s tem povzdignil k Sebi kot otroke Svoje luči!!«

12 Enako si storil z menoj. Podvrgel si me zaščiti Svojih knezov, ki – čutim to – zdaj molijo zame. Odprli so zaklenjena vrata, skozi katera si vstopil Ti, moj Oče. Z veliko radostjo smem čutiti Tvojo bližino! Naj bo Tvoja milost z menoj, ki utopi moje neumne misli, besede in dela. Tvoja največja radost je namreč, ko so vsi otroci v Tebi veselijo! Z gorečnostjo govorim: »Brez volje želim počivati v volji Tvoje božanskosti, da bi s tem postal voljan in odločen!« Naj bosta moja volja in moj cilj: večno samo Ti, moj Oče vse ljubezni!«

13 Iz svetišča prodira svetel žarek v sobo in jo popolnoma napolni. Karmatha čuti Božjo roko na svoji glavi. Tam ostane še vedno zamaknjen in pokliče k sebi Muriella in Pargoo. Takoj vstopita; Muriel mu da blagoslov iz resnosti, Pargoa pa ga objame. Karmatha reče:

14 »O Muriel in Pargoa, zgodilo se mi je nekaj velikega! Šle zdaj se počutim kot Očetov otrok. Zahvaljujem se vama, ker mi je pomagala vajina resnost in vajina molitev, ki me je ponesla k Očetu ter se vrnila k meni kot žarek blagoslova. Zato želim pred vama priznati tisto, kar Očetu ni prineslo veselja.« Muriel prekine Karmatho:

15 »Dragi otrok, ni več potrebno, da priznavaš svojo napako, saj nam ni bila skrita. To počneš sicer iz ponižnega srca; toda tisto, kar milost prekrije, otrok ni dolžan ponovno odpirati. Tudi Sama ne potrebuje več prošenj za odpuščanje, ki si jih nameraval izreči. Vendar pa želim nekaj pojasniti, zato poslušaj.«

16 Ponovno sedejo ob prostem razgledu. Pargoa prinese okusno sadje in se okrepijo. Nato spregovori Muriel:

17 »Glej, Karmatha, veselje ponovnega snidenja vaju je prevzelo. Še vedno rastete, kar sicer vsi počnemo v smislu stvariteljskega dela. V omejenih časovnih obdobjih so prvorojenci, ki so ostali zvesti Očetu, tisti, ki so bolj dovršeni in morajo le še spoznati globlje skrivnosti, medtem ko morajo vsi pozneje rojeni v mnogih stvareh še prehoditi svoje stopnje. Zato ni bilo narobe, da si se prepustil radosti ponovnega srečanja. Le da je bolje, da najprej opravimo delo in šele nato uživamo v radosti, kar je bilo predvideno na tvoji poti nazaj. Odločitev je bila tvoja; moral si se učiti.

18 Nesmiselno, kar je lahko oviralo tvojo pot, je bilo le tvoje mišljenje, da bi glavno krivdo pripisal Sami. V Svetlobi ni krivde, saj razvoj zahteva tudi svobodno pot. Ti sam si iz tega naredil krivdo. Glej, kar hočeš nositi sam – in to velja še posebej za materijo –, tega Oče nikoli ne obravnava kot dolg, saj vsak življenjski dolg odpiše v trenutku, ko otrok v kesanju pride do spoznanja.

19 Pred Božanstvom resnično ni krivde; če bi bila, bi morala najprej izhajati iz Njega, ker ni ničesar, čigar izvor ne počiva v PRA-Bogu! Če bi kdaj obstajal kakršen koli greh pred vsemogočno, vzvišeno Božansko Bitnostjo, bi bil padec stvarstva pogojen, za katerega bi bilo žrtvovanje nesmiselno. Tega pa ni! Bog se imenuje »Večno Popoln«; in le tisto, kar je popolno, čeprav postavljeno na pot razvoja, je dobilo svoje življenje.

20 Kar je treba iz padca Satane šteti za krivdo, je dolžnost materialnega stvarstva. Če pred Božjim sodnim stolom ni tožnikov krivde, Bog ne bo in ne more soditi nikomur. Če pa kdo prinese krivdo, naj bo svojo ali tujo, se ta tudi upošteva. Če se nekdo pred Vsemogočnim prizna za krivega – kar seveda zaradi padca tistim, ki so padli z njim, šele odpre nebesa – in če za svoj greh ne išče nosilca bremena, se v resnici namesto krivde – čeprav pogosto nezavedno – oglasi kesanje, tiha prošnja: »Gospod, očisti me, pusti mi, da postanem Tvoj otrok in ostanem tak za vekomaj.«

21 O, kako blaženo! Takrat so vsi grehi odplaknjeni in krivda ostane v breznu! Toda tudi ta bo minila, saj je vsaka krivda izravnana z Božjo žrtvijo milosti. To je sveta skrivnost, da je Očetova dobrotljiva usmiljenost z Golgote v najglobljem smislu odpustila vse krivde, čeprav v materiji še vedno veljajo. Kar duše in ljudje tam doživljajo kot resničnost – njihova zemeljska smrt to odnese ter njih same iztrga iz navideznega bivanja. Ostane le svetloba v svetlobi!!

22 Kdor pred Bogom prizna svojo krivdo, a svojemu priznanju doda »ampak«, se sam prikrajša za pravičen delež Božje milosti. Ta »ampak«, ta poskus, da se opraviči in breme naloži drugemu, je prava krivda!

23 In prav to je tudi krivda padlega otroka! »Ampak« pa je vrgel kot obtožbo proti Bogu: »Ti si kriv, Ti si mi vzela, kar je bilo moje!« Kot zli ogenj je dolžnica vrgla obsodbo pred noge Vsemogočnosti in Svetosti – in jo zapisala kot uničujoče življenje na dno dela, ki ji je bilo zaupano. A volja po uničenju je bila zaman! Prostor pred Božjim veličastnim obličjem in v Njegovem srcu, ki ga je nekoč zasedal »ljubek otrok«, je ostal prazen. In le na tem enem mestu je mogoče predložiti krivdo, ki jo je sprožila obtožba, in jo izravnati. Tam se odloči, ali je obtožba upravičena in jo je zato treba izbrisati, ali pa nima pravne veljave, dokler tožnik ne obtoži samega sebe.

24 Kdor pa iz najvišje ljubezni do drugega otroka prostovoljno skuša izbrisati krivdo skozi zemeljsko pot in se med to potjo⁴ pred Božjim sodnim stolom ponižno prizna za krivega, temu se bo v Najsvetejšem visokega duhovniškega doma razodel pečat odrešitve, ki prinaša opravičilo v vseh stvareh. Naj se to zgodi na veke! Aleluja!!

25 Motiv za takšno dejanje seveda ne sme izhajati iz zavedanja o nagrajujoči opravičenosti, ki izhaja iz pečata; njen gonilni motor mora biti le služeha ljubezen. Opravičen motiv ima dve vzporedni glavni strukturi, od katerih ena zadeva staro, druga pa novo obdobje stvarjenja. Prvi del ima kot osnovni motiv za pomoč misel, da se zavestno, v veselje Očeta, odpravimo na pot svobodnega služenja. To je največja služba Božjemu stvariteljskemu delu, odrešilni delež, na katerem temelji stara doba – svobodno sožrtvovanje, ki je bilo že vključeno v Njegovo žrtvovanje pred zemeljsko potjo svetega PRA-Očeta.

26 Drugi del, ki pripada vsem otrokom v novem, odrešilnem času dneva, je odvisen od izpolnjene Božje žrtve! Mi, Prvi, in tudi mnogi angeli smo pred Očetovo potjo žrtvovanja včasih že izpolnili »prostovoljno služenje na Zemlji«. Vendar želimo ponovno biti »udeleženci v krivdi padca«; toda naši mali ne zaostajajo, tudi oni si prizadevajo za drugo pot žrtvovanja.

27 Na novi zemeljski poti nas mora nositi sveto spoznanje, da je PRA-Bitnost žrtvovala Svojo ljubezen, spodbujena s Svojo neskončno usmiljenostjo do padlega otroka; in

⁴ Pogojeno z zemeljsko potjo in izvirnim grehom

nikakor ne zato, ker bi si s tem hotela sama nekaj pridobiti, kar bi ji brez žrtve pripadlo brez truda. Tudi v našem nadaljnjem življenju lahko vsaka bremena – povzročena s privzeto soodgovornostjo – postanejo neizrekljivo visoka bremena milosti! Ker je prevzel delež krivde otroka stvarstva kot lastno krivdo – drugače Njegovo žrtvovanje ne bi moglo prodreti skozi temo –, so morali in morajo tudi otroci svetlobe stopiti na pot sožrtvovanja v pogledu na večno nepojmljivo Božje dejanje.

28 Tako je pot podobna osebnemu deležu krivde, ker se le tako lahko resnično odrešijo prevzete materialne moči. Poklon pred sodnim stolom torej povzroči, da lahko otrok skupaj s krivdo stoji pred prestolom milosti. Kdor prevzame tujo krivdo kot lastno, jo mora tudi plačati! Najčudovitejše služenje je neizmerno. To nam bo razkril nov dan!"

29 »Aleluja!« poje močan zbor. Neopaženo, ker je tako hotela sveta ljubezen, so na začetku govora vstopili vsi Prvi ter velik del zapovedujočih angelov, neopaženo pa tudi Oče. Najprej spregovori Uraniel:

30 »Resnično, Muriel, Oče je govoril skozi tebe! Zato naj Mu bo naša zahvala! Sedaj je – kolikor je to koristno – tudi ta pečat odprt za otroke. Ob pravem času bo Večno Sveti s Svojo lučjo razodetja obsijal še tisto, kar je skrito, tako da Mu bomo lahko tudi v tem z veseljem služili. Najbližje iz pouka je ponovna pot na Zemljo pod žrtvenim žarkom Golgote! Pokorno prosimo našega milostnega Očeta za pot! Njemu pripada prostovoljno služenje! Naj se zgodi!"

31 »Amen!«, se oglasi dobro znani, sveti in ljubezniv glas. Vsi se obrnejo k Očetu in Ga slavijo. Tudi v nebesih je to vedno znova blaženo presenečenje. Ko se veselje v polni meri izrazi, reče Gospod:

32 »Menim, da je že prišel čas, moj Uraniel, da tvojemu spoznanju dodam še nekaj. Glejte, ko sem kot Sin človeka na Zemlji v smrti sklonil glavo, se je razvezala vez pečata. Da, Muriel je govoril tisto, kar je bilo mogoče oznaniti o Mojem duhovništvu, ker je bilo njegovo srce povezano z Menoj. Toda Jaz sem bil glas, Jaz sem bil Beseda, ki je govorila k vam!

33 Ko je Satana-Lucifer prišel do prvega spoznanja, se je skrivnost lahko delno razkrila Mojim otrokom. Prav imate, da jo je treba stvarstvu razkrivati le postopoma, kajti Jaz jo povezujem s postopnim spoznavanjem našega odrešenega otroka Satane in njenega prihodnjega povratka. Na ta način postane tudi pot vseh otrok blagoslov stvarstva in večna korist našega še oddaljenega otroka. Ko pa bo ta otrok,« Oče skrivaj pokaže na Karmatho, ki še ne sme vedeti za povezavo, »stopil na svojo pot, bo ura večnosti odmerila svoje zadnje dnevne udarce. Preko njega, kakor tudi preko drugih otrok, bo Zemlji zadnjič podarjeno Sveto. Temu pa sledi še najgloblje v Stvaritvenem dnevu, kar se lahko podeli šele ob koncu časa materije. Sama – vrata se bodo s potjo otroka široko odprla, dokler ne bo svetlobni tok postopoma v celoti dosegel Zemlje, kolikor ga bodo ljudje lahko prenesli.

34 Iz čiste ljubezni želite ponovno zapustiti svetlobo. Za to ste blagoslovljeni v večnosti; da, Moj blagoslov kot visokega duhovnika Melkizedeka se v tej uri izliva na vas. Sedaj pa Mi sledite.“

35 Tedaj množica dvigne roke in vsi glasno slavijo: »Svet, svet, svet si, o Gospod! Tebi, Oče neomejene ljubezni in usmiljenja, pripadamo za vekomaj!« Obkrožen s svetlobnimi otroki gre Oče v Svoje svetišče, v čigar veliki dvorani je zanje pripravljena slastna pogostitev.

8. poglavje

Ali je morala Satana pasti? Nekaj o svobodnem razvoju

1 Med obedom se »veliki« pogovarjajo z Očetom. Karmathovo začudenje vztrajno narašča. Že izkušnja pri Muriellu ga je globoko ganila, tako da si sploh ni upal ničesar reči. Zdaj pa posluša o čudovitih globinah Božjih skrivnosti, v katere imajo vpogled tisti otroci, ki se povsem prepustijo Božjemu vodenju. Kakšna neverjetno visoka modrost prežema njihov pogovor! A sam nima želje, da bi si lastil tako visoko modrost. V ponižnosti spozna, da bi glede na svoj položaj lahko dosegel le njen odsev, če bo zvesto hodil po svoji poti. Zadostuje mu že srčna radost, da ima Oče okoli Sebe takšne otroke. S tem je uspešno preстал tudi to preizkušnjo ponižnosti. Ko je večerja končana, vse bolj veselo in izredno blaženo sledi Očetu v Najsvetejše. Ko pride tja, ga spet prevzame močno kesanje, zato se skrije za Muriella – naj Očeta ne žalosti njegov pogled. Gospod pa se obrne k angelom in reče:

2 „Moji otroci! Sedaj bom Jaz Murielovim besedam dodal še nekaj. Da, skrivnost pečata je postalo tisto, kar je nekoč ležalo še povsem odprto pred delom stvarjenja, preden je en otrok hotel zatemniti Mojo luč, ne da bi upošteval Mojo ljubezen. Res je, da vam je veliko tega že znanega, toda za našega Karmatho je to nekaj popolnoma novega. Vendar pa se s tem tudi vam odpirajo nova spoznanja; kajti vse razodeto se na novih stopnjah stvarjenja prenese v novo življenjsko daljavo. To pomeni:

3 Vsako razodetje ima v skladu z dnevi stvarjenja svoj začetek in svoj konec. Kar leži vmes, so stopnje razvoja. Jaz sem ustvaril temelj stvarjenja, ki je trdno vzpostavljen, saj sem tudi Jaz le Pradavni Bog! Toda na tej podlagi se za Moje otroke oblikujejo neštete posamezne dobe, ki – čeprav so vezane na temeljno podlago in njen zakon –

nosijo vsaka svojo zakonitost za časovno obdobje, ki jim je dodeljeno, in na katero je vezan ves razvoj. To je bilo že vnaprej utemeljeno v Mojem zakonu pogojev; kajti le na tej podlagi je bilo mogoče v najčudovitejšem zaporedju vzpostaviti drugi zakon stvarjenja, ki vam je dobro znan, namreč vašo svobodno voljo.

4 Pomembno je zdaj spoznati, zakaj Jaz tega temelja nisem prepustil delnim stvaritvam v neki enotni omejenosti. Kdor je pozoren, bo kmalu dosegel takšno daljnovidnost, da bo na koncu začudeno vzkliknil: »O Oče, za vse znanje in razumevanje si poskrbel v neizmerni polnosti življenja, čeprav si nam moral odreči neizmerno mero ljubezni!« Verjetno bi Me radi nadomestili in vaše vprašanje: »Sveti, kdo si?« je povsem upravičeno. Verjeli ste, da ste Me spoznali, da Me ljubite in da Mi tudi služite. Zdaj pa vidite, da še vedno stojite šele na začetku svojih dejanj.

5 A Jaz vam pravim: kar ste vi in mnogi drugi otroci že dosegli, je veliko in počiva v Moji radosti! Kljub visokemu spoznanju ste Moji dragi otroci, v katerih se lahko vedno veselim – tako kot prav zdaj v našem malem Karmathi, ki se skriva pred Menoj. A če bi Mi – tako kot vi – pogledal naravnost v oči, bi Mi to prineslo večjo radost kot njegovo kesanje, ki ne koristi niti Meni niti njemu samemu. Če bi lahko »videl« v njegove oči, bi bilo lažje odpraviti težo kesanja.« Karmatha pokuka izza Murielovega hrbta. A namesto strogih oči, kot je pričakoval, iz Očeta žari sama dobrot. Kratko premisli, v njem se pojavi majhno, zaskrbljeno vprašanje, nato pa se jokajoč vrže v Očetove odprte roke in vzklikne:

6 »O dober Oče! Sedaj sem poleg svojega napačnega dejanja storil še eno, še bolj neumno. Želim biti popolnoma v Tvoji službi, pa z ljubeznijo niti ne zmorem tega, da bi se Ti preprosto predal! Oče, obdrži me v Svojem objemu, daj mi razumevanje, da se vedno vrnem k Tebi, ne glede na to, kaj se zgodi. Ti si Sveti Čudoviti, ki misliš in deluješ samo za Svoje otroke! Ah, pusti mi, da vedno ostanem pri Tebi!« Oče stisne Karmatho k Svojemu srcu, a najprej nadaljuje govoriti Svojim angelom:

7 »Ko je Satana na začetku, ki sem ga določil, stopila na svojo življenjsko pot, sem ji v grobem razkril tisto, kar je bilo, kar je in tudi tisto, kar še bo; še posebej pa je smela skozi delo spoznati končne cilje, vključene v najpopolnejši red. Ker je bilo to nujno povezano s stvarjenjem, je videla tudi spremenljive zakone, namenjene času in prostoru ter zavestno živečim bitjem in drugim oblikam bivanja. Ti zakoni so se morali kljub drugačni delovni podlagi – razvoju svobodne volje – podrežati osnovni strukturi reda, saj brez nje nobeno življenje zunaj Mene osebno ne more obstajati.

8 Toda zakaj ji ni bilo hkrati razkrito njeno odstopanje od temeljne pravičnosti reda, kot se je to zgodilo ob njenem padcu? Iz kakšnega prдавnega smisla sem pokazal le malo posledic, povezanih s tem padcem? Ali ne bi Satana ob predhodnem spoznanju vseh bremen in posledic vendarle zbrala moči, da bi ostala zvesta?! In če ne bi padla ona, ali ne bi morda kateri drugi otrok doživel enakega padca? Nekatera od teh

vprašanj ste že zdavnaj spoznali⁵, eno dodatno pa želim razkriti zdaj. Zadnje vprašanje pa zaenkrat ostaja še zakrito, kar pa je v korist vse vaše blaženosti, pa tudi s tem povezanega celotnega razvoja Pradavnega leta dejanj.

9 Glejte, za Karmatho zdaj ni drugega, kot da počiva pri Meni. Vi pa morate delovati tudi takrat, ko vas obremenjujejo določena bremena iz Razodetega. Upoštevajte: Svojim otrokom sem najprej Oče, delu pa Stvarnik! Vse ostalo je, čeprav nikoli podrejeno, vendarle modro urejeno!

10 Da Jaz ne na začetku dnevnega dela in še manj na začetku vaše prve življenjske ure nisem smel ne vam, še manj pa Satani, pokazati zlorabe temeljne svobodne volje zaradi padca, vam je že dolgo jasno. Seveda je v tem še vedno mogoče odkriti marsikatero globino. Jaz sem ustvaril delo dejanj, Zase v radost in čast, za vas pa v blaženost in ljubezen. Zato je bilo nemogoče – čeprav je Stvarnik v Meni jasno »videl« vzpone in padce obeh temeljev –, da bi o tem »razmišljal« ali to sploh izrekel. To bi namreč pomenilo »sejanje semena«, ki ni nujno ležalo na odprtem polju delovanja v Moji kašči. Da, ali se je Meni sploh lahko pripisovala misel o padcu, čeprav v še tako zakritem pogledu? Moj odgovor na to nerazumljivo vprašanje je hkrati »ne« in »da«.

11 Pomisel o možnosti padca je obstajala iz dveh razlogov. Prvič: razvoj svobode bi bil močno omejen, če ne bi premogel možnosti vzponov in padcev. Drugič: morebitni padec – predviden vnaprej – Mi je omogočil, da sem sprejel ukrepe, ki ščitijo Moj zakon o pogojih, ki Mi po pravici pripada od večnosti. S tem se zakon o svobodi, pripravljen za otroke, ohranja v njihovi ustvarjalni okretnosti. In vse to je bilo storjeno že v »štiridelnem stvarstvu«, še preden je otroška misel sploh dobila življenjsko obliko. Le Moja predvidevanja so videla padec, in še to povsem »zavit«! Jaz ga nisem videl na odprt način, saj bi ga v nasprotnem primeru Sam naredil dostopnega znotraj dela, kar bi potem povzročilo usodo in ne le dopustitve. »Usoda«, četudi zavita v »dovolilno formo«, uniči svobodno voljo – in tako se Mi ne bi rodili svobodni, z ljubeznijo obdarjeni otroci, temveč le igralne žogice Moje ustvarjalne moči! Tako je za splošni dan stvarjenja v Meni veljal »da«, za Moje otroke pa le »ne«. In prav to je razlog za zakrito videnje Božanstva.

12 Če bi bila Satana kot prvorojenka preveč opozorjena na možnost svojega padca in s tem povezanih nevarnosti, si iz strahu – tako kot potem tudi vsi drugi otroci – sploh ne bi mogla zamisliti svobodnega razvoja. S tem nikoli ne bi dosegla tistega najboljšega, kar je bilo vloženo v Pradavno delo: pristnega otroškega občutka. Postala bi izredno nesvobodno ustvarjeno bitje, s katerim Jaz, pa tudi ona z Menoj, ne bi vedela, kaj početi. Kaj bi Mi sploh koristil ves neizmerni trud stvarjenja, da bi postavil dva temelja in ustvaril svobodno ravnovesje med njima, na katerem bi se Stvarnik in

⁵ Glej »Pradavna-Večnost v prostoru in času«

Stvarstvo kot »Oče in Otrok« lahko svobodno in ljubeče srečevala? Takšen trud bi si Jaz lahko v celoti prihranil!!

13 Poleg tega pa bi prvorojenec ob preširoko razprostrtem razodetju kljub vsemu lahko padel, morda celo pod vplivom drugih »uporniških misli«, kar bi prineslo še veliko težje posledice. Oba primera bi od Mene zahtevala Mojo prдавno žrtev, če bi Jaz želel ohraniti Svoje delo, medtem ko je to zdaj resnično namenjeno Mojim otrokom! Razlika med obema potema je pregloboka, da bi jo lahko uzrli.

14 Povsem drugačna posledica bi nastala, če bi se Stvarnikov otrok kot »nesvobodno bitje« v spoznanju Mojega neizrekljivega Božjega žrtvovanja, darovanega za otroško bitje, ponovno obrnil k Meni. Res je, da to spoznanje ne bi v polni moči zadelo Satane, še posebej ne tako dolgo, dokler se mora zaradi namena pokore zadrževati veliko bolj v svojih temnih regijah, kot pa le občasno na tisti postaji, ki je pripravljena zanjo, kjer tudi »duša Satane« potrebuje počitek in zbiranje novih moči.

15 Vendar bi glede na nesvobodni razvoj lahko tudi takrat stopila v višave Moje Luči, če bi popolnoma uničila bolečine kesanja; bila bi »poražena«, z njo pa tudi vsi drugi otroci. Kajti morala bi se zavedati vnaprej napovedanega in nobena izravnavala ji ne bi mogla več pomagati. Vse to bi bilo v nenehnem nasprotju z Mojo temeljno usmiljenostjo, kar bi se lahko končalo le s popolnim razpadom otroštva, ki je bilo čudežno oblikovano skozi eonske čase. Toda tudi popolna razpustitev bi za vas zahtevala nepredstavljivo dolga obdobja, ker Jaz – čeprav kot Pradavni Stvarnik posedujem vso stvariteljsko moč – ne morem kršiti Svojega lastnega reda, še manj pa si to želim!

16 Poraženo, da, uničeno kraljestvo otrok nikakor ne more biti namen in cilj Mojega svetega »Bodi«! Torej v Meni ni bilo nobene »odprte misli« o možnosti padca, ampak le predvidevanje, ki sem ga Jaz uporabil za blagodejne ukrepe, v katerih je bilo vsebovano tudi tisto, kar sem vnaprej oznanil o tej poti. To je bilo nekaj velikega in vendar zelo zakrito. Tu se že sama po sebi navezuje naslednja misel, iz kakšnega motiva sem dal le delne namige.

17 Predvidevanje je vedno v Meni, s tem pa je le posredno povezana vnaprejšnja določenost. Slednja velja za vsa dela, ki jih usmerja moč, za Moje otroke pa prevladuje svoboda v prostem doseganju cilja. Če bi vam, knezom pred padcem, podelil ta temeljni delež, to ne bi prineslo veliko koristnega. S tem bi vam le odvzel radostno in svobodno služenje v materiji, ker bi takrat seveda morali videti tudi vse tiste velike težave, ki so nastale zaradi nedotakljivosti obeh temeljev stvarstva. Jaz sem vam vnaprej pokazal vse, kar je bilo nujno potrebno.

18 Negotovost glede želenega cilja bi bila prevelika ovira. Poglejte skrb in strah, ki ležita na tistih temnih bitjih, ki pridejo na Zemljo kot ljudje! Moje usmiljenje do teh

najrevnejših je zato tako brezmejno, da je celo vam nepojmljivo, kako je Moja Ljubezen odtisnila Svoj pečat na križ.

19 Drugo vprašanje – ali bi Satana ob popolnem razodetju padla – je zdaj brez težav razvidno, pa tudi okoliščine, ki bi kršile svobodni razvoj. Ostaja še vprašanje, ali bi lahko še kakšen drug otrok padel, če bi Satana ostala na svojem prestolu. Vi, Moji Prvi, imate o tem že globok vpogled; toda za Karmatho naj bo to jasno povedano – pa tudi vam bo zapolnilo še zadnjo majhno vrzel.

20 Lahko bi padli tudi drugi veliki otroci, saj je moralo razodetje možnosti padca veljati za vse otroke enako. Jaz nisem ustvaril dveh različnih skupin otrok, ki bi jih bilo treba voditi ločeno. Te močno različne skupine, ki se zdaj sicer soočajo v neenakih razvojnih oblikah, niso Moje delo, ampak so pojav padca; le stvar, ki bo nekoč minila. To je pred Mojim PRA-Božanskim Bistvom povsem brezosebno in tudi nično! Če Jaz dam Svojo Besedo, da sem Jaz večni Oče, mora Očetov blagoslov pripadati vsem otrokom, sicer bi bil najbolj nepravičen Bog! Svoboda, v kakšni meri si otrok pridobi tok Očetovega blagoslova, je popolnoma neomejena. Več ko je samovoljnega in lastnega prizadevanja za to, večja je izpolnitev Mojega blagoslova! V tem je vsak otrok v najpopolnejši meri suveren!

21 Iz tega, kar je bilo zdaj razodeto, je povsem razvidno, zakaj se razvoj otrok odvija postopoma. Vendar pa bi Jaz rad spregovoril še o pečatu, ki ga je omenil Muriel. Zato poslušajte naprej.«

9. poglavje

Sveti magnet • Krivda, tožilec in pokora

1 »Doseganje zastavljenega življenjskega cilja je bilo trdno določeno. Tega ni mogla omajati niti sprememba načrta, ki jo je povzročil padec, saj je bil to le »vmesni ukrep«, ki ni poškodoval strukture Mojih pradavnih dejanj. Prostor in čas sta za otroke neizmerni stvari; po srcu se lahko igrajo na širnem polju delovanja. Nihče ne more pasti čez rob, v sredini pa stojim Jaz kot najmočnejši magnet, ki zna privlačiti tiste, ki se oddaljujejo, ne da bi jih v to prisilil!

2 Tudi nova zasnova načrta je potrebovala središče, ki je kot prenašalec ali posrednik prevzelo nalogo, da privabi otroke, ki prestopajo mejo zvestobe, in jim po potrebi nudi pomoč, ne da bi jo sami zavestno zahtevali. Poleg različnih pomočnikov v središčih je bil nosilec krivde najvišji posrednik. Ker pa ima vsako delo svoj sveti magnet, je moral biti v osrednjih točkah, čeprav skrit, integriran osrednji magnet.

3 Če izhajamo iz vstavljenega ukrepa nosilca krivde, se pokaže, da je Moja pot žrtvovanja na Zemlji osrednja točka. In kakšna je bila ta pot? Nič drugega kot »prevzemanje vse krivde Nase«! Ne kot človeku, še manj kot Bogu, Mi ni pripadal niti najmanjši delež krivde. Celó v Svojem predvidevanju sem Jaz že izravnal padec! Zakaj pa sem Jaz nosil to breme kot krivec stvarstva? Če Jaz ne bi nastopil kot tak, resnično, noben človek ne bi mogel dvigniti roke proti Meni!!!

4 »Kot človek sem zavestno prevzel krivdo Nase!« Moj zadnji boj je bil boj za krivdo. Kajti Moja čista, božansko sijoča duša, katere moč je nosila prah Zemlje in ki je bila preoblikovana v svetlobo skozi resnično življenje, je zavpila: »Ti si brez krivde; kako lahko prevzameš bremena materije nase?«

5 Da, ta duša je videla konec, ki ga prinaša žrtev. Zato ta boj v molitvi ob čaši in klic: ‚Moj Bog, zakaj si Me zapustil!?’

6 V vročem boju sem kot utelešena Ljubezen objel Svojo zemeljsko dušo in rekel: ‚Jaz sem resnični človek, sem Jagnje, ki mora biti žrtvovano.‘ Vsa krivda pripada Meni zaradi žrtvovanja!! Le tako bo vsem otrokom zagotovljen večni kruh življenja. Ti, Božanstvo, daj sedaj Moji ljubezni moč, da duša ostane pri Meni. In ko bom Jaz krivdo pred Tvojim visokim prestolom stvarstva žrtvoval s Svojim življenjem, naj bo vsa krivda odkupljena!‘ To sem oblikoval v Sebi v najbolj grenki molitvi. Toda duša je ugovarjala:

7 ‚Ne moreš položiti lastne krivde pred prestolom stvarstva, saj ni bila nikoli ugotovljena na Tebi! Toda če jo tudi prevzameš nase – kar Ti je kot Bogu seveda mogoče, čeprav to priznava tudi Tvoj PRA-davni Jaz –, ostaja to vendarle greh padlega.‘ – Moja duša je imela prav. Vendar ne v smislu razveljavitve žrtve ali nepopolnega odrešenja vesoljnega stvarstva, ampak le v tem smislu, da mora odkup v smislu poravnave seveda priti od sveta in njegovih pripadnikov. To se nanaša na zunanje snovi materije, medtem ko sem Jaz prevzel notranje sile padlega srca kot tisti del krivde, iz katerega je izviral padec. Preostale dele moči osvobajajo Moji zvesti otroci na svoji poti soodrešitve.

8 Globlji razlog za prevzem krivde leži v nameravani osvoboditvi otroka stvarstva že od samega začetka, ki sicer po spreobrnjenju ne bi mogel nositi neizmerne bremena krivde stvarstva. Satana se ne more sama osvoboditi otroške krivde, saj v njej leži njeno popravilo, ki ga je treba nositi z vztrajno voljo. Toda kesanje, ki bi moralo pasti nanjo iz celotnega Stvarstva – če ne bi v Svoji žrtvi izbrisal krivde kot lastne –, bi uničilo otroka in težke poti sožrtvovanja vseh zvestih otrok spremenilo v iluzijo.

9 Še nekaj o središču vstavljenega žrtvenega ukrepa, da bi iz osrednje točke lahko poželi še več svetlobe. Po padcu sem moral Satani in njenim množicam postaviti ožje, čeprav ne omejujoče meje. S tem sem hkrati v Svoji milosti vso krivdo postavil v isto omejitev. In tako kot je v tem primeru zakon svobodne volje ostal nedotaknjen, tako je ostala tudi svobodna možnost poprave. V tem je vsebovano naslednje: noben

dolžnik ne more svoje krivde naložiti drugemu otroku, prav tako pa veliki dolžnik ni nujno dolžan odplačati svoje krivde povsem sam.

10 Tukaj se pravičnost in usmiljenje čudovito uravnotežita. Prva prepusti dolg dolžniku zaradi resničnega kesanja. Druga pa pomaga pri odplačevanju in olajšuje breme. Kako bi sicer revne duše sploh postale otroci, če ne po poti posredne osvoboditve? A kakšen smisel bi imelo, da bi otroci Luči hodili po tuji poti dolga? Če bi bil namen in cilj vseh žrtev le osvoboditi materijo, da bi s tem ponudili odrešitev padlim, resnično, materija ne bi bila nikoli odrešena!

11 Svojo žrtev sem vam Jaz razložil, kolikor je bilo to potrebno; vendar je z njo Pot zvestih dobila nov preobrat. Kar so Moji otroci doslej dosegli v materialnem svetu, je mogoče imenovati veliko, saj so bile osvobojene številne moči in nekatere duše so bile že pripeljane domov. Od zdaj naprej pa takšna pot otrok ne bo več le sožrtvovalna, ampak bo v celoti vključena v Moje popolno odrešenje, ker zdaj obstaja zavestno znanje o Moji žrtveni poti.

12 Odločili ste se, da boste ponovno stopili na pot pokore. To je dobro in bo z Moje strani blagoslovljeno. Vendar opustite misel, da bi se z novim pogledom na žrtvovanje vaše že opravljene poti kakor koli razveljavile. To sicer izhaja iz vaše ponižnosti, ki je dobra sila za nadaljnje poti pokore. Vendar pa nimate nobenega razloga, da bi vse dosedanje sožrtvovanje šteli za neveljavno; s tem le po nepotrebnem obremenjujete svoja čista srca. S tem namreč ponovno razveljavljate velik del teh sil ponižnosti. Kako si lahko mislite, da ne bi hotel vključiti tudi tega, kar ste doslej žrtvovali, v Svojo temeljno pravičnost in odrešilno usmiljenje? To naj bo daleč od Mene!

13 Vaš plemeniti nagoni impulz je bil vedno služiti in pomagati, kar je najpomembnejše iz prej omenjenega središča, ki sem ga posebej postavil za Zemljo. Stati ob strani bližnjemu, ceniti njegovo trpljenje višje od lastnega in resnična molitev za posredovanje so dela večnosti, ki tvorijo temelj soodrešilne žrtve. K vsem tem spada gonilo usmiljenja. Res je, da morajo biti vse lastnosti učinkovite, ker brez njihovega sodelovanja ni mogoče vzbuditi usmiljenja; vendar mora na Zemlji to prevladati, ker sem Svojo pot okronal prav z njim.

14 Ozrimo se nazaj in si oglejmo konkreten primer, kako se je to odvijalo na Zemlji, kjer svetu resno vlada senca Mojega križa. Minilo je nekaj desetletij in Moj pogled ter Moje učenje sta ostala vtisnjena v srca sto tisočem. Prganjanje tistih, ki so oznanjevali Moje Besede in dejanja, je prevladalo. Sledimo otroku svetlobe iz hiše Alaniela. Z veliko potrpežljivostjo se učenec trudi krepiti vernike, utrjevati omahujoče, prepričevati nevernike in odpuščati svojim sovražnikom. Njegova naloga je izpolnjena. Kljub temu pa prostovoljno sprejme tudi mučeniško smrt.

15 Pred Mene prinese krivdo tožilca: »Oče, odpusti mu, saj ne ve, kaj dela!« Stoji tik pred kruto smrtjo, pred neenakim bojem z zverjo. A glejte, kako se zver skloni in

odvrne glavo od žrtve. Meni je bližja kot zloben človek. Brutalno se zver ponovno draži in – v strahu – se zdaj vrže na žrtev. Naš učenec čuti bolečino in povsem naravno se njegova duša trese od strahu. A ko se mu zver približa, ga molitev za njegovega najhujšega sovražnika ovije v plašč usmiljenja. Čuti le en sam udarec tigra, trenutek, in glejte – zemeljska smrt je odpravila vse trpljenje.

16 Poglejte zdaj, kako iz Moje žrtvene skodelice pada svetloba na Zemljo, ki nosi Okronanega domov skupaj s prevzeto krivdo rablja. Res je, da je ta zdaj pred Menoj osvobojen, saj je žrtev učenca s tem okronana; toda pred stvarstvom breme krivde nikakor ni izravnano. Nasprotno, napačni sodnik ga mora nositi dvojno. In kako strašno se bo to pokazalo na njem in v kakšnem nezaslišanem odrešenju!

17 Glejte, besen, ker Moj učenec ni pokazal bolečine in ker je bila zver bolj usmiljena kot preganjalec, jo ta zdaj ubije s svojim mečem. Kaj pa prinese noč? Nemirno se premetava na svojem dragocenem ležišču. Duša tigra se je prikradla k njegovi duši, ki jo je spanje osvobodilo telesa, in jo na najgrozovitejši način grize. Ne more se braniti, ker nima meča, in zver mu raztrga dušo, ne da bi ta umrla. Neštetokrat umre kot večno trpljenje v eni sami noči! Kri se zbira na čelu spečega in iz prsi se mu iztrga težak stok.

18 Tedaj mučenec zagleda prihajati našega učenca. Mrtvaško otrpne, saj zdaj ve nekaj o grenkem maščevanju. Toda kaj stori učenec? Pogladi svojo zver, ki se privije k njemu kot psiček. S tem postane svobodna in lahko preide v mirnejši živalski svet. Učenec pa tiranu predstavi podobo Mojega križa, ki jo vsi kristjani, izdelano iz plemenitega lesa, vedno nosijo s seboj. Blagoslavljajoče položi roke na krvavo mokro čelo sovražnika. – Naslednji večer se tiran v temi prikrade k drugemu učencu in se da krstiti.

19 Glejte, to je globoki pomen vseh poti sožrtvovanja. Resda ni treba, da se tak primer zgodi vsakič, niti da je učinek vedno takoj viden na Zemlji. Toda pridobitev ostaja vedno ista in jo sam vpišem v Knjigo življenja. V tem imate tudi najbolj pristno podobo in vpogled v Mojo pot, le z razliko, da sem jo Jaz prehodil v popolnem zavedanju, ki ga ni bilo mogoče ločiti od Mojega Božjega pogleda! – Ta otrok, ki je počival pod Mojimi blagoslovljenimi rokami, ko je kot vrhovni tiran zapečatil Mojo smrt na križu – vi, Moji Prvi, ga dobro poznate, kajti zaradi njega poteka ves ta boj žrtvovanja!

20 Zato je bil čas, da sem lahko takoj po Svoji smrti na križu blagoslovljeno položil Svoje prebodene roke na glavo prekletstva, in to sem tudi storil! S Svojo potjo sem v Sebe vključil ves svet z vsemi grehi in vsemi krivicami ter ga ovil v Svojo srčno usmiljenost, tako kot sem – ovit v Sina Človekovega – prišel na Zemljo.

21 Kar sem vam Jaz zdaj razodel, lahko – kolikor je to koristno – razkrijete drugim otrokom. Zemlji bo globina teh skrivnosti razkrita šele ob koncu njenega časa. – A zdaj govorite, Moji dragi Veliki, kajti vaša srca govorijo mogočno besedo.“

10. poglavje

Pravično čaščenje • Najbolj milostna od vseh svetosti

1 V globokem spoštovanju se Gabriel pokloni pred Božjim obličjem, v srcu pa mu gori ogenj ljubezni.

2 »Vse-sveti, pravični Stvarnik, Duhovnik, Bog in Oče! Tvoja sveta Beseda prežema globine naših src in je vzbudila odmev, ki mu niti Ti sam ne moreš ugovarjati. V spoštovanju živi zavest, da Te lahko – rojeni iz Tebe in večno hranjeni s Tvojo pravadno sveto ljubeznijo – dojamemo in Te ljubimo v Tvoji vzvišeni PRA-Biti kot večno dobrotljivega Očeta.

3 Če ne bi bilo tega spoznanja, ki si nam ga pripravil v polni meri, resnično, bi se s svojimi brati in sestrami hotel spustiti na kolena in večno vzklikati: »Nepojmljiva Božanskost! Kaj smo mi, da smemo biti deležni takšne milosti? Kje je naša pravica, da molimo v Tvojem Najsvetejšem in nosimo zavestno življenje kot največjo dragocenost, v kateri počiva pravica našega sinovstva?! – O Ti, Oče-Božanstvo, naredi nas za vekomaj za žarke Tvoje luči, kajti le tako Te zmoremo častiti, kakor Ti pripada! To je naš klic iz spoštovanja in čaščenja: vključi nas v Svojo večno, neizmerno svetost in globino morja žarkov!

4 Vem, da sprejemaš to prošnjo. Ker si nas iz Svoje neizmerne usmiljenosti, v kateri vse lastnosti dobijo svoj visoko pravičen odmev, naredil za Svoje otroke, nam podaril razodetje Svojih vzvišenih misli in temeljito dobrih naukov ter Svojih čudovitih življenjskih oblik, da – in nam dal vpogled v globine Svoje Pradavnine, ki jo lahko nosimo le z globokim spoštovanjem, si hkrati vzpostavil najglobljo povezavo z nami, da lahko iz nje razumemo tudi skrite globine Tvojih razodetij.

5 Tvoja pot žrtvovanja, sveta in usmiljena, ki je nad vsakršnim razumevanjem, je raztrgala zaveso – ne le tisto za uboge zablodele, da lahko zdaj najdejo pot domov, ampak tudi ovoj, pod katerim je ležal Tvoj Pra-davni Jaz. Oh, ne le nekoč na začetku dela si izrekel Svoje sveto »Bodi«, ampak se Tvoja blagoslovljena Stvarnikova Beseda kaže tudi v neprestanem »ustvarjanju življenja«. Tako je zdaj tudi to podarjeno odkritje čudežno, sveto »Bodi«, tok moči in energije, ki nas popolnoma prežema!

6 Zato naj bo Tebi zahvala, hvalnica, slava in čast; Tebi velja pozdrav čaščenja, sveti, dobri, najljubši Oče. Sprejmi našo ljubezen kot dar in jo položi na ognjišče

sožrtvovanja, poprave in poti k izgubljenemu svetu. Da, dopusti nam, da odpeljemo domov Tvoje sicer spreobrnjene, a žal še vedno tako oddaljene otroke!

7 Tvoje srce je nosilo grenko trpljenje, ko ti je Satana skušala postati nasprotnica. Zdaj je sicer dvignila svoj obraz k Tebi, a težko ji je, da bi se v celoti obrnila k Svetlobi. Zato daj na našo žrtveno prošnjo Svoj popolnoma pravičen blagoslov in v zameno sprejmi ljubezen otrok, ki Te veseli. To Ti želimo dati, naj bo vedno posvečeno sveti, usmiljeni ljubezni. Kajti Ti, PRA-Mojster vseh večnosti, si se najprej žrtvoval za vse nas! Aleluja!"

8 O, otroci! Vstajajo, se tesno zbirajo okoli prestola in ognjišča, dvignejo desnice in vzklikajo: „Aleluja! Zdaj je postalo naše kraljestvo, pripravljeno iz Pra-davne ljubezni za vse otroke!! Pomagali bomo vrniti izgubljene kot najdragocenejše imetje kraljestva. Moč in oblast naj bo Tistemu, ki nam je zapovedal, da pošljemo žarke Njegove PRA-božanske bitnosti! Zmaga in amen!! Temna globina je padla, vse do njenih najbolj oddaljenih koncev sije Božja luč v večnosti! Kmalu pride tudi ura, ko bo na njenem toku zadnje življenje odneseno domov. Tebi, večni Oče in Bog, vzvišeni Duhovnik in vsemogočni Stvarnik, pripada naš Hosana in Aleluja, Tebi amen in zmaga!!"

9 Žarek blaženosti iz ljubečih, Svetih oči doseže otroke; tam počivajo na Božjih prsih, tam jih Očetove roke trdno objemajo; in vetrič Svetega Duha preveva srca in prostor. Ko tudi veselje doseže svojo pravično mejo, Bog pozove Karmatho, naj spregovori. Ta reče:

10 »Premlad sem, da bi Ti, o dobri Oče, prinesel tisto, kar so prinesli Prvi, žarki Tvojega Sonca. Moje srce je še majhno; vendar ga – o sveta Ljubezen – popolnoma zajemi. Naj bo v celoti Tvoja last. Žalosti me le, da ne morem v celoti razumeti Tvojega svetega govora. Gabriel je sicer rekel, da tudi on in Tvoji visoki otroci še niso razumeli najgloblje skrivnosti, čeprav so se jim odprle v jasnem sijaju. Njihovo oživljanje mi je še skrito. Nisem želel razumeti vsega na enak način kot knezi, ki se morajo okoli Tebe kot nosilci Tvojih bitnih žarkov boriti za spoznanje; in bilo bi neumno, če bi se zdaj hotel meriti z njimi.

11 Ti, o Oče, si vsakemu otroku dodelil nalogo. Če jo zvesto izpolnjuje, izpolnjuje tudi nalogo ljubezni v Tvojem stvariteljskem delu. Vsak od Tvojih oživljenih otrok je kolesce, delček v velikem svetem mehanizmu. Zato želim spoznati, da je vsak delček enako pomemben, naj bo velik ali majhen, saj se bo celotno delo ohranilo in dopolnilo le, če bodo vsi delovali v skladu s Tvojim stvariteljskim impulzom.

12 A eno stvar, najdražji Oče, sem spoznal. Tvoje dobro učenje mi je povedalo, da ljubiš vse otroke enako, naj bo eden glede na čas že visoko dovršen ali ne, naj Ti je sam po sebi blizu ali daleč. Ali ni to najbolj milostno v Tvojih globokih Besedah, najvišje iz venca Tvoje luči? Ali se tu ne odpira vrhunec »Bodi«, ki počiva v Tebi, okronan z usmiljenjem za celotno delo?!

13 Mene si, o Oče, poklical iz Rafaelove črede; v »Hiši ljubezni« sem se rodil. Tam počiva tudi moj življenjski cilj, ki ga želim iskati in najti. Ali ni to nezaslužena milost, ki mi je bila podeljena? Že vnaprej si zaradi padca postavil Svojo ljubezen za temelj tega dne stvarjenja – most, po katerem lahko temna sila pride v Tvoje sveto in veličastno kraljestvo.

14 Zato Te iskreno prosim: če smem stopiti na pot sožrtvovanja, daj, da to delo opravim iz ljubezni. Blagoslovljeni Oče, daj mi to v moje majhne roke, ki jih želim položiti v Tvoje velike, da bo iz Tebe za Tebe lahko prišlo sveto »Bodi«. K temu dodati svoje najboljše, kolikor to zmore Tvoj mali Karmatha, je cilj, ki sem ga razbral iz Tvojega milostnega besedila. Ne želim biti več, kot smem biti; toda kar sem, naj resnično postanem. Potem bom ob pravem času prodril še globlje, dokler ne dosežem svojega deleža tistega, kar je sedaj razpoznavno nosilec žarkov. Kajti celo to sveto in visoko oznanjeno, kot čuti moje srce, je verjetno komaj zadnje v najglobljem Tvojega PRA-Božanskega bitja. Tvoje življenje se pomnožuje samo po sebi, torej se tudi razodetje, in nobenemu otroku se ni treba skrbeti, da bi kdaj dosegel konec Tvojega bitja.

15 Videl sem očitni izvir pred Tvojim svetiščem in nisem mogel razumeti njegovega izvora, temelja in konca. Od kod prihaja njegova voda? Kam se steka? Katera zakrita globina napaja vodnjak? Vprašaj kneze Tvojega kraljestva, pa Ti ga bodo komaj lahko razložili! V tem je Tvoja ljubezen vse otroke izenačila pred seboj. Ti sam si Pra-davni Neskončni, mi vsi pa le končni iz Tebe!!

16 Ne morem razložiti, kaj me je prevzelo ob pogledu na ta čudoviti dnevni izvir. A čutil sem: Oče, Ti si Pra-davna Večnost! Kdo Te želi raziskati? Daj nam, da Te ljubimo, in imeli bomo temelj Tvoje ljubezni v sebi!" – Božji obraz zasije in odsev se zrcali v vseh angelih. Rafael dvigne Karmatho, ga poljubi in ga položi Očetu v naročje, rekoč:

17 „Vse-Sveti, Tebi izročam Sina! Žarek, iz katerega je nastal, nese že tako daleč v sebi, da boš nekoč lahko skozi njega razodel Svojo ljubezensko luč; njegov čas na Zemlji se je začel. Že zdaj Ti izrekamo našo zahvalo; da, Ti sam si naša večna ljubezen!" Bog ima vedno prosto roko, in čeprav drži Karmatho v naročju, stisne k Sebi tudi svojega Rafaela in reče:

18 »Da, Moji otroci, skozi Karmatho in tudi skozi druge otroke naj temna sila pred svojim koncem ponovno izkusi Mojo ljubezen, čeprav sem Jaz sam prižgal njeno luč na Zemlji. Iz Mojega žrtvovanja bo gorela bakla, ki jo sme Karmatha prinesti na Zemljo. A zdaj moram Jaz še nekaj dodati k vašim besedam.

19 Moji knezi, varuhi, starešine in angeli. Moja svetost razgrinja pred vami skoraj nepojmljivo. Da, a ima to sploh vrednost? Kaj vam koristi, da prejmete nekaj, kar lahko razumete le delno? Zdaj pomislite: vsako življenje raste le z nalogo! Zato mora biti naloga vedno višja od spoznanja. Raziskovanje neznanega je »sveta spodbuda« za

nadaljevanje življenja! Kaj bi vam Jaz, ki »vem«, podaril, ah – kako hitro bi se to izgubilo, ker ni bilo izbrano! Sposobnost za modrost sem Jaz že vložil v vsakega otroka skupaj z življenjsko silo – višjim impulzom, ki je usklajen z Mojim ustvarjalnim impulzom. To življenjsko silo ste tudi vi črpali iz skrivnosti, ki sem vam jo prepustil, da jo raziskujete in glejte, že se dviga dobra in Zame posvečena volja, ki je takoj pripravljena na dejanja, in prinaša nadaljnje spoznanje.

20 Videti Mene kot svetega, Pra-davnega Boga-Očeta vas je kljub vsej ljubezni včasih že obremenjevalo. Menite, da vaša pomoč za Moje delo vračanja ni bila dovolj dejavna. Toda Jaz vam pravim: kar ste doslej storili, bo v enakem obsegu le težko dosegel drug otrok! Čudite se in ne razumete. Toda tukaj Jaz pravim: za ves preostanek dneva ljubezni zadostuje, če Jaz to razumem! Prej boste lahko prebrali zadnje iz zadnjega pečata, kot pa raziskali razlog te besede! In to je dobro. – Pred vami se pojavi slutnja »ponižnosti«. S tem naj bo dovolj. A vaša prošnja naj bo izpolnjena. Pojdite po poti v revno globino, kakor, kdaj in kje vam je všeč; Moj blagoslov počiva ob vsakem vašem koraku. A prej naj se vsak ustavi pri Meni, da ga Jaz posvetim in da prejme moč, brez katere tudi najboljša volja ne koristi veliko.

21 A zdaj h Karmarhi. Pokazal je precej poglobljeno spoznanje in je že pripravljen stopiti na naslednjo stopnjo. – Kdo bo zdaj skrbel za našega ljubljenca?“ Takoj stopita naprej Muriel in Pargoa. Kerub položi eno roko na Očetovo ramo, drugo pa na svetle kodre otroka in reče:

22 „Oče! Vprašuješ nas v resnično komaj dojemljivi ljubezni! Ali ni le na Tebi, da storiš po Svoji volji, kakor je tudi večno prav? Vendar pa smemo odločati skupaj s Teboj, zato bodi vedno naš Svetovalec, da bomo pomagali oblikovati Tvoj sveti namen v popolnoma pravično dejanje. Če bomo po Tvoji večni odločitvi zdaj pravilno izbrali, naj se za Karmatha odpre hiša modrosti. Njegovo spoznanje, da žarek življenja modrosti ponuja napredek, se že prebujata v svetlejši luči.“ Oče blagoslovi Muriella in Pargoa, pokliče Zuriela in Helio k Svetemu ognjišču, jima izroči Karmatho in reče vsem:

23 „Dobro ste spoznali Moj sklep, saj ste si za temelj vzeli Mojih sedem žarkov. Za to bodite blagoslovljeni! Tudi ti, Karmatha, sprejmi Moj blagoslov. Odpira se ti nov del bitja. Bodite pridni in si prizadevajte, da vedno delujete v Mojo slavo in v veselje hiše Zuriel. Muriel in Pargoa, vama gre Moja zahvala in blagoslov za zvesto prizadevanje, s katerim sta vodila Karmatho. Vama, Zuriel in Helia, pa je Moj blagoslov moč in spremstvo, da prispevata k napredku otroka.

24 Vsem pa pravim: pripravite se zdaj, da Mi ponovno darujete dar ljubezni. To bo sicer precej preprosta, skoraj skrita, a zato toliko težja pot, ker se mora v vseh točkah ujemati z Mojo potjo žrtvovanja. A Moj mir ostaja neprekinjena vez, ki vas povezuje z Menoj. Pojdite v Mojem imenu!“

25 Tedaj se po čudovitem prostoru milosti, po Najsvetejšem, razlegne aleluja. Prvi obkrožajo svojega Prastarša-Očeta, ki nad vsako očitno svetostjo nosi plašč Svoje neizmerne Očetove ljubezni. On vstane in stopi sredi Svoje črede, tako da se Ga vsi lahko dotaknejo – Njegovih rok, Njegovega oblačila, da, tudi Njegovega ljubeznivega obraza. Z napolnjenimi vrči stopajo, kot bi jih blagoslovil sen, iz duhovniške hiše in se skupaj odpravijo v hišo kneza Zuriela in Helie, ki sta nosilca prдавne Očetove Duhovnikove modrosti.

IV. Del V hiši modrosti

11. poglavje

Shema zemeljske poti • Nekaj o dragocenem prinesenem blagu

1 Za seboj ima že precej časa, ki je Karmathi prinesel veliko napredka. Vedno je bil poslušen knežjima angeloma Zurielu in Helii. Zdaj si želi napredovati, da bi Očetu kot dar ljubezni ponudil tisti cilj, ki si ga je sam izbral. Vendar še ni zrel, da bi zapustil sfero modrosti; še mu manjka zadnja težka preizkušnja.

2 Zuriel gre s Karmatho na njegovo sonce Zurania in tam na neko visoko goro. Čeprav je Karmatha že nekajkrat bival na prvotnih osrednjih soncih, te gore še ne pozna. In to ga čudi. Ko prispejo na vrh, svetlobni knez pokaže v širno okolico, v vesolje, in reče:

3 „Karmatha, ti si nama z Helio prirasel k srcu in kot naš varovanec postal ljubek otrok, kot eden od naših lastnih otrok. Ker sem te tako vzljubil, naj ti moj dar pomaga pri tvojem napredovanju. Zdaj pa te čaka težka odločitev; vendar boš v vsakem primeru ravnal pravilno, kakorkoli se boš že odločil. Dokler boš imel oči usmerjene v svetišče, lahko ravnaš brez obotavljanja. Obrni se pa tudi k daljavam vesolja in vadi se v gledanju, kajti kar tukaj pridobiš, tega ne boš nikoli več izgubil.

4 V hiši potrpljenja se je začela tvoja življenjska šola. Vendar moraš še veliko doseči, če želiš dospeti do popolnosti. Da, dobro si se vklopil v ta sveti temeljni žarek življenja, prav tako pa tudi v žarek resnosti. Vendar zavedaj se, da vsaka lastnost poleg svoje čiste narave v sebi nosi tudi delež drugih, in ne bo ti preostalo nič drugega, kakor da v vsaki posamezni lastnosti še globlje dojameš že doživete žarke.

5 Modrost se drago plača! Ni vedno očitno, kako jo uporabiti; pogosto ostaja v ozadju, ker je spoznanje pomanjkljivo. Vendar jo je zelo težko zakriti, saj je v združitvi z drugimi žarki »gonilni ogenj«. Modrost je tudi vedno pripravljena služiti, reševati in odkrivati; izravnava krive poti, vodi iz izgubljene globine nazaj domov k odrešilni višini – skratka: svojo svetlobo razširja v prostor in čas.

6 Če je modrost napadena, še posebej ker jo ljudje zamenjujejo z znanjem njihovega sveta in jo celo prezirajo kot »nepotrebno«, se pred njo zaščitno postavi druga lastnost. Ona je čudoviti sijaj Najvišjega, luč Stvarstva! Sijaj in luč, Karmatha, dobro si zapomni, da se maščuje za vsako žalitev, ki jo utrpi modrost, ker je kot sijaj in luč sama Veliki duhovnik Melkizedek, tako kot tudi Njegova dejanja. Opazuj vse dobro, kar se ponuja tvojemu očesu; čas te ne preganja. Zato ker mi, o otrok, počivamo v večnosti Stvarnika! – Puščam te samega, a če me pokličeš, bom hitro pri tebi. Vztrajaj pa, dokler ti je mogoče. Naj te blagoslovi moč modrosti.“ –

7 Karmatha sedi na visoki skali, ki jo prekrivajo ljubke rastlinice, ki ne zamrznejo pod ledom in snegom, kot se to dogaja na Zemlji. Gleda za Knezom svetlobe in pri tem odkrije, da je Prvi deležen delčka Božje visoke svetlosti. Zuriel odhaja kot širok ognjeni plamen, kot blisk. Nato opazuje daljavo. Ne sluti, da vse, kar se dogaja, zdaj ni resnično, ampak le podoba. Z blagoslovom modrosti se mu je odprlo notranje videnje, potrebno tudi v kraljestvu, s katerim je mogoče zaznati podobe tudi na skrajni meji prostranstva.

8 Medtem pogleda proti svetišču. Tam se odprejo prej nevidna vrata in iz njih stopi otrok. Presenečen ugotovi, da mu je neverjetno podoben, kot da bi to bil on sam. A vendar sedi na Sončevi gori; kako bi lahko hkrati prihajal iz duhovniške hiše? In kaj se dogaja s tem otrokom, ki strmi v daljavo? Karmathine oči se zaprejo, medtem ko neprestano opazuje podobo. Zdi se mu, kot da sam doživlja, kar se dogaja z otrokom, ki je prišel k njemu, se ga dotaknil brez besed in mu pomahal, naj mu sledi.

9 Jasno čuti, kako hodi, medtem pa ima občutek, da ostaja na gori. Prečkata sončna prostranstva veličastnih lepot, dokler ne prideta do prostranstva materije. V prepletu svetovnih teles, ki se gibljejo po urejenih tirnicah, Karmatha čuti, da tu kljub vsemu redu nekaj manjka – nekaj, kar je sicer značilno za kraljestvo svetlobe. Otroško bitje medtem vstopi v svet, on pa mu sledi.

10 Lepa zgradba odpre svoja vrata. Številne lepe postave pridejo k njima in ju pozdravijo s prijazno gesto. Vzamejo njega in otroško bitje v svojo sredo, pokažejo svoje bogastvo in prosijo, naj ostaneta. Karmatha opazi, da ju prebivalci sveta naslavljajo le kot eno osebo, kot da bi videli samo njega. Zelo mu je to všeč; hitro se privadi in vse dosedanje – svetišče, knezi, celotno kraljestvo svetlobe – postopoma izginja. Tukaj je res lepo živeti; vsi se ljubijo, njega pa postavijo v svojo sredo kot enakopravnega.

11 Počuti se kraljevsko, ko ga prebivalci sveta sprašujejo o vsem. Njemu pripada prva beseda, on mora opraviti prvo dejanje, odločilen je njegov nasvet. Želi si, da bi to stanje ostalo nespremenjeno in se še okrepilo. Komaj se je ta želja prebudila, že sledi njena izpolnitev. Nahaja se na velikem zboru, ko se starešine približajo k njemu, slečejo svoja vrhnja oblačila in jih položijo pred njegove noge. Prinesejo mu vse bogastvo, ga razporedijo v dragocene skrinje in mu izročijo ključe.

12 Nato močni možje prinesejo prestol, posadijo Karmatha nanj in čakajo na njegove ukaze. V zmagoslavju se mu napolni srce; dvigne roko v znak, da želi delati dobro za vse podložnike. V navdušenju ga skupaj s prestolom dvignejo na ramena in ga nosijo po svojem kraljestvu. Občudovan, obdan z bučnim vriskanjem, Karmatha nenadoma v sebi prepozna moč, da vlada bitjem. Na svojega dvojnika, nevidnega svetovnim bitjem, se je tako navadil, da se ne ravna več po njem, ampak deluje povsem sam. Takrat mu postopoma izgine prvotna podoba; užival je v ponujenem sadu in ga našel okusnega.

13 Mineva dolg čas. Karmatha sedi na prestolu, pomaha z roko in bitja sledijo njegovemu najtišjemu ukazu. Ni mu več treba hoditi, služabniki ga nosijo povsod, njegovo ljudstvo pa je srečno, če ga le vidi. – Nekega dne je sam, rad bi šel v gaj, se sprehajal spet sam. V njegovi bližini ni nobenega bitja. Zapusti palačo. A ko se zdaj približuje gaju, se nenadoma znajde v prostoru, ki ga osvetljuje le žalostna, medla lučka.

14 Ko se je opomogel od prvega strahu, takoj pokliče svoje nosače. Nihče ga ne sliši in nihče ne pride; ne najde nobenega izhoda.

15 Takrat se pritoži luči o svoji stiski, pomisli na otroka voditelja in se sprašuje, ali bi ta prišel tako daleč z njim, če bi ga le pustil delovati. Bolj ko se takšne misli utrjujejo, bolj raste majhen plamen, dokler se vodilni otrok ne pojavi ob njem. Pomaha mu z roko in kmalu zatem se oba znajdetata na večji oddaljenosti od tistega vmesnega duhovnega sveta. Ko se hoče vodilni otrok spet tam vrniti, ga Karmatha skoraj prestrašen prosi, naj tega ne stori.

16 Odpravita se v majhen svet (Zemljo), ki se mu zdi tako ubog, da se mu ob tem srce zgane. Od daleč opazuje življenje nekega angelskega otroka; le da medtem vodilni otrok spet ni z njim. Ko vidi kopičenje trpljenja, žalosti, posmeha in preganjanja svetlobnega otroka, vzkligne: »Nikoli ne bi mogel stopiti na takšno pot! Četudi bi mi bilo tukaj bolje kot mnogim, ne bi hotel biti izpostavljen skušnjavam. Ne, hočem iti po poti, ki sem si jo zadal; toda nikoli več sem!«

17 Tedaj je nenadoma prijet za roko in poleti visoko, vedno višje. Ko se ponovno vrne na Zuranijo, se mu zdi, da ni nikoli zapustil gorskega kraja. Presenečen opazuje, kako se spet vidno otroško bitje že približuje svetemu mestu. Pri vratih ljubezni stoji veliko »Velikih«, ki so pripravljene, da ga sprejmejo in ga v zmagoslavju pospremiijo v duhovniško hišo. Tudi sam lahko pogleda tja – vidi Očeta, kako sedi na Svojem

prestolu, obkrožen s posvečeno množico, in Rafael vodi otroka v Očetove roke. – Naslednja scena Karmatho pretrese tako neizmerno, da z iztegnjenimi rokami prosi Zuriela, naj pride. Spoznanje, kako dolgo ni bil pri Očetu, ga je popolnoma pretreslo. Želi se odpraviti tja, a ne more narediti niti koraka, ker njegov čas še ni prišel. Zanj se zapre tudi pogled v svetišče. Žalostno pogleda predse in pomisli, da je bil celo večnost daleč stran od Očeta.

18 Žalost narašča. Rad bi odšel v globino; a biti še enkrat tako dolgo ločen od Svetlobe, kot je to doživel zdaj ...? Temni del stvarstva še lahko nekako prezre, še posebej tista dva kraja, kjer je smel živeti in kjer se kaže le šibek žarek svetlobe. Tedaj si reče:

19 »Oče mi je podaril veliko ljubezni in polnost usmiljenja. Ali lahko oklevam, da bi Mu predal svojo polnost, kolikor mi je to le mogoče? Kako naj se pa odločim? Če ostanem pri Očetu, Mu je to prav; kajti rad obdrži Svoje otroke.

20 Nikogar ne odganja; pusti jih oditi, če to sami želijo. Neredko sem doživel, kako je, ko se je otrok na koncu vrgel v Njegove roke in ni hotel zapustiti kraljestva svetlobe – kako radostno ga je stisnil k Sebi! A ravno tako ravna tudi, ko se otrok odpravlja na pot in prejme zadnji blagoslov. Oboje daje Njegovemu večno ljubeznivemu srcu zaželeno Očetovsko radost. A katero od obeh bo zdaj zame pravo?

21 Najbolje bo, da se še ne odločim, ampak pokličem Zuriela, da se z njim posvetujem. Moja skromna modrost je tu že dosegla svoje meje. Zuriel ve, kaj je Očetu ljubše, in to želim storiti tudi jaz.« Komaj je Karmatha to izrekel napol na glas, ko je pred njim že stal Zuriel z odprtimi rokami. Karmatha se je vrgel vanje. Knez se nasmehne, poboža otroka in reče:

22 »O Karmatha, izbral si najboljše in tvoja modrost sije, ker veš, da ti še marsikaj manjka. Potrpi!

23 Odpusti si tudi žalost zaradi navidezno dolge ločitve. Bila je le doživeta podoba in to otroško bitje je bila tvoja lastna duša. Ni minilo veliko časa. Kot prvo, smo se vsi zbrali pri Očetu v svetišču. – Zdaj poslušaj nekaj o tej podobi.

24 Prvo mesto, na katerem sibival, je medprostor pred jedrom materije. V takih medprostorih se razvija svobodna odločitev, ki v jedrni materiji igra veliko vlogo. So most in tudi jarek; temni svetovi prenašajo luč duha in ločujejo oba med seboj. Tam ni prave preizkušnje, včasih pa so nekatere dovoljene. A nad vsem, Karmatha, bdi močna roka, ki jo dobro poznaš. Nobeno bitje tam ne utrpi resne škode. Le kakor si želi urediti svoje življenje, tako se tudi zgodi. Globlje povezave boš spoznal kasneje. Kaj postane iz skrivnih želja, ki se vrtijo okoli samih sebe, si preizkusil kot »predokus za Zemljo«.

25 Kdor se povzpne zelo visoko, mora globoko padati, da se spet postavi na noge. Šele ob majhni luči si občutil ločitev od Očeta; prej ne. Takrat pa je prišel strah in nisi

hotel več vedeti ničesar o Zemlji. A pomisli, kaj hoče ljubezen! Kar si videl, se bo komajda ujemalo s tvojo potjo; kajti takšen pregled dobi zrel otrok šele tik pred svojo inkarnacijo. Tudi takrat pa mu je prepuščeno, da ostane v Očetovi hiši.

26 Da bi obe odločitvi, kot si mislil, Očetu prinesli enako veselje, je v nekaterih pogledih res. A ti si že dovolj zrel, da se obrneš k tisti poti, ki se je bojiš in – po kateri je šel naš Oče!“ To zadnje je Zuriel izrekel resno in tiho. Takrat Karmatha spet začuti blisk in plamen na knezu. Ne upa se ga dotakniti. „Da, Karmatha,« nadaljuje Zuriel v enakem tonu, »Bog ni šel po Svoji poti le za Satano in padle, ampak za vse otroke, tako za tebe kot za mene! In glej, kdor gre, mora prinesiti nazaj delce razsutega bogastva, sicer je treba njegovo pot imenovati ‚zaman‘.

27 Če pa otroci kraljestva prinesejo takšne delce domov, se ti začasno pripnejo nanje, dokler se kot plamenčki, kot blaga svetloba in življenje, ne zberejo v svetišču in shranijo za ‚veliki dan‘. Glej, sveta pot žrtvovanja Pra-starša velja tudi za nas, da lahko postanemo tisti, ki prinašajo nazaj, in da postane prineseno blago plemenito blago. To je treba storiti za Očeta, ki nam je že davno zgradil pot. Moč prinesenega blaga ostane tistemu, ki ga prinaša nazaj, za okras in plačilo za vekomaj. Tako se zgodi popolna osvoboditev padlega otroka, njegove črede in njegove moči.

28 Zdaj že vidiš sijočo luč, ki jo je Bog ustvaril za večnost in ki ostaja tudi v Njegovem neutrudnem delovanju – za nas kot za uboge v temi. Svojo dejavnost je potrdil s Svojo zemeljsko potjo žrtvovanja! Vprašaj se zdaj, Karmatha, kako naj ravnamo, da bi Očetu, ki je postal naš osebni Oče, dokazali, da želimo tudi mi žrtvovati svojo ljubezen, kolikor le lahko uspe vsakemu otroku?! – A najprej naj ti spet zasije posebna lučka veselja, šele potem se odloči.“ Pod roko Zuriela se Karmatha s srcem, polnim hvaležnosti, vrne v sveto mesto, v svetlobno hišo modrosti.

12. Poglavlje

Lep raspored miz

Najboljša in večno veljavna rešitev težke uganke. Spoznanje o darovanju žrtve.

1 V Zurielovi hiši Karmatho z veseljem sprejmejo številni Prvi in množica otrok. Tudi njegovo veselje je izjemno veliko. Najprej vljudno pozdravi Rafaela, Agraleo, Helio in

ostale Prve, nato pa svojo družico Samo in otroke. Mize so že slastno obložene. Zuriel preda Karmathi nalogo, naj razporedi sedeže, Prvi pa z nasmehom opazujejo, kako dobro mu to uspeva.

2 Najvišji sedež pusti prazen, Agraleo in Helio pa prosi, naj sedeta levo in desno od njega. Ostale Prve posamično pospremi k mizi, tako da so premišljeno razporejeni med vse otroke. Zase in za Samo izbere spodnji konec mize. Zuriel nato blagoslovi Božje darove in obed se začne. Uraniel se obrne h Karmathi in ga vpraša:

3 »Karmatha, tvoja razporeditev sedežev mi je izredno všeč. A glej, en sedež na vrhu je ostal prazen. Ali ni to v nasprotju z vsakim pravilom gostoljubja? Dober gostitelj ne pusti praznega mesta, saj bi se gostje sicer spraševali, koga še pričakuje ali zakaj posebej ne počasti tistega, ki si zasluži najvišji sedež. Gostitelj bi si s tem hitro nakopal poševne poglede. Zakaj si torej najboljše mesto pustil prazno? Ali ne bi pripadalo Zurielu, ki nam prireja gostijo? Tudi ti bi lahko sedel tam, saj je obed pripravljen prav tebi v čast, kot lahko zlahka uganeš.

4 Ne čudi se mojemu vprašanju, saj moram kot varuh reda skrbeti za pravično ureditev, ki mora biti vidna povsod. Prazni sedež je vrzel; toda v kraljestvu ni vrzeli. Ker si sicer vse tako dobro uredil, nam pojasni ta prosti stol.« Knez prijazno pogleda Karmatho, ki brez dolgega premišljevanja odgovori:

5 »O, dragi Uraniel, sploh ni bilo lahko samostojno sestaviti razporeda pri mizah. V srcu sem se obrnil k Očetu in On mi je odgovoril, naj se kar takoj lotim dela, kakor mi je po volji; če bom pogledal k Njemu, bo že vse prav. Zato je tudi vse potekalo dobro, razen tega enega mesta. Če je ta prazni stol kršitev reda, te prosim za pomoč, da popravim napako. Sveti in ljubljeni Oče je namreč prisoten povsod, kadar koli so Njegovi otroci prepričani, da jih blagoslovlja in jih ne bo zapustil. Te čudovite 'vsesplošne prisotnosti' sicer ni vedno mogoče videti, a Oče sodeluje pri obedu tudi takrat, ko ga v sebi povabimo kot gosta.

6 Da, ali ne bi moral vedno sedeti na vrhu, da bi prebival v nas in nam nikoli več ne bi bilo treba oditi? Brez Njega ne smemo in ne moremo storiti ničesar. Če to drži, ali ne bi naš vseskozi ljubljeni Oče lahko nevidno ostal pri nas in bil kljub temu prisoten? Zato sem mislil, da bi Ga razveselilo, če bi tudi navzven pustil prosto najvišje mesto, ki pripada samo Njemu. V srcu sem rekel: 'Glej, o Oče, tukaj je Tvoje mesto, ki ti ga je pripravila ljubezen Tvojih otrok!'

7 Sedaj si mi, o dragi Uraniel, nekoliko bolj odprl oči. Spoznavam, da Bog ne potrebuje zunanjih znamenj, če se naseli v naših srcih. Sedaj je moje veselje spet le polovično. Kaj naj storim? Ali naj zamenjamo mesta, da bo tudi tu vladal pravi red?« Uraniel vstane, stopi do Karmathe, ga pogladi po kodrih in reče:

8 »Karmatha, o tem se moramo posvetovati. Nimaš povsem prav, da bi našemu Očetu poleg notranjega mesta vedno odstopili še zunanje glavno mesto. Oboje Mu je všeč.

A kaj je pravilno?« – Postavil se je tako, da Karmatha ne more videti niti vrat niti zgornjega dela mize, pa tudi otroci gledajo samo vanj. Tako nihče ne opazi, da je Bog medtem zasedel svoj prazni stol. Prvi čudovito izpolnjujejo sveto voljo ljubezni in molčijo, saj je težka uganka že našla najboljšo rešitev. Karmatha pa odgovori:

9 »Ah, Uraniel, tudi meni je to zelo težko. Če moja želja ne bi bila neobzirna, bi iz globine srca prosil: 'O, dragi Oče, pridi, da bo Tvoj večno čudoviti red prišel do izraza tudi tukaj in da bo to Tebi po volji!' Kaj misliš o tem, Uraniel, če bi vsi to prosili?« Knez se nasmehne in se obrne proti mestu, kjer sedi Oče. Karmatha in otroci sledijo njegovemu pogledu. V tistem trenutku se že oglasi glas, ki jim je dobro znan in jih izredno osrečuje, ter reče:

10 »Da, Moj Karmatha, to je bila tudi želja Mojega Očetovskega srca, in tako je težka uganka rešena za vse večne čase! Če mi na takšen način odprete notranji in zunanji prostor, moram priti, če hočem ali ne! Neverno Me gledate, ker mislite, da Me noben otrok ne more v nič prisiliti. To seveda ne; vendar se ustavim tam, kjer me ljubezen želi.

11 Kdor Me prosi, naj pridem k njemu, Me bo imel za gosta, kajti Moja ljubezen želi služiti Mojim otrokom. V drugih prostorih stvarstva so otroci, ki Me prosijo le v svojem notranjem svetu; sramujejo se pred tistimi, ki Me nočejo priznati. Takšna prošnja ni veliko vredna, a je še vedno boljša od zanikanja Moje bitnosti. Toda ti Me ne bodo zlahka videli. Kako naj bi se Jaz sploh ustavil pri njih, če Mi ne priznavajo pravic, kar bi moralo dati misliti nevernikom?! Če pa bi Moja ljubezen kljub temu šla k njim, kje bi bil Moj prostor, če je srce le napol obrnjeno k Meni in iz sramu zakriva zunanost? Ali lahko takšen delež postane del tega, kar sem prej dal otrokom?

12 Iz ljubezni mi je Karmatha hotel pripraviti prostor tako navznoter kot navzven, in prav je storil. Kje pa bi Jaz sedel, če bi prišel in bi bila miza že polna? Potrebna bi bila nova razporeditev sedežev. Vendar pa v Mojem kraljestvu obstaja le en večni red, ki je nedotakljiv. Tako si ti, Karmatha, čeprav nezavedno in z Mojo pomočjo, upošteval Moj sveti in dobri red, kakršen naj ostane med Mojimi otroki. Da te je Uraniel vprašal, se je zgodilo po Moji volji, saj ste s tem vi, otroci, dobili pravo življenjsko lekcijo. Z dobrimi nauki se je mogoče veliko naučiti, najgloblje ključne resnice pa se najbolje usvojijo skozi izkušnje, ki vas naredijo samostojne.

13 Karmatha ni deloval le v čisti ljubezni, s katero je izšel iz hiše svetlobe, ampak je njegovo delovanje kazalo veliko modrost, resnost njegove prošnje pa je prinesla blagoslovljen uspeh; in to toliko bolj, ker je v njem doma tudi potrpežljivost. Kajti ni takoj prosil, naj pridem. Šele ko je verjel, da je razpored pri mizi resnično pomanjkljiv, Me je iskreno prosil, naj pridem.

14 Sedaj bomo pri Zurielu imeli veselo gostijo, potem pa naše malčke čaka še marsikaj.« Vsi otroci hvaležno vzklikajo Očetu in pred Njim razgrinjajo svoje otroške

misli in vprašanja. Božja potrpežljivost nima meja. Karmatha se posvetuje s knezi; zdaj ne želi malčkom kratiti časa z Očetom. A njegove oči ostajajo ves čas usmerjene Vanj.

15 Po obedu Bog blagoslovi svoje otroke, jim dodeli delo, ki ga morajo opraviti pod vodstvom večjih angelov, nato pa odide v svojo duhovniško hišo. Karmatha ostane sam pri Zurielu in Helii, saj se bo kmalu zaključilo njegovo šolanje v svetlobnem območju modrosti. Zuriel ga spomni na zadnje vprašanje na Zuranii. Karmatha takoj reče:

16 »O, Zuriel in Helia, v vaši hiši mi je bilo zelo lepo, prav tako kot pri Alanielu in Murielu. In kako ljubeznivo je z menoj govoril Uraniel! Pred tem knezom čutim nekaj spoštljivega strahu. Zakaj sem deležen tolikšne ljubezni? Seveda vidim, da nihče od otrok ne prejme nič manj prijaznosti – ne od vas, najmanj pa od Očeta. A zame si vsi še posebej prizadevate. Zagotovo tako hoče sveti Božji Oče, saj delujete le po Njegovi ljubezni. Kje je tu moja zasluga? Nimam ničesar, kar bi lahko pokazal in rekel: 'Zato se je Oče tako odločil!' – Nasprotno, imel je že marsikatero težavo z mano.

17 Na to razmišljanje želim dati odgovor; naj bo v veselje Očetu in vam. Da, Zuriel, zdaj vem: prava, najboljša pot je pot odpovedi! Čeprav traja dolgo, preden lahko spet uzremo luč, je ta pot vredna žrtve. Podoba mi je pokazala, da je za nas otroke to žrtev, tako kot je bila Božja pot na zemljo najsvetejša žrtev! Ob pogledu na to PRA-davno žrtev mi je odločitev lahka.

18 A ko primerjam Božje vzvišeno žrtvovanje in pot otrok, me obremenjuje vprašanje: Kako bom izpolnil svojo pot? Brez Njegovega blagoslova mi nič ne uspe! Potrebujem Njegovo osebno pomoč, moram se pustiti voditi iz Njegovih rok, če hočem hoditi v Njegovo veselje in v čast Njegovemu imenu.

19 Če sem na ta način deležen Njegove milosti, mi povej, o Zuriel, ali je to sploh še daritev? Kje ostane tisto, iz mene samega, kar je darovano Očetu? Ne da bi iz sebe opravil še tako majhno delo, ne – Oče je Vse v Vsem! Če pa izvirmo iz Njegovega življenjskega Duha, ali ne bi morali biti sposobni tudi lastnega dejanja? Kje je tu resnica? Očetu je namenjena moja skromna pot darovanja; naj me blagoslovi in ohrani v svojem kraljestvu.«

20 »Karmatha, dobro si premislil o mojem vprašanju,« odgovori Zuriel. »Potrpežljivo počakaj, Oče ti bo dal baklo, da ti ne bo več treba v strahu spraševati, ali in kako lahko izpolniš svojo pot. Prej je treba opraviti še nekaj stvari, in ti boš imel svoj delež pri izvajanju naših del v slavo in čast Božanstva.« – Zvesto in poslušno Karmatha opravlja svoje delo, dokler ne doseže zrelosti v Hiši modrosti, da naredi naslednji veliki korak v drugo sfero.

13. Poglavje

Enaka ljubezen do vseh otrok z različnimi stopnjami spoznanja in njihovo uresničevanje

Osvoboditev in odrešitev – Zemlja in onostranstvo

1 V širokem polkrogu stoji večina Prvih skupaj s Karmatho pred Gospodom. Zaključka njihovega loka segata na desni in levi do svetega prestola. S spoštovanjem in gorečo ljubeznijo v srcu zrejo v vzvišeni obraz. Nežen in šumeč vetrič oživlja tišino v prostoru. Tudi zdaj – kot že tolikokrat – vsi otroci čutijo: Bog jim govori brez besed! Le Karmatha tega še ne more povsem dojeti; sam, blažen, v sebi sprejema dragocenost vzvišene tišine. Zdaj govori Gospod:

2 »Otroci, ki ste posvečeni v Mojem imenu! Ljubezen se razliva nad vami. Iz Moje vsebožanskosti želi Oče vedno govoriti otrokom, ne glede na to, kako so se Mi približali. Moje usmiljenje je namreč vsem živim bitjem prineslo dokaz najvišje milosti. Zaradi odrešitve usmiljenje spregleda tisto, kar bi sicer moralo pomeniti breme. Tudi Moje Očetovstvo je vključeno v presveto Božanstvo; ne morem biti nič drugega kot to, kar sem od pra-davnih časov! Moj »Jaz sem« ne more biti omejen z nobenim časom, nobenim prostorom, in ni meja za Mojo bit in ustvarjalno moč.

3 Jaz, Stvarnik, sem po volji in redu napolnil dela z močjo in kot Duhovnik polne vzvišene moči vladam v modrosti in resnosti. V svoji božanski moči, vsepovsod prisoten in vseveden, v potrpežljivosti in ljubezni vodim tisto, kar je nastalo iz Mojega stvarstva in bilo blagoslovljeno v duhovniškem služenju, ter ga v Mojem Očetovem razodetju okronam z usmiljenjem!

4 Tako sem Jaz vse v vsem! Res se zdaj razodevam kot veliki Duhovnik Melkizedek, kar se zgodi vsakič, ko se otrok poda na pot žrtvovanja, ki sem jo Jaz, edini Bog, nekoč prehodil za vse, kar je živega! Vendar pa priprava vključuje večkratni blagoslov – ne zato, da otrok, ko je enkrat prejel blagoslov, ne bi bil za vedno varovan pod vplivom njegove svetlobe, ampak zato, da naj bo otrok blagoslova žrtvovanja na vsaki stopnji blaženo zavesten, da bi iz zavesti tudi sam po sebi stremel k blagoslovljeni povezavi in jo ohranjal.

5 Sedaj stopi naprej, Karmatha! Ne boj se, stopi v odprte duhovniške blagoslavljajoče roke, da bo Moja Luč nad teboj postala pravičen blagoslov.« Rafael in Zuriel vodita

Karmatho k prestolu milosti. Sama se vrne na svoje mesto, medtem ko se Karmatha – tresoč se – pokloni pred duhovniško svetostjo, ki se mu zdi tako drugačna. A vendar ga dvignejo in Melkizedek reče:

6 »Moj otrok, zdaj vstopi v novo stopnjo priprave in spoznanja. Kar si doslej dosegel v hišah potrpljenja, resnosti in modrosti, ti ne bo nikoli izgubljeno; ostane tvoja last. Vedno si mislil na »Moje izpolnjeno« za vse otroke in si hotel v skladu s svojo zrelostjo storiti vse tudi za Mene. Tudi po spoznanju vseh grenkosti na poti si ostal zvest svojemu namenu.

7 Še marsikatera temna skrivnost stvarstva ti mora biti razkrita, preden bo tvoja pot uspešna. In v mnogih preizkušnjah se moraš izkazati; kajti tudi Moja velika potrpežljivost in iskreno usmiljenje čakata. Bolje je, da se naučiš globljega v Kraljestvu, takrat bo tvoja zemeljska pot okronana. Že marsikatero svetlobo nosiš v sebi in si spoznal, kako potrebna je modrost in kaj prinaša. Da, brez modrosti bo marsikaj ostalo nedosegljivo, čeprav Moja Ljubezen ve, kako večno blagosloviti vse otroke, tudi če si enega ali drugega žarka ne želijo popolnoma pridobiti.

8 Tisti otrok pa, ki po lastni izbiri želi dojeti Mojo PRA-Božansko bitnost in Mi biti koristen v prostovoljni službi, spozna, da je visoki cilj mogoče doseči le skozi vseh sedem lastnosti. Izrecno pa upoštevaj, da velja za vse otroke enaka ljubezen, ki ne pozna razlik! Samo tisti, ki je čim dlje prodrl v štiri srčne komore Stvarnika, Duhovnika, Boga in Očeta PRA-Bitja, da bi pridobil sedemkratni žarek krone, bo Mene videl in doživel drugače.

9 A ne zato, ker bi jih blagoslovil bolj bogato ali se jim globlje razodel, o ne! Vsi spoznajte: vedno se razodevam enako, in sicer v skladu z zrelostjo otrok. Malim se ne morem najprej prikazati kot Stvarnik, ampak vedno le kot Oče. Ker pa sta obe bitnosti tudi Moje PRA-Jastvo, se tudi malim dodeli njihova popolnoma pravična mera razodetja. Ko so prestopili Očetova vrata, se jim odprejo preostala tri vrata Moje PRA-Biti. Toda to se sme zgoditi šele takrat, ko so v Mojem Očetovem srcu povsem doma, sicer bi utrpeli škodo.

10 Upoštevajte, da mora imeti Moje upravljanje reda brezpogojno enakomernost! Ne morem – čeprav prilagojeno poteku stvarjenja – kar koli ustvariti na različne načine; tisto, kar je trdno določeno, velja znotraj dela za vse njegove dele. Moja Stvarnikova volja je iz sedmih lastnosti ustvarila delo in ga utemeljila na redu. Vsi otroci imajo svoj delež pri nastanku dela kot tudi pri nadaljnjem razvoju in dovršitvi, v čemer počiva njihov nadaljnji razvoj. Čeprav je vse življenje skupaj s pogoji v zakonu natančno urejeno, se bodo zakoni zaradi življenjske svobode, dodeljene Mojim otrokom, vendarle različno uresničevali.

11 Spoznajte to pri Luciferju. Satana je bila usposobljena za vse življenjske razmere; v sebi je nosila sedem lastnosti v urejenem redu. Vendar je bilo njeno delo, da si jih

zavestno in na svojevrsten način pridobi. Vam, knezom, sem sicer dal le po en žarek, ostale pa ste si morali prisvojiti sami. Substanca za to je bila na voljo, ker vsaka lastnost iz enotnosti Mojega PRA-Jaz-a v sebi skriva ostale. Zaradi prostovoljno sprejetih pogojev ste priznali zakone življenja zase kot tudi za delo, in to vam je prineslo blaženost in slavo, popolno bitje v dovršenosti, v kateri se že lahko veselite.

12 Satana je imela pred vami nekatere prednosti. Vendar to ne vpliva negativno na prej omenjeno enakost, saj naj bi otrok Stvarstva kot Moja božanska bakla prinesel kronanje dnevu ljubezni. Zdaj bodo zvesti otroci so-izpolnjevalci tega dneva in ta praznik je njihova krona. In pokazalo se bo, ali se bo Satana vključila kot dragulj te krone.

13 Preizkusa svobode stvarstva ni prestala, kar pa ni bilo zaradi zakonov, ki bi se nenadoma spremenili z drugimi pogoji, ampak zgolj zaradi njene volje. Tako kot si je utirala pot skozi svobodo, se je v njej izpolnil drugi temelj. Rezultat vam je znan.

14 Zaradi padca obstajata zdaj dve skupini otrok, tisti iz svetlobe in tisti iz teme. Obe pa imata enake pravice in zakone. V materiji ni odločilno samo vstopanje otroka Vame. Za materijo veljata smer in potek, medtem ko ostaja zgradba iz Mojega stvariteljstva skoraj zakrita, cilj pa je tudi v naslednjih obdobjih prečiščenja vsekakor dosegljiv. Kar otrok med svojim zemeljskim življenjem počne bolj nezavedno, se mu ne prišteva, če si sicer prizadeva in v bolj duhovnih onostranskih sferah pride do spoznanja, resno spremeni svojo napačno smer in s tem v skladu z duhovnimi zakoni uredi svoj potek. Tako so vsem odprta vrata do Moje najgloblje Božanske Biti, kar pomeni tudi najvišji cilj.

15 Tudi če otrok svetlobe na Zemlji doseže najboljše možno spoznanje, se to vendarle ne more vedno v celoti uresničiti, ker naravni zakoni v določenem smislu prevladujejo nad čisto duhovnimi zakoni. To se dogaja zaradi svobode, ki je bila dodeljena materiji. Lucifer ni vedel, da je bila slednja podlaga za svobodno vrnitev in da bo pretrgala okove, ki si jih je sam nadel. V veliki meri celo podpiram zakone materije, saj tako celotna materija najlažje doseže popolno odrešitev, česar se Satana kljub svojemu spreobrnjenju nikakor ne zaveda.

16 Še posebej ker so med Mojim zemeljskim potovanjem ostali v prevladi zakoni materije; sicer bi bil potreben le dih volje z Moje strani, da bi Luciferja pred Golgoto prepričal. Takrat pa njegova vrnitev ne bi bila delo odrešitve, kar pa je postalo skozi Golgoto! Nekaj iz »čudeža usmiljenja« bi manjkalo, namreč nedotakljivost iskre svobodne volje, vložene v otroka, ki je usklajena z Mojo svobodno ustvarjalno voljo! Skozi Golgoto Moja volja in zakon dosežeta večno poveličanje in razodetje!

17 Če torej na Zemlji spoznanje in njegova uporaba nista vedno na isti ravni, bo kljub temu – brez zavestne volje otroka in brez upoštevanja zemeljskih zakonov – spoznanje, ki sije preko svojega učinka, s pomočjo Moje ustvarjalne volje po smeri in poti pripravilo

in temeljito utrdilo cilj naslednjih sfer. In to je tam daleč pomembnejše kot uresničevanje, ki ostaja vedno le predhodna pot, en delček. Seveda ne smemo pozabiti, da utrditev cilja onostranskih sfer ne nastane, če na Zemlji manjka vsako spoznanje.

18 Spoznanje in utrditev dejanj v onostranskih sferah, imenovanih iz zemeljskega razumevanja, so nato stopnje, ki tvorijo pot v kraljestvo svetlobe. Zato posvečam večjo pozornost tej onostranski šoli spoznanja in dejanj, ker naj tudi ti ubogi otroci pridejo v Mojo Bit – katere kot bitja, vezana na materijo Zemlje, skoraj nikoli ne dosežejo. Zanje pa naj bo še posebej odprto Moje Očetovo srce.

19 Če bi pri tem upošteval le rezultat zemeljskega življenja, bi bilo za mnoge svetlobne otroke celo dalj časa videti neugodno, da ne govorimo sploh o naših ubogih posvetnih ljudeh. Če se ti na Zemlji ne morejo niti ukvarjati z Mojo Očetovsko Bitnostjo ali le v majhni meri, kako naj bi bili potem »odpuščeni«, če se njihovo stanje poravnava le s tem materialnim življenjem!

20 Vi, Prvi, dovolj dobro poznate oba temelja stvarstva, na katerih temelji vsak razvoj, tako tudi popolna odrešitev! Zato sem ob padcu ustvaril dva kraja, na katerih lahko padli v zagotovljeni svobodi najdejo odrešitev, in sicer Zemljo in razvojne sfere. Na Zemlji poteka osvoboditev iz prekletstva, medtem ko v veliki večini primerov končno odrešitev dosežemo s potovanjem po sferah. Veste, da se te sfere postopoma približujejo Mojemu kraljestvu svetlobe, prilagajajo se svetlobi, medtem ko je vsa groba snov le tujek, ki se dopušča le zaradi enega namena in že ob svojem nastanku nosi v sebi seme razpada. Tako je tudi Zemlja lahko le v enem pogledu glavno polje kot kraj žrtvovanja! Vsi učinki tega se osredotočajo na Moje kraljestvo in razvojne sfere, ki so mu podrejene.

21 V procesu osvobajanja se vsaka navideznost in vse materialno odcepi; odrešitev pa utrdi vsak pridobljeni uspeh! Na zemeljski poti se substanca, ki jo je treba odnesti domov, osvobodi padca, med prehodom skozi sfere se očisti in odreši, da se ponovno pridobi kot neodtujljivo dobro Mojega kraljestva. Na splošno je vseeno, ali se to nanaša na otroke svetlobe ali na padle. V obeh primerih se odvzamejo vse specifične lastnosti materije, se osvobodijo do določene onostranske vmesne stopnje, dokler tudi najmanjši del substance ne more več biti pritegnjen s temnim magnetom materije; nato se začne delovanje svetlobnega magneta, skozi katerega poteka odrešitev v utrjevanju nastajajoče svetlobne substance. S svojo žrtvijo sem odkupil padle, jih odvzel prejšnjemu lastniku, da bi iz njih ponovni ustvaril lastno bitje, ki bo z vsemi svojimi deli postalo Moje sveto odrešilno delo, kateremu lahko le Moje kraljestvo da pravi okvir!

22 Vi, Prvi, ste to popolnoma razumeli, saj je svetloba stvarnega spoznanja v celoti v vas. Ti pa, Karmatha, ne razumeš te globine, a to še ni nujno. Ker pa ti ni ušla nobena beseda, nosiš v sebi razodeto kot živo seme. Ob pravem času bo že vzkliko in ti prineslo

dobre plodove. Temu, kar je zdaj oživelo, pa sledi; in Moji Prvi naj odločijo, ali si dovolj zrel za naslednji osnovni življenjski žarek.« Karmatha se blaženo stisne v Očetove roke, pogleda k Njemu in reče:

23 »O, sveti in ljubeznivi Oče! Da sem prejel Tvojo življenjsko Besedo, je Tvoja milost. Trudil se bom, da jo vpišem v svoje življenje, da bom lahko dosegel sad, ki si ga napovedal. Ni mi lahko razumeti Tvojega usmiljenja, ki je podarjeno sovražniku svetlobe kot neomejeno in brez cilja. Ali ne bi moralo Tvoje žrtvovanje že zdavnaj razkrojiti materijo, namesto da jo je odkupilo in odrešilo?!

24 O, ja, vem, da želiš le pripeljati domov, da ne želiš kaznovati, ampak ljubiti! Glej, to je smisel, ki sem ga izlekel iz Tvojega milostnega besedila. Če bi namreč razpustil materijo, tudi Tvoje kraljestvo ljubezni in svetlobe ne bi moglo obstajati, ker bi Tvojemu delu nekaj manjkalo. Tvoji zvesti otroci bi izgubili svojo pra-domovino in bi bili sami razpuščeni. Takrat noben otrok ne bi mogel več počivati v Tvojem Očetovem srcu in Ti ne bi mogel nobenemu otroku razodeti svojih svetih in resničnih Besed življenja niti mu podariti svoje ljubezni. Stvarstvo bi bilo revno; da – sploh ne bi bilo bivanja!

25 Zato se želim najprej pravilno pripraviti, da tudi jaz postanem del vračanja Tvojega odrešilnega dela ljubezni domov. To naj mi pomeni najvišjo blaženost! Zato izgovarjam prošnjo: Oče, daj mi toliko Tvoje moči, kolikor je lahko nosim; vodi me za roko, da bom poznal Tvoje poti in hodil po njih. Glej, ljubim Te!« Karmatha nenadoma ovije roke okoli Očetovega vratu, blaženo zakrije glavo ob velike milostne prsi, katerih srce nosi vse stvarstvo, in s spoštovanjem čaka na besedo.

26 Bog ljubeče objame otroka, položi svojo desnico na njegovo glavo in zdaj zapove knezom, naj prevzamejo službo. Karmatha je ocenjen kot zrel, da vstopi v hišo naslednjega osnovnega življenjskega žarka. Gospod pokliče k sebi Mihaela in Elyo ter jima izroči Karmatho, ju blagoslovi za njuno službo in vse odpusti iz svetišča, potem ko so prejeli Njegov duhovniški blagoslov.

27 A še preden zapustijo svetišče, se »veliki« zahvalijo s čudovito hvalno molitvijo, tako da se dobri PRA-Oče spet postavi mednje, jim poda roke, jih ponovno blagoslovi in ljubkuje. Nato Njegovi otroci hodijo po poteh Njegove luči.

V. Del V hiši volje

14. poglavje

Nošeni nosilci

Čudovita zborna hiša na srednjem soncu – stopnje ljubezni

1 Karmatha se pod odličnim poučevanjem keruba Mihaela in serafine Elye vidno razvija, vendar še ni opravil pravega izpita. Zdaj pa je prišel ta trenutek in Mihael ga pokliče k sebi v sveto sobo ter reče:

2 »Karmatha, z veseljem lahko rečem, da si se v naši hiši naučil veliko dobrega. Zato lahko zdaj pridobljeno tudi praktično dokažeš. Za delo, ki te čaka, ti bom dal nekaj napotkov; spoznanje pa moraš doseči sam, sicer ti tvoje delo ne bo prineslo veliko koristi. Vendar te bom vodil do začetka tvoje poti in ti pokazal cilj. Tvoja naloga je raziskati, po čem je treba stremeti med začetkom in ciljem. V tem leži prava dovršenost. Hkrati je to pravi odsev tega, kar Vse-Sveti dela s svojimi otroki. On sam, sveti Alfa in Omega, je nad nas postavil svoj lok milosti, na katerega koncih visita tudi naš začetek in naš konec. Pod tem lokom poteka naša pot kot smer in potek, po kateri moramo zavestno hoditi kot blagoslovljeni Božji otroci.

3 Na zemlji obstaja le majhna skupina, ki vidi visoki smisel: vzeti začetek od Boga, trdno ohraniti prikazani cilj v srcu in hoditi po poti! Večina ljudi potrebuje stalno pomoč ter neposredno in posredno vodenje, če želijo ostati vsaj do neke mere pravični in verni. Le omenjena majhna skupina ima v sebi večjo moč.

4 Vprašaj, ali ta skupina ne potrebuje pomoči. Seveda, Karmatha, prav tako kot tudi ti potrebuješ nadaljnje poučevanje. Vprašanje je le, ali otrok poleg napotkov in poučevanja potrebuje stalno vodenje ali pa iz poučnih napotkov samozavestno črpa moč, ki iz njih prosto izvira, in jo pretvarja v dejanja. Vsi sveti poučni napotki zapolnjujejo večnosti. Ni nujno potrebno, niti mogoče, da jih takoj vse prenesemo v dejanja. Nasprotno, bolje je, da njihova moč v srcu dozori, da bi nato stopili k blagoslovljenemu dejanju.

5 Božja razodetja osvetlujejo čas in prostor celotnega dneva stvarjenja. Na nas je, da jih koristno uporabimo tu ali tam, v tem ali onem času. Če imamo pred očmi sveto delo

Stvarnika, ne bomo zgrešili, niti v vrsti našega dela niti v času, ko ga opravljamo. Tudi pri novih pojavih je naša pot zagotovljena; ni nam treba nenehno prositi za nov nasvet in pomoč, ker vsi nasveti za odrešitev že vnaprej vsebujejo nasvet in pomoč.

6 Če nam Oče da neposredna navodila, so to stvari, ki jih je treba takoj izvesti. Ljudem je težko takšna dela ustrezno opraviti; prešibki so v volji, da bi se premagali. V samovoljni prevladi nad svojimi bližnjimi pa se žal kažejo z neverjetno demonsko močjo. S čisto notranjimi besednimi razodetji med njimi ni mogoče veliko doseči. Njihovi vodilni angeli imajo zelo težko delo, saj je treba spoštovati tudi zemeljsko svobodno voljo. Le redko pa gre brez neposrednega spodbujanja, da bi jih čim bolj pripeljali na pravo pot. Poleg tega posvetnim ljudem ni vseč niti eno niti drugo. Iz udobja se izogibajo razodetju in »nebeške spodbude« jim ne ugajajo. Potem se prerekajo z Bogom, s svetom, z vsemi ljudmi; pogosto postanejo sovražniki lastnega življenja.

7 Že opaziš razliko med razodetjem in »Božjim namigom«, in rečem ti: če želiš doseči popolnost, se bolj drži razodetja. – Zdaj te želiva, Elya in jaz, popeljati v novo delovno področje; spremlja te blagoslov in mir naše hiše v imenu vse Svetega Pra- Stvarnika.“

8 Karmatha odgovori, poln hvaležnosti: „Michael in Elya, velika ljubezen vajine volje mi je dala najboljši življenjski namig, globoko, čudovito razodetje, da komaj vem, kako naj se zahvalim Očetu in vama. Moja zahvala bo prizadevanje, da bom vedno mislil na to, da uporabljam to dobro učenje, da se opiram na razodetja, a kot še majhen otrok tudi priznavam vse napotke in življenjske nasvete ter se pustim voditi skozi. Tako bom iz Božje dobrote postal Njemu dober otrok in koristen član v hiši Stvarnika. Vem: Bog me še nikoli ni zapustil in me je vedno ob pravem času vzel v svojo dobro roko. Tudi vi mislite name, da mi bo delo dobro uspelo. Povejte mi pa še, prosim, ali tudi vi čutite vodilno silo Očeta tako kot jaz, ali pa je pri vas drugače, saj ste vendar nosilci lastnosti.“ Elya odgovori:

9 »No, Karmatha, če smo že nosilci, ostajamo vendarle večno tudi tisti, ki jih nosijo! Kajti edini pravi, in edini nosilec vseh del je Pra-Stvarnik, ki kot Duhovnik svoje otroke blagoslovi, jih ljubi kot Bog in sprejme v svoje srce kot Oče. Dobro si zapomni: bolj ko je otrok nošen, bolj sam postaja nosilec. Tega ne smemo zamenjati z nošenjem šibkih otrok, ki še niso sposobni za življenje in jih mora usmiljena ljubezen držati skoraj pri vsakem koraku. Nasprotno pa nošeni nosilci vedno počivajo v Pra-Božanstvu, kar jim prinaša najvišjo radost.

10 Poznamo to srečo, iz katere izvirajo vse naše moči, da smo nosilci po vzvišeni volji vse Svetega Pra-Boga. Zato ustvarjalno delo, ki nam je bilo zaupano, opravljamo neposredno, kot da bi prejeli najnatančnejša navodila. Prepričanje o počitku v večnem življenjskem duhu nam daje jasno sposobnost videti, kako naj ravnamo. Negotovost v tej zavesti povzroča nedokončana dela. Če pa se počutimo popolnoma varne v božanstvu, glej Karmatha, to prinaša popolno moč, kolikor je otrok tega sposoben.

Takrat bo tudi naše delo zrelo za stvarjenje, volja blagoslovljena, dejanje dokončano in končno doseženo posvečeno! Več resnično ni potrebno.

11 Postani nosilec, ki ga Bog vedno podpira, in vse, česar še ne razumeš, pusti mirno počivati v srcu; ob pravem času bo iz semena zrasla blagoslovljena letina.« – Odpravijo se na srednje sonce, kjer prebiva večja skupina otrok, ki je sicer že nekajkrat slišala »Besedo«, a še ni videla Očeta. Njihov angel varuh jim pride naproti v bližini otroške naselbine. Podrejen je Mihaelu, ki ga spoštljivo pozdravi, prav tako tudi Elyo, kar je v skladu z redom. Karmatha mu je takoj všeč in njegova želja, da bi to svetlobno dete še nekaj časa ostalo pri njem, se izpolni.

12 Angel Eraskar jih popelje v čudovito zborni hišo, ki začasno služi tudi kot prehodno mesto za tiste, ki se vračajo domov. Karmatha hvali lepoto in uporabnost stebriščne zgradbe. Prefinjene stenske poslikave prikazujejo podobe svetišč, mest in še mnogo več. Najbolj nenavadno pa je, da se okraski v celoti razkrivajo šele takrat, ko jih opazuješ z občutkom življenja ali hrepenenja. To velja še zlasti za tiste, ki se vračajo z Zemlje in ki se tu dejansko lahko popolnoma osvobodijo materialnega, tj. se duhovno preobrazijo.

13 Karmatha se z Elyo pogovarja o teh podobah, medtem ko Michael in Eraskar pripeljeta otroke, ki imajo lepe majhne hišice. Z Karmatho se hitro vzpostavi najboljša harmonija in veseli so, da bo nekaj časa ostal pri njih. Zasujejo ga z vprašanji. Karmatha prijazno odmaje z roko in reče, naj se obrnejo na Michaela in Elyo, saj sta ta voditelja Sončnega obroča in poleg tega Očetovi najvišji nosilci svetlobe. Vse bosta tudi približala Očetu, kar je seveda najpomembnejše. Nekoliko sramotno se skupina malčkov obrne k Michaelu in Elyi. Kneza se nasmehmeta pomirjujoče in spodbudno, otrokom pa naročita, naj dobro poslušajo vse, kar jima bosta kasneje povedala Eraskar in Karmatha, nato pa se po skupnem obroku vrneti nazaj v pra-središče.

14 Karmatha zvesto pomaga Eraskarju pri vsem delu; vedno si prizadeva podrediti se angelskemu vodniku, tako da nastane marsikatera plemenita tekmovalnost. Nekoč prosi, da bi smel govoriti v četrti dvorani hiše zborovanja. Opazil je, da so štiri povezane stebrne dvorane simbolično enota in da prehod skozi njih obeta velika spoznanja. V tej četrti in najmanjši dvorani je otrokom povedal naslednje:

15 »Dragi otroci, Oče želi, da vam nekaj povem. Domnevam, da ste se ob našem prihodu preveč ukvarjali z menoj, čeprav sta bila prisotna tudi Mihael in Elya. Še vedno ste premladi, da bi našli pravo pot. Vsaj bi lahko premislili, komu bi se morali najprej obrniti. Bilo bi primerno, če bi se držali izključno knezov in tudi svojega glavnega vodnika, dobrega angela Eraskarja, ki si z vami vedno zelo prizadeva in je zdaj moral ugotoviti, da je dobro seme, ki ga je posejal, šele malo vzknilo. To je moralo žalostiti njega in knežji par. Najbolj je to žalostilo Očeta! Večkrat ste prejeli Njegovo Besedo ljubezni. Vendar nihče ni vprašal po Njem, ampak ste prišli k meni z nepomembnostmi. In to je žalostilo tudi mene.

16 On, naš večno dober Oče, je vse v vsem. Ko se zberemo, mora biti naša prva misel, naše prvo vprašanje namenjeno Njemu, sicer je naše delo zaman. Prav knezi vas lahko najbolje vodijo k notranjemu spoznanju, da boste vedno bolj razumeli bistvo svetega Pra- Očeta, da iz pravega hrepenenja nastane najresničnejša povezava z Njim.

17 Vendar pa se Oče zelo veseli, da ste se hitro spreobrili. Prav tako vam ni treba biti žalostni, saj je On preveč dober, da bi vam napako pripisal kot krivdo, še posebej, ker ga še niste videli. Zato sta bila Mihael in Elya tako ljubezniva do vas. S tem sta vam pokazala, kako deluje Oče.

18 Prvo pravico do ljubezni ima izključno Oče! Če ste v tem že nekoliko domači, da veste, kdaj in kako se lahko srečate z Njim, se bodo našle tudi vse nadaljnje poti, ki vas vodijo k Očetu, nato k Michaelu in Elyi ter vsem drugim knezom, preden se posvetujete z mano. In če to razvrstimo po stopnjah, pride na vrsto kot tretja pravica ljubezni Eraskar skupaj z zvestimi pomočniki, ki so odgovorni za vas in vam vedno služijo z veliko ljubeznijo. Tega ne smete pozabiti in morate ostati hvaležni Eraskarju. Nato sledijo vsi ostali kot velika »stopnja ljubezni otrok«. Mi, otroci, ki nas še vedno vodijo in nosijo, smo v različnih stopnjah ljubezni veliko bolj prejemniki kot dajalci in se moramo najprej naučiti pravilno oceniti stopnje ljubezni ter skozi njih postopoma postati tudi zavestni dajalci.

19 Če je za vas najpomembnejše, da je Oče prvi in zadnji, središče in sveta ovojnica, boste v Njem postali popolni. Njegova bistvenost se vam bo razodela in v Njegovi roki ste varni." O tej »dobri roki« Karmatha še izreče plodno besedo in zaključi: »Ostanite pri Očetu, vse drugo se bo našlo samo od sebe.« Eraskar se veseli Karmathovega spoznanja, vendar zaenkrat ne reče ničesar, ampak počaka, kaj bodo izrazili njegovi varovanci. Eden od večjih otrok vstane in reče:

20 »Dragi Karmatha, tvoj govor smo dobro razumeli, čeprav ga ne moremo v celoti dojeti. Ostanj pri nas, potem bomo kmalu lahko videli Očeta. Imamo eno prošnjo: razložil si nam štiri stopnje ljubezni, kar smo razumeli. V katero skupino pa spadaš ti? Tako smo te vzljubili in nam si dobro pomagal; čutimo, kako napredujemo. A glej, razen našega dragega Eraskarja ne poznamo še nikogar iz tretje skupine, zato jih ne moremo primerjati s tabo. Zato bi te radi uvrstili v drugo stopnjo in te vprašamo, ali ti to ustreza in ali je to po volji Očetu.«

21 To ni lahka preizkušnja. Karmatha se počuti povzdignjenega, ne le zato, ker pripada enotni, visoki stopnji ljubezni vseh otrok. Eraskar vidi Karmathin notranji boj in govori o splošnih zakonih ljubezni, da bi Karmatha lahko našel pravo pot. Pravočasno se spomni na Elyine modre besede in se ponižno vključi v splošno stopnjo otrok. Ko Eraskar konča, reče:

22 »Dragi mali, Očetova ljubezen je neizmerna. Če sem vam zdaj razložil štiri glavne stopnje ljubezni, sem to storil le zato, da bi pokazal splošna načela. Zato poslušajte:

nimam pravice do posebne skupine in pripadam veliki množici otrok. V najglobljem bistvu obstajata le dve skupini: Oče in Njegovi otroci! V tem najvišjem ljubezenskem redu se vse ureja samo od sebe; razlike se naučimo, ne da bi jih kdaj imeli pred Očetom. Le če ga ljubimo nad vse, ljubimo drug drugega. To vodi do velike ‚enotnosti Oče-otrok‘, v kateri vsak postane kot središče, pri čemer Oče čudovito zasije kot eno samo Pra-središče.

23 V Pra-svetlobi torej ni razlik, ker jih Oče ne dela. Vse otroke ljubi enako; le da bo vsak otrok Očetovo ljubezen občutil tako, kot se sam postavi v sveti tok svetlobe. To je večni zakon! S tem stopnje ljubezni, ki sem jih navedel, niso odpravljene, le da ne pomenijo razlike v rangu. Ker pa otroci pripadamo različnim skupinam, te v veljavnem ustroju stvarstva tudi ostajajo. Zato je prav in primerno, da spoštujemo Očetove Prve, Njegove kneze in visoke angele, in jih ne potiskamo za seboj, manjše otroke, še posebej ker nam služijo s svojo močjo in ljubeznijo. Na ta način ostajamo v izkazovanju ljubezni pred Bogom pravični. Zato ne sprašujte več, kateri skupini pripadam, ampak sprašujte le po Očetu. To je najpomembnejše. – Sedaj prosimo Eraskarja, naj nas še pouči.“

24 Eraskar to stori in pri tem v ospredje postavi Karmathin govor; in tako sta oba skrivaj blagoslovljena od Očeta, ker eden drugemu daje prednost. S tem tudi otroci dosežejo nadaljnjo dobro zrelost.

15. Poglavje

Neskončnost v prostoru

PRA-Bitje in njegova sveta harmonija: hiter, dober preizkus jaza

1 Odpre se tretja dvorana. Karmatha razporedi otroke v štiri skupine in pove, da to ni nov red, kot mislijo, ampak večni temeljni red, ki razkriva Božjo ljubezen. Nato nadaljuje: »Na Očetovo zapoved ste se, otroci, zbrali v tej dvorani. Čeprav vam celoten tempelj ni neznan, vam je bil njegov globlji pomen doslej skrit. Sedaj si oglejmo to lepo dvorano od blizu in kmalu boste opazili, koliko skrivnosti skriva.

2 Glejte, razlika med štirimi stenami je opazna šele ob natančnem opazovanju. V preddverju stene ne kažejo razlik, kot je običajno tudi v kateri koli drugi hiši. Čim bolj

pa primerjate eno steno z drugo, tem manj sta si podobni. A poskusite si vse štiri stene ogledati z enim samim pogledom – in kaj se pokaže? Celota te čudežne dvorane ustvarja najlepšo harmonijo. Razlike se čudovito izravnavajo, kot da se ena stvar opira na drugo, kot da si vse med seboj daje podlago.

3 A poskusimo še enkrat z enim samim pogledom in – glejte – dvorana raste, njene stene se širijo, neskončnost zre v nas! Vidim prestrašene obraze. Ne bojte se, kajti večji od prostorske neskončnosti je naš večni Oče. In On je vendar z nami! Sledite le neomajnemu duhu nadaljnjega pouka. Zato se še enkrat hitro ozrite in glejte, naša lepa čudežna dvorana je spet takšna, kakršna je bila prej.

4 Oddahnite si in se spet počutite popolnoma varno. Poraja se vprašanje, kako je to mogoče. No, otroci, to je čudež, ki je posledica skrivnega reda. Ker tega še ne poznamo, v nekaterih stvareh vidimo čudežno kot nekaj nerazumljivega. Vendar – prostor in čas PRA-večnosti imata le zakonito delovanje, kar je seveda največji čudež. Oče pa želi, da ne ostanete otroci. Rasti morate v Njegovem duhu milosti, s čimer raste tudi spoznanje, zmožnost razumevanja neskončnih stvari. To predpostavlja, da se morajo vaša srca razširiti, da bi razumeli velikega Očeta neskončnosti. Najlepši čudež pa je, da mora srce, ko raste za Očeta, hkrati ostati povsem majhno in skromno.

5 Kako pa lahko nekaj hkrati deluje majhno in veliko? No, naša dvorana čudes nam je ponudila najlepši primer. Prostor vam je bil znan, a vendar tuj; ničesar niste vedeli o njegovih čudovitih podrobnostih. To se nanaša na Očeta. Na lastno pobudo se še niste veliko ukvarjali z Njim in On vam je ostal tuj. Vaša ljubezen do Njega, izražena v hrepenenju, je bila še tako šibka, da je skoraj ni bilo treba potešiti. Zdaj pa vas seveda preplavlja in najraje bi se takoj odpravili na pot, čeprav neznano, da bi Ga poiskali. Z vašim hrepenenjem raste tudi vaše srce. Ker pa Očeta sploh ne poznate od blizu, bi se lahko pri srečanju z Njim zlahka zgrešili. Zato je bolje, da najprej prosite za notranje razodetje, da Ga bomo lahko toliko bolj zanesljivo našli.

6 Glejte, prostor, prilagojen templju, vam daje mir; ko pa se razširi v neskončnost, vas prestraši. To je sveti simbol. PRA-Bog ostaja večno najprej Stvarnik, ki je ustvaril svoja dela in celo PRA-večnost ter postavil meje za otroke, čeprav ne v materialnem smislu. Če bi bili sprva postavljeni v neskončnost, bi se v njej izgubili, saj bi bila meja stvarstva za nas okov.

7 Zato si je PRA-božanstvo določilo štiri stopnje, prek katerih je znalo vsako prostorsko in časovno neskončnost prilagoditi nastajajočim stvaritvam. To so Stvarnik in iz Njega vidne duhovniške, božanske in Očetovske entitete, v katerih Ga lahko vsak otrok prepozna. Za stvarstvo se načelo Stvarnika, Duhovnika, Boga in Očeta razodeva v tem vrstnem redu; za otroke pa obratno, da bi našli zaupanje v Očetovo razodetje, ki jim najbolj ustreza, in zavestno, sprejemljivo povezavo z Vse svetim. Ko se seznanijo s PRA-božanstvom, naj – začeni pri Stvarniku – sami stopijo k Očetu.

8 Zato se je najprej pokazala dvorana kot varen prostor, ki vas je očitno varovalno obdajal po Očetovsko. Omogoča vam vpogled v neskončnost, takoj ko boste dosegli potrebno zrelost. In če namesto strahu občutite Njegovo sveto veličino, se bo čudovito razodel kot PRA- Oče. V tem razvoju lahko najprej vaše srce postane veliko, da sprejme Očetovo bitje. V neskončnosti srce spet postane majhno in skromno, kar nam služi kot najboljša lekcija, s katero dosežemo tisto pravo veličino, da lahko uzremo tudi širni prostor Stvarstva.

9 Oglejte si posamezne dele naše lepe dvorane, kako je vse harmonično uravnoteženo. Celostene so se zlile v enotnost. To drži! Kajti le tistemu otroku se zdi sveta Štirivrstnost različna, ki se je obrnil le k enemu ali drugemu njenemu delu, kar se nanaša zlasti na sedem lastnosti. Če se naučimo nositi vse božansko v sebi, če spoznamo, da je eno tako kot drugo izredno pomembno, si skoraj sami oblikujemo Četvernost, pa tudi sedem lastnosti. Če dojamemo večno sveto PRA-božanstvo kot enotno celoto, bomo v PRA-stvarniku ljubili Stvarnika enako, kot če se nam je razodel kot Oče. In srčne komore Njegove duhovniške in božanske narave nam bodo takrat znane kot Njegov glas, ki nam govori v ljubezni.

10 K temu spoznanju sodi ponižno srce. Tudi v vse večji zrelosti se ne smemo videti kot veliki otroci, ker je velik le Oče! Prej ste čutili Njegovo neskončnost, ki vas je prestrašila; pri tem se je razkril le najmanjši delček. Toda celo neskončnost, kolikor je prostorsko in časovno oblikovana, je majhna pred svojim Stvarnikom! In ker ostaja v sebi majhna, jo je treba obravnavati kot veličastno čudežno delo. Nič drugače ne velja za nas. Če ostajamo resnično majhni, smo veliki v Očetovi veličini, ki hrani neskončnosti. – To zdaj ohranite v sebi in si prizadevajte, da na tej poti pridete do naslednje stopnje, potem se bo Oče kmalu pojavil.«

11 V prostoru zavladava tišina. Otroci čutijo svetost, ki se razodeva z vse večjo jasnostjo. Eraskar se Karmathi iskreno zahvali, pohvali njegov govor in ga prosi, naj ostane tako dolgo, kot mu je všeč. Vse to mora storiti angel, čeprav je zrelejši od Karmathe in zato opazi, da je Bog skozi njega govoril v jeziku, ki naj otroke pripravi na to, kar sledi. Eden iz množice stopi naprej, poda Karmathi roko in reče:

12 »Karmatha, ti veliki otrok, hvala ti za tvoj nauk. Brez tebe bi bila naša pot k Očetu še dolgo zakrita. Vprašamo se celo, ali bi Ga sploh kdaj našli. Tvoje dobre besede so nam pokazale cilj. Ne želimo žalostiti našega Očeta z vprašanjem: Zakaj te ni poslal že prej in zakaj je odlašal, da nam razodene to dragocenost? Zakaj nam Eraskar ni prinesel tega nauka? Takrat bi se že zdavnaj srečali z Očetom. Zdaj smo zelo veseli, da te je Mihael pripeljal k nam, sicer bi še dolgo čakali na Očeta.

13 Prosimo te, pouči našega angela Eraskarja o vsem pomembnem, česar morda še ne moremo v celoti razumeti, a nam bo sčasoma lahko predal, da bo tako prispeval svoj delež. Eraskar ti bo hvaležen, če mu boš še več razložil. Še enkrat sprejmi našo skupno zahvalo.«

14 Velika pohvala v Karmathi vzbuja blažena čustva. Da, da, veliko ve in bi lahko Eraskarju povedal marsikaj, o čemer ta nima pojma! Če res lahko približa otroke Očetu, kako globoko je prodril v Očetovo srce! Vsi pogledi so namreč uprti vanj. Že mu je na jeziku obljuba, da bo še naprej pomagal otrokom in angelu. Tedaj pa se nenadoma spomni besed Mihaela in Elija, ki sta mu jih dala kot zadnjo popotnico. Zgrozi se nad sabo, zelo se razžalosti in prosi Očeta, naj mu pomaga, da ostane natanko tako majhen in ponižen, kot je to smel pokazati otrokom. Očetov glas ga potolaži in reče:

15 »Moj Karmatha! V kraljestvu svetlobe noben otrok ne hodi po napačni poti, ker te ni, razen če bi se oddaljil od Mene. Vse je nenadomestljiv razvoj; iz preizkušajočih misli nastanejo dobra dejanja. V materialnem svetu pa se iz večinoma nepreizkušenih misli rodijo nepremišljene besede in s tem zla dejanja, ki imajo težke posledice. Iz navidezno trdnih misli se tam odpirajo poti k pogosto uničenemu življenju, medtem ko se tu iz nihajočih misli s stalnim delom oblikuje varno, utrjeno življenje. Ker tu vladajo Moji temeljni zakoni, bodi le povsem brez skrbi! Spoznaj, česa te ta dogodek uči!« Karmatha se goreče zahvali Očetu in se takoj obrne k otrokom ter reče:

16 »Dragi otroci, vaša zahvala me je razveselila in mislil sem, da je dobro tako, kot ste želeli. Toda Oče mi je pokazal, kaj je najboljše za vse nas. Glejte, dal vam je Eraskarja kot posebej dobrega vodnika. Pomislite, da ne bi mogli razumeti mojih besed, če vas ne bi prej tako dobro vodil. Dal vam je več kot jaz; in ne le, da mu jaz ne morem dati ničesar dodatnega, ampak je ravno nasprotno. Veliko sem se naučil od Eraskarja.

17 Ne zahvaljujmo se drug drugemu, ampak samo Očetu. Če pa se želite poleg Očeta zahvaliti še komu, naj bo to Eraskar, ki si resnično zasluži zahvalo. Vaše vprašanje, zakaj me Oče ni poslal prej, sicer izvira iz vašega hrepenenja; vendar spoznajte, da vsakdo dobi tisto, kar mu koristi. Tudi čas je v Božjih rokah! Preizkusite se in spoznali boste, da bi vam bila takšna beseda prej pretežka; ničesar ne bi razumeli.

18 Poglejte zdaj Eraskarja, kako sije od čiste ljubezni; kajti on vas vodi k Očetu. Uspeh je njegova nagrada! Pomislite: dokler ostaja pri vas, se mora sam odreči videnju. To stori z veseljem za vas. Naša blaženost je sicer vedno neizmerna; toda vrhunec vsake blaženosti je milostno videnje. – In tebe, dragi Eraskar, prosim: vključi me v svojo skupino otrok, z veseljem se bom učil od tebe.«

19 To je najlepša nagrada za angela v tem času. Otroci ga prosijo za odpuščanje; vendar Eraskar z nasmehom reče, da je to vendarle njihova pot razvoja. Nato vprašajo Karmatho, zakaj jih je razdelil v štiri skupine. Namigne jim s besedo o potrpežljivosti – da bodo to izvedeli ob pravem času. V vrtu templja ostanejo še nekaj časa skupaj v resnih pogovorih in prijaznih igrah za najmlajše. Pridružijo se jim tudi druge skupine iz Srednjega sonca.

16.

Poglavje

Nekaj o resničnem občutenju Boga. Napredek prinaša novo spoznanje o ponižnosti

1 Odpre se druga dvorana templja. Otroci komaj stopijo vanjo, ko že obstanejo v spoštljivem strahu. Vendar jih ne navduši njena velikost ali veličastnost, temveč nenavaden vetrič, ki jih takoj obda. Eraskar prepusti Karmathi celotno vodenje, saj naj bi se otroci učili od njega, on pa od svojega dela. Karmatha tu razdeli navzoče v dve skupini in jim naroči, naj se usedejo na desno in levo stran. Nato začne:

2 »Dragi otroci, odkar smo zapustili tretjo šolsko dvorano, nam je dobri Oče naklonil veliko prostega časa, da bi uporabili pridobljeno znanje in pričakovali novo. Pri tem se je zdelo, kot da si moramo pomagati sami. A v vseh stvareh se je čudovito pokazalo Njegovo vodenje, ki ga želimo vedno ohraniti v spominu.

3 Čudoviti vetrič je vel nad vami; le da ga niste mogli dojeti, ker je bil neviden. Vendar ga ni težko razumeti. Tretja dvorana nam je prinesla spoznanje o enosti Pra-Biti kljub Njegovi štirivrstnosti kot Stvarnika, Duhovnika, Boga in Očeta. Spoznali smo tudi neskončnost in čudovito bližino Vse-Svetega, ki nam, otrokom, prinaša blaženo povezavo z Njim. Toda tega ni mogoče doseči, četudi otrok še tako močno dojame neskončnost božanskega Pra-bitja. Vstop v Pra-božansko Bitje še zdaleč ne prebudi resničnega občutka za Boga v naših srcih. Vprašujete se, zakaj in ali je to občutje sploh mogoče doseči.

4 O, poslušajte: priti do občutka za Boga ni težko, čeprav to včasih zahteva dolgo pot. Z negotovimi koraki seveda ne dosežemo ničesar. Prva postaja na tej poti je in ostaja ljubezen, ki otroka sama po sebi spodbudi, da se popolnoma preda Očetu. Pri tem ni odločilno toliko gledanje in spoznavanje, temveč živo čustvo.

5 Kdor ne dojame božanskosti v občutku in išče le zunanje znake, je nikoli ne bo nosil v sebi! Brez notranje povezave z Njim ni niti povezave z Očetom, saj je Ta kot usmiljenje bistven del božanskosti. Kljub temu mora biti z občutnim spoznanjem povezano tudi vidno spoznanje, ki potrjuje notranje in zunanje zaznavanje. In tako kot pri zunanjem opazovanju odloča notranje čutenje, tako tudi pri telesnem občutku odloča notranji vid.

6 Vsako razodetje se začne v notranjosti in gre v notranjost kot simbol PRA-bitja, ki je pred vsem stvarjenjem živela v svoji neosebni svetlobi. Če je tu vzpostavljen resničen

stik z življenjem, ki ga mora otrok zavestno ohraniti in vrniti, mora povezava doseči obe strani – dajalca in prejemnika; takrat lahko sledi tudi zunanje razodetje, ki se kaže na različne načine.

7 Razodetja potekajo vzajemno z napredkom otrok. Kdor to prepozna, je stopil na pot k sveti Pra-središčni točki, ki ni trdno določena stvaritvena osrednja točka, ampak je samo Božanstvo, v čigar naročju počivamo. V skladu s Pra-načelom se nikoli ne moremo ločiti od Pra-središčne točke, saj smo – ker izhajamo iz nje – del nje same.

8 V skladu z našim delovanjem stojimo kot živa bitja zunaj Pra-središča, zato nam je zaupana naloga, da se z Njim ponovno združimo. To pa ne vodi v razpad v Pra-snovi, temveč k najčudovitejši združitvi src med Stvarnikom in stvaritvijo, Duhovnikom in duhom, Bogom in dušo, v kateri si Oče in otrok stojita nasproti v najvišji harmoniji, v medsebojnem dajanju in sprejemanju.

9 Sedaj že ugotavljate, kako je s tem vetričem v naši dvorani. Da, vzvišeni deli Pra-Bitja vas obdajajo s svojim življenjskim dihom in iz tega se je v vas prebudilo res lepo občutje. Sedaj le verujte, da je Oče z nami, čeprav Ga za svoje lastno dobro še ne vidite. Postal bo viden, ko boste to najmanj pričakovali. Ta čudežni veter je bil On sam! Če to zavestno občutimo, s tem v sebi prebudimo in okrepimo ljubezen do Njega. On nam bo Pra-božansko bitje približal toliko, kolikor ga stvarstvo sploh lahko vidno in otipljivo prenese.

10 PRA-božansko Bitje je ustvarjena bitja darovalo Očetovemu Srcu, saj jih Oče, kot večno edini nosilec Pra-usmiljenja, lahko najbolje vodi k notranji in zunanji povezanosti. Ta na eni strani Stvarniku prinaša sveto velikansko veselje, po drugi strani pa bitij ne pušča v nesvobodi, ampak jih dviguje k višinam življenjske veličine impulza. Pra-odvisnost mora vedno ostati, vendar počiva v neskončnosti, ki je nobeno bitje ne more dojeti in ga tudi nikoli ne omejuje. V povzdignjenosti k veličini občutka počiva sreča otroka, ki v očitni združitvi z veseljem Pra-Biti ustvarja ljubezen med Očetom in otrokom.

11 Zakonitost te resnice ni znana niti meni samemu. Če smo dosegli Očetovsko-otročstvo, bomo lahko v svojem napredovanju nekoč dosegli Pra-Očetovo-otročstvo; saj smo vendar izšli iz PRA-Bitja kot Njegovo najvišje delo, kot »živo rojstvo«! Brez absolutnega poznavanja Pra-zakonov vstopamo v to povezavo in gledamo Boga, ne da bi Ga zares videli, ter Ga slišimo, ne da bi sprejeli Njegove Besede. Kajti vsa Njegova dela so razodetja Njegove Biti, so milostna Beseda Njegovega Svetega Duha!

12 To velja za kraljestvo svetlobe, kjer so zakoni živo delujoči. Obstaja pa še drug, ubogi del stvarstva, ki je zaradi odpadništva izgubil vse svoje bogastvo. A izgubljeno je treba poiskati in mi, otroci, smemo biti Bogu pri tem v pomoč. S tem se poveča omenjena življenjska sreča, kakršne nikoli ne bomo v celoti dojeli. Pra-ljubezen se je žrtvovala za ta del stvarstva; in če hočemo resnično ljubiti Očeta, moramo svojo

ljubezen darovati tudi izgubljenim. Še bomo izvedeli, kako naj se to zgodi. Zato okrepite notranje živo čutenje, da bo kmalu lahko prišlo do zunanjega, nas vedno osrečujočega videnja Boga.«

13 Kakšen čudovit govor! Eraskar dobro ve, čigav duh ga je oblikoval. Kljub temu se zahvali in hvali Karmatho, kar stori tudi celotna množica. Majhen občutek jaza, ki je bil upravičen v smislu njegovega dobrega služenja, Karmathi prvič omogoči, da začuti življenjsko veličino. Vendar pa to takoj zavrne: »Zahvalimo se izključno Očetu, On nam je dal luč. Njemu naj bosta hvala in slava!«

14 Medtem so se drugi angelski voditelji iz ostalih območij zbrali s svojimi varovanci v javni dvorani sosednjega okrožja. Eden izmed njih pride in povabi Eraskarja, naj se udeleži zborovanja, saj naj bi prispela novica, da je tam otrok iz Jeruzalema. Povabilu z veseljem ugodijo. Sončni voditelj Tullay, ki je hkrati tudi okrožni vodja, po pozdravu popelje višje angele in Karmatho v majhno dvorano za posvetovanje, kjer se kmalu sporazumejo o načinu splošnega varstva otrok. Tullay nato preda predsedovanje Karmathi, ki naj bi prevzel tudi najpomembnejše govore in dejanja.

15 To je veliko! Karmathov občutek jaza spet naraste. Kako počaščenega se počuti! Še večji angeli od Eraskarja, celo sončni voditelj Tullay, se podrejajo njegovemu vodstvu. Obdan z množico otrok, ki ga slavijo in se mu zahvaljujejo, stoji nad vsemi na pomembnem srednjem soncu. Ko se tega zares zave in mu celo nebeško srce močnejše utripne, nenadoma spozna resnico. Spusti pogled. Ah, že samo to, da je tej misli sploh dopustil prostor, ga ločuje od Očeta! Tako čuti. Žalostno reče vrhovnemu sončnemu vladarju, medtem ko mu v oči stopijo solze:

16 »O, Tullay in vi, voditelji angelov, s svojo ponudbo ste mi izkazali veliko ljubezni in ste Očetu služili v resnični ponižnosti, saj ste se vi, ki ste toliko višje od mene, podredili mojemu vodstvu. Vse ste vedeli že prej, še preden sem te misli sploh nosil v sebi. Toda nihče od vas se ni povzdignil, le Jaz. Zato se držite proč od mene, še posebej zato, ker vas je Oče tukaj najbolje postavil. Zdaj bom javno sedel v zadnji vrsti vaših varovancev, v notranjosti pa spredaj med vsemi najmanjšimi.

17 Napačno je bilo, da sem vašo ponudbo sprejel kot samoumevno. To nagnjenje je treba takoj izkoreniniti, ne pa razmišljati o prihodnjem slavju. O, poglejte, kako zelo še potrebujem šolo življenja, Jaz pa si drznem vladati soncu! Do zdaj je Oče imel malo veselja z menoj; vedno sem Mu povzročal žalost. Preveč milosti je nakopičil name. Kako se Mu za to oddolžujem, pa pričajo misli, ki vam niso skrite. Zato me pustite za nekaj časa samega, dokler spet ne zaslišim Očetovega glasu ljubezni – znamenja, da je milostno izravnal mojo grobo napako. Šele takrat se vrnem, da sprejemem vaše učenje.«

18 Angeli, ki so po Božjem naročilu izpeljali to težko preizkušnjo nad Karmatho, se zelo veselijo njegove hitre spremembe, čeprav o tem zdaj ne govorijo. Tudi Oče ni brez veselja; Karmatha in vsi angeli zaslišijo Njegov glas:

19 »Karmatha, Moj otrok! Zdaj imam resnično veselje nad teboj, zato se tudi ti veseli. Od zdaj naprej hodi po tej poti ponižnosti in spoznal boš, kam vodi. – A zdaj izpolni nalogo, ki so ti jo zaupali Moji angeli. Potem bodi pripravljen; čaka te še eno delo, nato pa bo prišel čas, ko boš v Moji ljubezni lahko zaključil to sončno pot. Bodi blagoslovljen, in prav tako vi, Moji angeli, ki Mi z veseljem služite in ste blizu Mojemu srcu, kakor tudi vsi otroci vašega sonca. Amen.« Karmathine solze kesanja so usahnile, na njihovo mesto pa so stopile solze hvaležnosti. In skupaj z angeli je hvalil dobrega Očeta.

20 Tullay razglasi Očetov blagoslov vsem, Karmatha pa spregovori o Jeruzalemu. Kako dobro mu to uspeva! V otrocih se vname močno hrepenenje in pri vseh je mogoče opaziti lep napredek. Nato se vsaka skupina vrne v svoje stanovanjsko okrožje. Eraskar ve, da so otroci, ki so mu zaupani, dozoreli za srečanje z Očetom. Zato jih po vrnitvi popelje v prvo veliko dvorano svojega templja.

17.

poglavje

Odnos med Bogom in otroki. Lepa prošnja vseh velikih in malih. Oče

1 Otroci polni pričakovanja sedijo v enotni skupini v prvi dvorani, Eraskar pa je med njimi. Karmatha spregovori:

2 »Dragi otroci, zdaj se vam bodo odprle oči, da boste videli Očetovo veličastvo. On nam prihaja naproti v svoji Božji ljubezni in s svojim duhovniškim blagoslovom; kot Stvarnik misli in ustvarja samo za nas. To, kar bom povedal, ne bo takoj razumljivo; toda če vas preplavi res velika blaženost, je to zavesten začetek tistega življenja, ki dela čudeže. Ne glejte na osebo, ki govori, ampak le na Darovalca vseh dobrih darov življenja. Stojimo namreč ob neizčrpnem izviru, polnem najslajše vode.

3 Ko nas je Očetov klic pripeljal v četrto dvorano templja, sem vam prepustil, da se usedete, kakor vam je bilo všeč. Sprva niste opazili nič posebnega, šele ob koncu tistega pouka ste se počutili ovite v nežni mir. A ta občutek je bil močno nezaveden,

tako da nihče ni zastavil vprašanja o njem. Jaz pa sem moral molčati, čeprav sem šele postopoma razumel, zakaj. Da, vsako plodno spoznanje mora zrasti iz otroka samega. Res je, da prek ustvarjalne povezave z Božanstvom prejmemo dar spoznanja, poleg tega pa tudi moč za njegov razvoj in stopnjo napredka, ki vodi k dovršenosti. Vendar to ne izključuje, da moramo v odnosu z življenjsko zavestno obliko jaza sami pridobiti dar, moč, napredek in dovršenost. Kdor verjame, da bi mu bilo vse dano brez lastnega prizadevanja, spregleda najboljše, kajti najvišja blaženost izhaja le iz pravičnega so-delovanja.

4 Zato je samozavajanje, če namesto samozavestnega občutka postavimo samozadovoljnega, ki pravi: »Blaženost sem pridobil z vero, Bog mi je ne bi mogel dati brez mojega so-delovanja«, četudi ima ta trditev zrnice resnice. Nihče ne more s svojim delovanjem – četudi je to pogoj za Božji pojem odrešitve – ničesar doseči sam, saj je vse, kar je nastalo, Božje lastno delo!

5 Vsako spoznanje – in njegove posledice v dejanjih – mora imeti svoj izvor v delu, v sveti deželi božanskega življenja! S tem odpade vse tisto, kar je povsem lastno. Izvorni dar vsebuje hkrati tudi končno dovršitev, ki – za otroka nevidna in še neoblikovana v osebnost – predstavlja delo v celoti. Dar, napredek in dovršitev nezavednih ter zavestnih del grede z roko v roki. Božanstvo samo nima rasti, ker izvorni koren življenja nosi dovršitev v sebi. Zato je vsak dar popoln od trenutka, ko je podarjen. Drugače pa je videti proces izključno ustvarjenega življenjskega zavedanja iz otroka v njegovi posamezni osebi. Tukaj se darovi stopnjujejo, vendar ne v svoji substanci, ampak v osebnem pridobivanju. Čim bolj si dar pridobiš, tem bolj ta prevzame lastništvo nad otrokom, kar pomeni, da se pri vsem zavestnem sprejemanju dovršenih darov odrešitve substanca za substanco lahko osvoji.

6 Nihče si ne more sam pridobiti blaženosti, saj je PRA-Oče še vedno prvi in zadnji dajalec vseh stvari, kar dokazuje, da otrok večno ostaja najprej prejemnik. Le ob prostem, razumevajočem sprejemanju vseh darov življenja je ustvarjen otrok sposoben k načelu sprejemanja dodati osebno dajanje. Vsako dejanje ima svoje posledice! Tukaj gre za to, da otrok vedno bolj prevzema darove v last, pa tudi za to, da se dodaja novo. Pravilno spoznanje o tem bi moralo biti takšno:

7 ‚Od Očeta prejemam vse dobre darove, zato Ga želim vedno ljubeče in hvaležno ljubiti. On mi daje tudi moč za to in jaz se učim, da Mu zvesto služim. S tem lahko napredujem in najsrečnejša popolnost postane moj delež. Vendar si tega kljub vsemu služenju ne zaslužim, ker tudi sposobnost za služenje izhaja iz Njegovega delovanja. Če se Mu lahko popolnoma predam, je to le zato, ker se je On najprej razodel in mi pripravil svoj tok življenja.‘

8 To spoznanje je bilo dejanski temelj poučevanja v četrti dvorani. Pri vas je našlo dober, čeprav ne povsem zavesten odmev. Zdaj pa vam sije lepa zvezda, katere svetloba je Očetova potrpežljivost, njena toplota naša nežnost. Kajti On gleda bolj na

našo voljo in manj na nezmožnost naših dejanj. Naše neformalno druženje, združeno v dvorani, je bilo na nek način prvi korak zrelosti, ki smo ga sami naredili k Očetu, da bi bili združeni z Njim in se prepustili Njegovi skrbi.

9 S tem je bil dosežen preobrat. Iz prej obstoječega, a negotovega občutka se je porodila misel, da bi se približali Očetu. To se je zgodilo ob vstopu v tretjo dvorano, kjer ste – razdeljeni v štiri skupine – lahko videli podrobnosti, ki so se razkrile ob razlagi štirih sten te molilnice. Posebej vam je bila približana sveta narava Pra-Božanskosti, da bi prek videnja sedmih osnovnih življenjskih žarkov spoznali tudi sveto štirivrstno bitje, Pra-Srce z njegovimi štirimi srčnimi komorami.

10 Ko ste z dobro voljo sprejeli to razodetje, da ni tako težko ljubiti tudi Pra-Božanstva, ker je Ono utelešenje Očeta, tako kot je Oče utelešenje Njega, se vam je odprla druga velika dvorana. Združeni v dveh skupinah je vaša delitev dala podlago za globlje spoznanje. Pojavila sta se dva temeljna kamna, na katerih počiva vse delo skupaj z življenjem. Hkrati sta se izpostavili načelo dajanja in načelo jemanja.

11 Najpomembnejše od vsega je soočenje Stvarnika in stvarstva. Slednje iz tega pridobi enakost, ki ustreza Božanstvu: podobo ali podobnost! V ustvarjalnem načelu smo že na začetku postali podoba; v načelu stvarstva pa moramo po lastnem spoznanju svoje življenjsko jastvo uskladiti z Bogom, da bomo tudi sami postali resnična podoba. Tukaj ponovno pride do nasprotja, ki pa deluje plodno šele takrat, ko so že pojasnjene stopnje četrte in tretje dvorane dobro prehojene.

12 Sedaj smo v prvi dvorani združeni brez kakršnega koli ločevanja. Prosil sem našega dragega Eraskarja, naj se usede med vas, in videli bomo, kakšen simboličen pomen ima to. Takoj ko otrok nosi ljubečo voljo Božanstva, kar vodi k podobi in s tem povezani ustvarjalni enakosti, se doseže večkrat omenjena blaženost in vzpostavi enotnost med otrokom in Očetom, ki nato ostane brez ločitve, ker se večno opira na temeljno enotnost med Očetom in otrokom.

13 Eraskar naj namigne: PRA-Oče je med nami, zaradi česar smo pri Njem in v Njem resnično doma, počivajoč v naročju Pra-Božanstva! Takrat obstaja le še ena skupina: Oče in otroci, združeni v usmiljenju, v katerem so tudi vsi deli Božanstva in temeljne oblike, dane zaradi otrok – kot vzročni – združeni: v enotnosti! Če otroci želite doseči to blaženost, se zdaj izpovejte in Oče bo prinesel izpolnitev.« Množica je prevzeta od velikega ganjenja, ki se sicer kaže bolj v srcu kot navzven. En otrok vstane in reče:

14 »Dragi Karmatha, dragi Eraskar, mi otroci se zavedamo: ta pot vodi k Očetu in želimo iti naprej, kolikor nam bo uspelo. Radi bi pripadali Očetu, tako kot sta vidva že dolgo povezana z Njim. Prosimo vaju, vključita nas v svojo molitev, da bo naš dobri Oče kmalu prišel. O, kako hrepenimo po Njegovi ljubezni in po Njegovem pogledu! Karmatha, ti si prišel iz svetega Jeruzalema, pokliči Očeta, saj smo mi še premajhni in prešibki, da bi Ga privabili k nam.«

15 V prošnjo otrokovega glasu se vključijo vsi otroci. In naenkrat se oglasi še več glasov. Sončni vodniki, ki so že med govorom neopaženo stali pri vhodu, stopijo bliže. Tullay položi Karmathi roko na ramo in reče:

16 »Karmatha, resnično si že dosegel dobro enotnost z Očetom. Izpolni torej prošnjo otrok in tudi mi se bomo pridružili. Največja radost nam je, ko ponovno dozori skupina, v kateri so tudi otroci, ki so se vrnili z Zemlje. Nas same pri tem vabi veselje, da bomo lahko spet nekaj časa pri Očetu, dokler nas novo delo ne popelje nazaj v stvarstvo. Seveda se lahko ustavimo v svetišču, če nas prevzame hrepenenje; a vztrajati v službi otrokom je Očetu ljubše kot vsako goreče hrepenenje, ki velja le lastnemu veselju, saj je služba otrokom veselje celotnega stvarstva!

17 Zato vztrajamo, razen če Oče sam ne poteši našega hrepenenja. Eraskar bo to skupino popeljal na naslednjo, višjo stopnjo, ostale skupine pa se bodo postopoma pomikale navzgor, medtem ko se bo velika zbiralna dvorana na mojem območju odprla za novo vračajočo se zemeljsko množico. Vidiš, tu je vse čudovito urejeno, kot izraz najvišjega usmiljenja!«

18 Karmatha spozna, da lahko ugotovi prošnji Tullaya, vendar vidi tudi nevarnost, da bi se spet postavil v središče pozornosti. Prosi za ponižnost zase in reče, ko čuti Očetovo roko na sebi: »Z veseljem bom Očetu predložil prošnjo otrok. Toda vi, dragi angeli, še posebej Tullay, bi to lahko storili veliko bolje kot jaz. Vi, mali ljubljenci, pa se ne smete imeti za nevredne, da bi prosili Očeta samega. Ravno nasprotno! Prepričan sem, da pride prav zato, ker hrepenite po Njem, in tu je manj pomembna lepo oblikovana beseda kot pa iskren klic otroških src.

19 Višji svetlobni otroci nosijo v sebi veliko jasnosti in znanja o vladanju stvarstva, kolikor je vaš duh že prodrl v vas. V enaki meri in še precej več je Pravi Oče z njimi eno. Njihove prošnje Mu ni več treba uslišati, temveč jih posluša!

20 Toda na male, ki so še daleč, pozorno pazi in sliši njihovo prošnjo. Vidi vsak najmanjši vzgib srca. Poskusite enkrat sami prositi in jamčim vam, da vas bo uslišal. Poleg tega Ga to veseli veliko bolj, kot če se strahoma skrivate za mojo molitvijo! Zdaj sem v srcu že izgovoril molitveni klic: Oče, pridi k nam! Pri tem sem mislil tudi na vas, dragi visoki angeli, blagoslovljeni otroci svetlobe. Lahko smo torej povsem brez skrbi, kajti Oče je že na poti!«

21 Komaj to izgovori, ko prostor preplavi žarek svetlobe. Oče je vstopil v spremstvu nekaterih knezov in prvih. Takoj Ga obkrožijo sončni angeli in Karmatha. On jih blagoslovi, oni pa primejo Njegove roke, Njegovo oblačilo in govorijo z Njim skoraj tako, kot bi govorili med seboj; kratka, otrokom se razkrije blažen prizor: milostna povezanost, radost, blaženost in veselje.

22 Čudijo se in menijo, da Božja svetost ne dopušča takšnega ravnanja. Poleg tega pa Bog začne nežno objemati angele in Karmatho, obrazi knezov pa postajajo vse bolj

sijoči. Bolj ko se čudijo, bolj prizor pridobiva na veličastvu in veselju, dokler končno ne opazijo, da jih Oče kljub vsemu odzivanju na izražene prošnje gleda neomajno in spodbudno, kot bi rekel: »Ne bojte se Me«, in oči vseh angelov pravijo: »Pridite, dajte se ljubkovati in storite tako kot mi.« Takrat začutijo močno željo, da bi tudi oni počivali na Očetovih prsih. Čim bolj to hrepenenje narašča, tem bolj se Očetovi ljubljene Veliki oddaljujejo od Njega in za Njim oblikujejo lep polkrog, dokler ne stoji sam pred skupino otrok.

18.

Poglavje

Učenje o zaupanju. Sveti vir življenja – in Amen

1 »Moji otroci! Čudite se, ker Me Moji veliki otroci skoraj zadušijo. Menite, da tega niso povsem vredni. Vendar je v tem žrtev, ki Mi je všeč, ki jo Jaz ne le vidim, ampak jo celo čutim. Vsak je hotel prejeti od Mene, hotel prinesiti svoj dar, v katerem leži omenjena žrtev: želja, da ne bi bilo nobenega otroka, ki ne bi mogel prav tako počivati v Mojem srcu. Da, kdor hodi po najhitrejši in najvarnejši poti k Meni, ne da bi najprej vprašal, ali Mi je tako ali drugače bolj všeč, ta nima le cilja trdno pred očmi, ampak ga že ima!

2 Glavno ni najprej to, ali je že prisotno višje spoznanje. Otroku, ki je še daleč od Mene, se pravo spoznanje ne podeli. Šele v Moji bližini pride do brezhibnega videnja. Verjemite namreč: iz Mene izvirajo vsi dobri darovi kot pravi tok življenja in vsi žarki neizmernih sil! Vsa svetloba izhaja iz Mene, prežema prostore in čase ter se vrača v Mojo PRA-Božanskost!

3 Zato bo v Moji bližini tok življenja zagotovo deloval močnejše kot daleč stran, kjer otroci bolj nezavedno pijejo iz njegove vode. Vendar naj sedejo pri izviru, ki sem Jaz sam! Čim bližje Meni, Moji mali, torej notranje in zunanje pridete, tem več darov boste prejeli in tem večji nosilci boste postali.

4 Kdor misli, da Mi mora najprej nekaj prinesiti, preden kaj prejme, težko najde pot do Mene in Moja Bitnost mu ostane tuja. Kdor počiva v Mojih rokah, doseže resnično ljubezen in znanje; oboje pomaga otroku k volji in samozavestnemu delovanju. S tem

se nauči, sprva sicer v majhnem obsegu, resno raziskovati Moje bistvo in delo, katerega temelj je sveti red. Potrpežljivost in usmiljenje ga bosta vodili na naslednjo višino.

5 Ko se otrok stisne k Mojim prsim in ga Moje roke objamejo, se kot od samega sebe razkrije pot, po kateri doseže popolnost. Takrat lahko svoj celoten-jaz v najlepši prostovoljni daritvi položi v Moje roke, dokler ne postane del njega pot so-žrtvovanja, ki mu prinaša Mojo najvišjo milost in usmiljenje!

6 Če je otrok med potjo žrtvovanja daleč od Mene, bo v notranjosti vendarle toliko bližje Mojemu izviru, iz katerega črpa vso blaženost. Moji življenjski tokovi tečejo enako močno v vseh delih stvarstva, kjer sem Jaz iskan in tudi najden. Razlika je le v otroku samem! Ali sem Jaz tukaj vidno prisoten ali pa pri otrocih žrtvovanja le v občutku njihove vere, sem Jaz povsod vir življenja brez razlike! Jaz sem tok in njegova moč, sem notranjost in zunanost, središče in ovoj! Kljub temu se tam, kjer se Jaz osebno razodevam, zaradi odrešitve podeli nekaj dodatnega.

7 Vam, malim, je od tega še marsikaj nerazumljivo, toda seme, posejano v vaša srca, dopušča, da spoznanje dozori. Še ne poznate izvira, niti tega, kako sladek okus ima. »A ti tukaj,« Gospod pokaže na svoje velike, »ga poznajo in se veselijo, kadar koli se jim približa. Takrat se mu hitro približajo, se sklonijo in napolnijo svoja srca brez skrbi, da vir morda ne bi imel dovolj vode za vse. Poznajo njegovo neizčrpnost. Del, katerega obsega nihče od otrok ne more izmeriti, je bil v celoti izpolnjen; in vse je napajal samo en izvir!

8 Moji veliki dobro vedo tudi, da jih čaka izvir, katerega sveta življenjska voda krepi in osrečuje, katerega tok ljubezni poteši hrepenenje. – Vam, otroci, še nobena prošnja ni ostala neuslišana. A zdaj ima tudi Izvir hrepenenje, čaka, da pridete, da bi iz njega pili!« Te besede naredijo velik vtis. Tisti otrok, ki je že večkrat prevzel vlogo govorca za vse, stopi naprej, hrabro skrivajoč svojo sramežljivost, in reče:

9 „O ljubeznivi Oče, spoznali smo Te in Te zdaj ljubimo nad vse. A ker lahko to storimo le pri Tvojem izviru, Te zelo prosimo, da nam ga pokažeš. Zelo hrepenimo po Tebi in najraje bi se vrgli v Tvoje naročje. – A najprej hočemo iti k izviru. Najbolje bi bilo, da bi šel z nami! Ali pa nam daj enega od svojih knezov, saj oni poznajo pot. Oni so že pili iz njega. – O Oče, izpolni nam prošnjo!“ Naenkrat se vsi otroci pridružijo prošnji.

10 Rafael prinese najmlajšega otroka k Očetu, ki ga vzame v svoje naročje. Med nadaljnjim govorom ga drži pri svojem srcu. »Vaša prošnja naj se izpolni,« reče. »To se ne more zgoditi nikjer drugje kot tukaj, v tej dvorani. Čudite se, ker ne vidite teči vode. Vendar pa ne mislim na izvir tega sonca, ki vam vre v veselje. Ne – na mestu, kjer stojim, se mora izvir razodeti! Le bodite pozorni in nenadoma boste stali pred njim, ne da bi vedeli, kako se je to zgodilo.

11 Ti, dete, verjameš, da te šele zdaj preveva pravo življenje, in se zaman sprašuješ, kako je to mogoče. A blaženost te obdaja od znotraj in tudi od zunaj. Ko te je Rafael

pripeljal k Meni, sploh nisi mogel dojeti valov ljubezni, ki so te prekrivali. Da, tvoje srce je bilo še majhno. Zdaj pa je v tem kratkem času, ko te preplavlja blaženost, zraslo in se ti zdi, kot da bi se v njem utopil.

12 A glej, če zdaj Moj val ljubezni postaja vse močnejši, mora tvoje srce to občutje tudi prenesti, sicer bi se, po tvojem mnenju, že zdavnaj utopil. Nasprotno pa se dobro zavedaš, da v tem toku ljubezni ne utoneš, ampak ga piješ! – Zdaj pa te hočem Jaz odnesti k izviru in Karmatha, ki ga zelo dobro pozna, Mi bo pri tem pomagal. Pridi, Karmatha, pokaži našemu malemu ljubljencu pot do izvira, najbolje kar sam izvir.« Karmatha veselo priskoči in reče:

13 »O dragi Oče, do izvira ni daleč; vendar me pusti najprej vprašati, ali ima otrok željo. Ne morem ga vzeti iz Tvojega srca, če tega ne želi.« – »Seveda, zato le vprašaj.« To stori Karmatha in poskuša odnesti otroka. Toda nenadoma, čeprav boječe, se ta ovije okoli Očetovega vratu in zakliče:

14 »O ne, zdaj ne želim iti k izviru; tukaj je tako lepo! Sicer bom izgubil čudovito blaženost, ki sem jo pravkar doživel. Povej, dragi Oče, ali moram iti; najraje bi ostal vedno pri Tebi.« Oče boža otroka in reče:

15 »Lahko ostaneš pri Meni, a najprej moraš spoznati izvir. Če se to ne zgodi, bi te v veliki meri zapustila vsa blaženost, še posebej ker moraš storiti še kaj drugega, kot da te samo nosim. Če pa ga najdeš, ti ne bo ničesar manjkalo od tega, kar si zdaj prejel.« Otrok poslušno iztegne roko proti Karmathi. V istem trenutku pride govoreči otrok, se stisne k Očetu in veselo vzklikne: »Oh, pravkar sem našel izvir, pojdiva, oba se mu bova hitro približala!« Otroka ponovno pripelje k Očetu, pokaže nanj in vzklika:

16 »Tukaj, tukaj je Izvir! Oh, da tega nismo takoj opazili! Dobri Oče, trdno nas drži, kajti nikoli več ne želimo oditi od večno bogatega izvira življenja! Komaj lahko dojamem to veliko blaženost! Oh, Oče, s Tvojo besedo: glej, utapljam se v pitju! Zdaj razumem, zakaj so se Tvoji veliki otroci vrgli k Tebi; vedeli so, da si sama Ljubezen! Prosim Te: ne zameri nam naše otroške neumnosti, ker smo Te spoznali tako pozno.

17 Res bi rad zdaj vedno ostal blizu Tebe, a vsi bi radi k Tebi, in Ti, o dobri Oče, sprejmi jih vse.« Otrok se pomakne na stran in od Očeta prevzame tudi malčka. Traja le trenutek in Bog je obkrožen s čudovito družčino. Blagoslovi svoje malčke in ti veselo in glasno pojejo od neizmerne radosti. Nato jim reče, naj se vrnejo na svoja mesta, in doda:

18 »Sedaj vas lahko Jaz že imenujem otroke. Zato vas bomo odpeljali v tretji sončni obroč. Karmatha naj nas vodi, saj je na Moje veselje izpolnil svoje delo, tako da si zasluži takšno plačilo. Vi, Moji dragi sončni angeli, ste blagoslovljeni. Ostajajte na svojem polju, dokler ne dozorijo klasi. Samo Eraskar gre z nami kot varuh svoje črede. Veste: Jaz ostajam vedno z vami, poznam vaše hrepenenje, in vi ste z Mojim srcem resnično povezani. – Zdaj pa pojdimo po naši poti in ti, Karmatha, pojdi naprej.«

19 Karmatha sme občutiti veselje nad pohvalo; vendar jo takoj vrne s spoznanjem, da je lahko deloval le z Božjo pomočjo. Doda: »Oče, bilo je marsikaj, kar ni moglo obstati pred Tvojim svetim obličjem. Ti si to izbrisal in vidiš le tisto, kar Ti je ljubo. Sprejmi zahvalo in ljubezen s prošnjo: Daj mi, da stopim na zemeljsko pot, takoj ko bom dozorel. –

20 Zdaj hočeš celo hoditi za menoj. To mi ni namenjeno kot preizkušnja ponižnosti, ampak za veselje. Z najbolj hvaležnim srcem to sprejemam. Toda hoditi pred Teboj, kjer si Ti z nami, Gospod, tega ne morem! Vprašaj le svoje kneze, ali bi to storili. Vsak se bo globoko poklonil pred Teboj in rekel: Ti sam, Vse-Sveti, si vseh nas vojvoda od večnosti do večnosti!

21 Zato, dragi Oče, vedno hodi pred nami, tako v notranjosti kot zunaj. Glej, radost sem prejel po Tvoji Besedi; ne želim izgubiti najboljšega, kar mi je dala! Ti hodiš pred nami, mi Ti sledimo; Ti si Izvir in mi pijemo; Ti si Vse v Vsem, mi pa smo vse le v Tebi; Ti si Oče, mi pa otroci! Naj Tvoj vzvišeni žarek svetlobe sije pred nami, da bomo lahko hodili po Tvojih stopinjah. Amen.« Angeli se pridružijo k Amenu in otroci ga ponovijo.

22 »Amen! In še enkrat Amen! Tvoja beseda naj ti postane večna zapuščina,« pravi Bog, »in ob tvoji luči se bodo prižgali še drugi. Čeprav izhaja iz Mene, naj pred zadnjim zemeljskim časom velik del te luči skozi tvojo dušo zasije tistim, ki je še ne poznajo. Z velikimi boš velik, izbranec v množici, ki nosi Mojo luč v globino. Jaz sem Bog! Moja obljuba se bo izpolnila v tebi, da se bo vsem, ki ravnajo po njej, oblikovala v krono, česar zdaj še ne razumeš. Blagoslovljen bodi zaradi svoje ponižnosti, kajti prava ponižnost prinaša tudi pravi pogled na življenje.« – Zdaj se prvi spet zblížajo okoli Očeta, in PRA-angeli ter nadangeli glasno vzklikajo:

23 »Aleluja! Tebi, Sveti, večni PRA-Bog, naša hvala! Ti si dal temi svojo luč kot znamenje večnega odrešenja! Aleluja!« Bog dvigne roke v blagoslov nad vse otroke, ki se Mu v čaščenju in spoštovanju klanjajo. Karmatha se poslavlja od sončnih angelov, medtem ko Eraskar razvršča svoje varovance. Oče jih vodi k pripravljenu sončnemu kraju, Karmatha je na Njegovi desni strani, za njima pa veliki in mali.

19.

poglavje

Sveta ljubezen do stvarstva in stvaritev »Da« in popolna predanost

1 Skupina otrok je na krožnem soncu izročena angelskemu paru. Oče jim obljubi, da bodo kmalu prišli v »Njegovo mesto«. Otroci ga opazujejo, ko s Prvimi, Karmatho, Eraskarjem in njegovo spremljevalko koraka po lepi gorski poti, dokler jih na visoki gori ne zakrije bel oblak. To se zgodi v blagoslov teh otrok, ki še ne morejo razumeti stvaritvenega značaja Kraljestva svetlobe.

2 Ko prispejo v svetišče, se Mihael zahvali Očetu, da mu je zaupal Karmatho. Pove, kako dobro se je otrok pri njem razvijal, in govori o nadaljnji pripravi za namene celotnega odrešenja. V imenu vseh Prvih dá Očetu obljubo, da bodo vsi prispevali k slavnemu zaključku dneva ljubezenske stvaritve. K temu sodi tudi Karmathina zemeljska pot. Mihael se nato obrne na Karmatho in ga vpraša:

3 »Karmatha, ali se želiš zaupati dobremu Očetu, se ukloniti Njegovi vsemogočni volji, ne glede na to, kako Bog usmerja pot? Ponižno se prepusti blagoslovu roke našega Velikega Duhovnika! Spoznaj tudi, da je Stvarnik predvidel tvoje delo. Vprašam te, ali to razumeš in ali si pripravljen to sprejeti prostovoljno in v popolni predanosti.

4 Preizkusi sam sebe! Ne izgovori takoj »da«, čeprav ti to že zdaj sije v srcu. Kajti pomisli: »Da«, izrečeno pred Bogom, je in ostane zavezujoča obljuba, ki je ni mogoče niti zmanjšati niti razveljaviti. Saj otrokovemu »da« predhodi sveto »da« vsemogočnega PRA-Boga; in ON, Večni, je sam Svoj »da«! Otrokov »da« vključi v svojega, zato ostane zavezujoč vse do izpolnitve.

5 Ali ne stojimo pred Njegovim prestolom, da ga častimo? Ali ne doživljamo vladavine Njegove Stvarnikove veličine, izliva Njegovega bitja? Glej – vse nam je odprto! In ti pravim, Karmatha: če bi bilo mogoče vso najslastnejšo blaženost našega celotnega življenja dati v posodo, bi to ostalo komaj več kot en dih božanstva, s katerim blagoslovi svoja dela.

6 Veličastnih lastnosti našega Pra-Očeta ne bomo nikoli popolnoma razumeli. Usmerjajo skrivnostne poti usmiljenja v Njegovi globini in jih razkrivajo v luči svojega sijaja. Ko je stvariteljsko delo dokončano, se usmiljenje potopi nazaj v svoj PRA-temeljni izvir odrešitve in s seboj odnese ljubezenske darove otrok. Ko pa ponovno

stopi na plano, zasije še bolj veličastno, ker je z njenim novim prihodom otrokom pripravljen nov dan.

7 Spoznaj iz tega, da noben otrok nikoli ne doseže meja svete Božje ljubezni niti se je ne nauči raziskovati. S tem znanjem ti ne bo težko popolnoma zaupati milostnemu vodenju. V Očetovi naravi usmiljenja leži naše življenje, naša pot! Zato se zdaj dobro preizkusi, preden se v tvojem srcu ukorenini da ali ne. Naj Vse-Sveti blagoslovi vse tvoje delovanje.« Karmatha srečno in resno gleda Očeta, čigar oči so resne, a vendar počivajo na njem v čudežni dobrotljivosti. Raziskuje svoje srce, a ne sam, temveč v skrivnem, zaupnem pogovoru, ki mu daje tolažbo, moč, zaupanje in mir. Vstane in reče:

8 »Najsvetejši in najljubeznivejši Oče, Mihael mi je razodel Tvojo voljo in s Tvojo pomočjo sem se preizkusil. Ti vidiš brezpogojno »da«, ki ti ga prinaša moja ljubezen. Po dobrih naukih Knezove volje sem spoznal, kaj pomeni zaobljuba. Vendar me teži, da lahko svoboda delovanja kljub najboljši volji zmanjša ali celo uniči zaobljubo, če je ne izpolnim. Gotovo bo Tvoja roka milostno in nežno vedela uravnovesiti in s potrpežljivostjo boš stopil nasproti šibki volji otroka.

9 Da bi izpolnil zaobljubo – bi ti svojo rad daroval –, mora biti volja zelo trdna, da je ne preplavijo valovi drugih misli. Verjetno ne zahtevaš zaobljube; da – pogosto bo boljše, da je ne daš. Brez tega, da bi se vedno trudil ubogati Tvojo voljo ljubezni, se mi zdi skoraj najlepši dar. Tvoje srce ni nič manj odprto za tiste otroke brez besedne zaobljube kot za otroke z zaobljubo, če Ti le resno sledijo. Blagoslavljaš vse otroke v luči Svoje milosti.

10 Vendar pa zdaj vidim: ali nisi Svojim otrokom dal svete zaobljube, nekoč, še preden se je iz Tvoje svetlobe ločila senca?! Ti sam si jo izpolnil tam, kjer je najgloblje brezno sence! Izpolnil si Svojo zaobljubo za Svoje otroke; ali ne bi zato tudi mi morali dati zaobljube in jo izpolniti, kolikor nam to uspe?

11 Tvoja zaobljuba bi bila izpolnjena tudi, če ne bi prišel na zemljo, saj se razodeva na vseh poteh Stvarnika! V njej so varni vsi otroci in tema bi doživela svoj konec. A vendar: Golgota je postala središče Tvoje prvotne zaobljube!! Zato Te prosim, o Oče, blagoslovi me, ker Ti želim prinesiti svojo zaobljubo. Pred Tvojo podobo, v veličastnem templju Tvoje svetosti, pred Tvojimi visokimi angeli položim svoj »da« na Tvoj daritveni oltar! Sprejmi ga v dobrotljivosti Svojega večno ljubečega Očetovskega srca.

12 Vam pa«, Karmatha se obrne k angelom, »se zahvaljujem za vašo ljubezen. Daj, o Oče, Svojim Prvim za to poseben blagoslov.« Z dvignjenimi rokami v prošnji poklekne. Bog stopi k Karmathi, položi mu desnico na glavo in reče:

13 »Moj Karmatha, naredil si dober korak. Resnično, Jaz ti bom podelil veliko milosti, da tvoja beseda ne bo prelomljena in da ne bo le eden od Mojih Prvih varoval tvojo pot. Ena stvar pa je tvoja naloga: uporabi vse kar imaš, da boš držal dano besedo!

Kajti noben pomočnik ne more tega zate samovoljno voditi, sam moraš uporabiti svojo svobodno voljo. A če boš ostal zvest svoji besedni zaobljubi, se bo Moj blagoslov na tebi razodel in ostal boš povezan z Menoj.

14 Zdaj sta pred teboj še dve veliki pripravi, priprava reda in usmiljenja. Ker si se doslej z veliko vnemo trudil, da bi v Moje veselje izpolnil svoje naloge, je zdaj tvoja svobodna izbira, ali boš najprej izbral hišo Uraniela ali hišo Gabriela. V naslednji stopnji ti bosta obe enako dobro služili. Tvoja želja bo imela Moj blagoslov, ker si se Mi popolnoma predal.«

15 Karmatha sprejme Besedo z velikim veseljem. Lepe otroške oči se bleščijo v očeh Očeta. Razmišlja, kaj bi bilo Njemu najbolj všeč in kako bi lahko premagal prvi korak na poti zaobljube. Ne prosi za pomoč, saj je s prejšnjim blagoslovom prejel toliko, da lahko sam izbere. Pri tem se v njem odvija nezavedna preobrazba, čudež srca, ki ga Prvi z veseljem opazujejo in ki se odvija v vsakem otroku, takoj ko se – prostovoljno zaobljubljen – popolnoma predaja Božanstvu.

16 Po preobrazbi, ki jo Karmatha le čuti kot povečanje svoje blaženosti skozi dobroto, vstane, poda roko Uranielu in Gabrielu ter ostalim Prvim, nato pa brez strahu stopi k svetemu prestolu, ki ga je medtem Bog ponovno zasedel, se stisne k Očetovim prsim in po kratkem tihem počitku reče: »Sveti, najljubši Oče, prizadeval si bom, da bom izpolnil svojo zaobljubo. Res ne vem, kako se bosta oblikovala čas in pot daleč od svetišča, a sem prepričan: Tvoje usmiljenje me obdaja vse do najboljšega možnega cilja zemeljske poti sožrtvovanja. Do takrat se želim podrediti le Tvoji volji odrešitve. Zato prosim: izroči me tistemu knezu, ki naj po Tvojem Očetovem sklepu odpre svoja vrata zame. Za vse nastajanje in obstoj ostaja ključnega pomena sveta temeljna zakonitost reda, tudi ob popolni svobodi volje. Vendar deluje v našo korist, če prostovoljno priznamo Tvojo voljo. Tvoja stvariteljska ureditev bo sicer samozadovoljno otroško voljo vedno znala vključiti v osnovno strukturo Tvojih del, toda samozavestna volja se ne upira napredku dela, ampak mu želi biti v pomoč in služiti s prostovoljnim podrejanjem Tvoji volji. In to želim storiti tudi zdaj jaz.

17 Najbolje se odločim, če pustim, da odločiš Ti; in moja izbira vedno pade na Tebe! O čudovita svoboda! Tvojih otrok ne vodi prisila, niti odkrita niti skrita, ne – iz ljubezni in spoznanja se Ti smemo zaupati. Večje svobode ne more biti! Če nas držiš v ujetništvu, smo svobodni; če živimo svobodno iz sebe, smo trdno vezani na našo ubogo svobodo! Zato želim, o dober Oče, živeti le v Tvoji volji.«

18 »Aleluja!« Z močjo vzklikajo angeli. »V Tebi samem, večno resnično bitje, Ti božanstvo brez začetka, brez konca, stoji naše življenje! Iz sebe si nas poklical v svobodo Svojega življenja in v svobodo si nas rodil! Svobodni se vračamo k Tebi! Tebi naj bo hvala, slava, čast, blagoslov in čaščenje od večnosti do večnosti! Aleluja!«

19 PRA-Bog, premagan s svobodno močjo ljubezni otrok, stoji med njimi in deli blagoslov, kakršnega še sami knezi niso prejeli prav pogosto. Tudi oni se namreč vzpenjajo z delom odrešitve. Nato je Karmatha izročen nosilcu reda Uranielu-Urei, Bog pa odpusti vesele, ki so v Njegovih svetih, nežno temnih očeh prižgali vlažen lesk veselja.

20 V hiši Uraniela priredijo zahvalno gostijo in razpravljajo o svojem delu. Eraskar in njegova spremljevalka sprejmeta Rafaela-Agraleo v svojo sončno hišo na Rajoni; kajti po dolgem težkem delu daleč od svetišča naj angelski par najprej nekaj časa ostane »doma«, preden bo ponovno poslan na veliko delo na polje stvarstva.

VI. Del V hiši reda

20. poglavje

O sveti neskončnosti

Nekaj o vprašanju krivde in upravičeni svobodi delovanja

Vzajemno popuščanje

1 Karmatha se je privadil življenja pri Uranielu-Urei. Odpeljeta ga na srednje sonce, ki spada v območje reda, kjer dobi v izključno last hišo. Uraniel mu poučno pripoveduje o vseh dosedanjih izkušnjah v okrožnih lastnostih, zlasti o zadnjih v hiši reda, čemur sledi majhno opozorilo glede zaobljube, dane Očetu. Nato Prva pustita Karmatho samega. Odide v »majhno sobo«, podobno posvečenim sobam v angelskih hišah. Tam takoj poklekne, ker ga prešine bolečina, in moli:

2 »O ljubljeni Oče! Z milostjo si me bogato obdaril; blaženost in radost sta Tvoja pogrnjena miza. Nisem sposoben dojeti Tvoje veličastnosti, ki nenehno izliva nove blagoslove na Tvoje otroke. O, naredi me pravičnega tudi pred Tvojo svetostjo, da bo Očetova sreča Tvojega izredno dobrega srca radost. Kaj bi bil pred Teboj brez Tvoje pomoči, če me Tvoje roke ne bi varno vodile kot vse otroke, velike in majhne! Kar si mi dal Ti ali Tvoji Prvi, me je povzdignilo v to, kar sem pred Teboj.

3 Najljubši Oče, vidiš namreč, da ne želim biti nič drugega kot otrok, ki ga ljubiš in ki je v Tvoji milosti večno varen. O Vse-sveti, če lahko to iz mene postane, mi dajesh najvišjo blaženost, ki se ne more povečati drugače, kot da z njo še globlje zrastem v Tvojo vzvišeno Bit. Če je to mogoče, se bo blaženost z mano in Jaz z njo v Tvoji milosti povečevala; vendar bo vedno ostala polna blaženost iz Tvoje roke!

4 Mi, končna bitja, smo neskončni v Tvoji sveti neskončnosti in imamo delež v Tvojem Pradavnem veličastnem bivanju! Vendar si Svojo neskončnost zakril, da bi bili blaženi v Tvoji ljubezni, katere čudežno razodetje napolnjuje šesti dan stvarjenja. Noge ljubezni sta red in volja, njene roke modrost in resnost, njeno srce se imenuje potrpežljivost, ona sama pa je glava, ki jo krasi krona usmiljenja. Tako izgleda Tvoja sveta Bit, v kateri smo otroci, ki postajamo, da bi predstavljali to, kar je, vidno dovršitev Tvojih del, ki ne poznajo konca! Saj mora biti vsak zaključek dela za Tvoje otroke nov začetek, ki že od večnosti počiva dokončan v Tebi.

5 Gospod, govorim stvari, ki jih ne poznam; Tvoje srce mi govori, da z usti govorim Tvoj jezik, čeprav sem hotel s Teboj govoriti le v ponižnosti. Kako je mogoče, da Tvoje razodetje kot Beseda iz mene postane pouk zame? Verjetno pijem iz Tvojega izvira, ki je absolutno Tvoje Vse v Vsem!!

6 Ali se tako razodeva dovršenost, ko Ti pritekaš vame in Jaz vate? O Oče, zdaj sem eno s Teboj!! Tako dozorevam enako kot vsi otroci; in ko uživamo konec v blaženosti, nas postaviš v neskončnost Tvojih stvariteljskih del na prvo stopnjo novega obstoja. A šele med napredovanjem se nam bo zlati večerni sijaj preteklih dni jasno zasvetil v srca in z začudenjem bomo videli Tvoje sveto »Izpolnjeno«!

7 Hvala Ti! V tej hiši si mi dal »pogled«. V Tvojo čast jo imenujem »hiša spoznanja«. Zdaj ostani pri meni, da bom lahko svoje naloge izpolnil v zvestobi in v Tvojo resnično radost, da bom kmalu spet videl Tvoj sveti in ljubi obraz.«

8 Karmatha je tako zatopljen, da ni opazil prihoda skupine, ki se je vrnila domov. Med njimi so tudi duše, ki so deloma prišle do spoznanja Boga tik pred svojo zemeljsko smrtjo, deloma pa šele po njej. Za njimi leži nemalo težkih in grenkih potovanj, preden so dosegle dvorano Jechahal⁶ in bile tam v modrem namenu združene z otroki svetlobe. Vodilni angel poveljnik, seraf, se zdaj drži povsem v ozadju. Zato pristopi velik otrok svetlobe k Karmathi in reče:

9 »Kdo si ti? Govoriš namreč tako, kot še nikoli nismo slišali. V zadnji veliki šolski dvorani so nas poučevali visoki angeli; toda tisto, kar smo zdaj slišali, ni iz njihovih ust odmevalo v takšni globini. Gotovo stojiš nad njimi. O, kako srečni smo, da smo te

⁶ Vrnitev, ponovna združitev s Pra-Božanstvom (glej »Pra-Večnost v prostoru in času«, poglavje 10, 984)

srečali. Prosimo te, pouči nas, da nas bo zadnji preostali del poti hitro pripeljal k Očetu.« Vsi se zberejo okoli Karmathe. Nek drug otrok ga prime za roke in reče:

10 »Ti, Očetov otrok, res nam še manjka zadnji del našega okrasja in častne obleke; toda Oče, katerega dobroto smo smeli izkusiti na naši dolgi poti, nam bo odpustil to, kar nam manjka, takoj ko bomo pred Njim pokleknili in Ga prosili, da bomo lahko v Njegovi milosti postali čisti. Zato naj bo konec nadaljnjega poučevanja, pa čeprav je še tako utemeljeno. – K Očetu hočemo in nič drugega! Očitno te je poslal, ker naj bi nas kot Njegov verjetno najstarejši otrok pripeljal k Njemu. Zato ne oklevaj, ti žarek iz Boga, vodi nas, kajti hrepenenje nam povzroča bolečine celo v kraljestvu svetlobe.

11 Mi iz sveta smo bili na Zemlji veliki brezbožniki in nosili smo breme številnih grehov. Neizmerna milost nas je pripeljala do spoznanja, mene celo šele po zemeljski smrti. A zato me je še močnejše prevzela ljubezen do Boga in želja, da popravim vse zlo. Novo oblačilo smo dobili že v dvorani Jechahal na Soncu Orakania. Od takrat naprej smo opazili, kako je postajalo vedno čistejše. Seveda se še vedno močno razlikuje od tvojega oblačila. Zdaj pa pojdimo naprej in ne izgublajmo časa z govorjenjem.« Govorec spontano odide k vratom, kjer stoji angel poveljnik na straži. Karmatha vpraša Očeta, kaj naj stori. A Ta ne odgovori, naj se sam odloči. Nato popelje govorca nazaj na njegovo mesto, sede zraven njega in reče:

12 »Dragi prijatelji, nisem nič posebnega. Ime mi je Karmatha, ki sem ga prejel od Rafaela in Agralee. V Svetlobi so Očetovi otroci vsi enaki. Čudite se in ne želite verjeti. No, to boste še izvedeli. Toda pogledjte, že ste na poti k Očetu, zato vas tja ne potrebujem voditi. Le nekaterim med vami še manjka nekaj potrpljenja. Ali ne verjamete, da je Oče že zdavnaj izbral kraj in čas, kjer in kdaj vas bo srečal, kjer vam bo v Svoji luči pripravil dom in bo bolečini sledila radost? No, to vam je jasno, in tako je v vas zrasel dober izid potrpljenja.

13 Še eno majhno učenje lahko dobro prenesete in ne obžalujemo časa, ki ga za to porabimo. Glejte, vsemogočni Bog je večno čisto življenje, to ste spoznali, prav tako pa tudi to, da ne morejo obstajati dela, ki jih ne bi ustvarila Njegova vsemogočnost! Če torej obstaja le en vir svetlobe in življenja, ste tako kot Jaz prejeli svobodno zavestno življenje brez razlik, ne glede na to, ali hodimo po različnih poteh. Vsi otroci so del Božje svetlobe, ki jo osebno nosijo v sebi. Nadarjenost in z njo povezana služba sicer razlikujeta otroke, kar jih vzgaja k prostovoljni službi; vendar smo pred Bogom vsi enaki kot otroci.

14 Mislite, da še niste prejeli poslanstva. Ali se morda ne motite?« Karmatha se nasmehne. »Brez poslanstva ne boste tako hitro prišli do Očeta, kajti vsak otrok ima poslanstvo. Odvisno je le od tega, ali ga prepoznate in izvajate, kolikor segata moč in spoznanje. Celó vi, ki ste bili na Zemlji zanikovalci Boga, ste imeli svojo službo. Postopoma se vam svita, da je bila vaša medsebojna pomoč na poti do sem delo. Nekaterim dušam, ki so bile še ujete v temi, ste lahko prinesli celo luč. Vaša ponižnost,

ker ste bili na Zemlji veliki grešniki, vam ni niti najmanj dajala slutiti, da s tem ne izpolnjujete le pokore, ampak tudi poslanstvo. Ta ponižnost je Očetu všeč, toda še bolj se veseli, če skupaj s ponižnostjo prepoznate svoje poslanstvo. Kajti le v spoznanju se lahko resnično deluje!

15 Čeprav vaše poslanstvo ni enakovredno nekaterim poslanstvom vernikov ali otrok svetlobe, ki živijo v sferah, vendar pred Očetom ni razlike. Kajti On podeljuje poslanstvo in mi ga prejemamo iz Njegovih rok. On je dajalec in mi smo Njegovi prejemniki! Bog nas ne ocenjuje po velikosti poslanstva, ampak po njegovem pravilnem izpolnjevanju. Zato ne smemo postavljati merila vrednosti s primerjavo majhnih ali velikih dolžnosti, ker to ne prinaša nobene koristi. Kajti dokler primerjamo, nismo dejavni. Kdor dela, nima časa za primerjanje! In le resnično delovanje nas spodbuja, s čimer pridemo do velike svete edinosti z Bogom!

16 Vi temu rečete »da« in bi to radi takoj poskusili. S tem se je vaše delo že nekoliko povečalo. Od Jechahala naprej se je povečalo vaše hrepenenje po ljubezni, kar je bil del vašega poslanstva, katerega globlji pomen boste še spoznali. Pogovorili ste se tudi o tem, kaj naj rečete, takoj ko se boste srečali z Očetom. Pri tem se je kljub vsemu hrepenenju porodila misel, da bi se najraje spet vrnili, ker se kljub naraščajoči svetlobi še vedno počutite krivi.

17 Vaši skrbniki pogosto niso imeli lahkega dela; vendar so zvesto izpolnjevali svojo visoko nalogo. Odkar ste postali skupina, ni nihče od vas zaostal. Orytam in Hagar na Soncu Orakania sta vam dala s seboj dober kruh za pot, ki se je na nadaljnjih postajah vedno obnavljal. Čudite se, od kod to vem. No, to mi je podal Oče, da se odstrani vaša zadnja ovira, ki ni nič drugega kot oklepanje vaših storjenih grehov. Dokler ta ovira obstaja, se vam Oče ne more razodeti, čeprav je Njegovo hrepenenje po vas neskončno večje kot obratno.

18 Pravo kesanje je Bogu všeč, in popravljanje, ki sledi, prinaša Bogu zaslužen plačilo za Njegovo veliko prizadevanje, ki ga namenja vsakemu otroku. Če sta kesanje in pokora iskrena, se razodene usmiljenje, in Oče takrat ne vidi več otrokovih prekrškov, ampak njegovo spreobrnjenje, ki ga spremeni v vrnitev domov.

19 To velja tudi za vas, kot dokazuje vaša pot. In če pogledate nazaj, naknadno spoznate Božjo neposredno pomoč in čudežno vodenje, še posebej tisti med vami, ki ste morali prestati težak boj s temo. To je verjetno zadosten dokaz, da ste Očetovi otroci. Sedaj, ko ste že prispeli na to srednje sonce reda, še globlje pokažite, da vam je Oče odpustil. Ali naj to ne velja samo zato, ker se oklepate misli o krivdi? Na Zemlji je dobro, če otroci, zapleteni v greh, v določenem smislu ponižno ostanejo zavestni svoje krivde tudi po odpuščanju, ker jih je tako lažje obvarovati pred nadaljnjimi prekrškami, da, s pomočjo svetlobe se celo sami obvarujejo.

20 Bog ne pozna krivde! Kar je otroke spravilo v krivdo, je prišlo iz teme in tam ostaja, dokler ne priznajo Boga. Čim bolj pa se nekdo spreobrne, tem bolj ostaja vsa krivda za njim. V teh sferah, kjer se zdaj nahajate, in biti še vedno tako obremenjeni s krivdo, kot so nekateri med vami, pomeni Očetu zapirati pot do vas. Veliko bolje bi bilo, da bi preteklost pustili za seboj in razmišljali le o naslednjem koraku k Očetu, ki je morda vaš zadnji, če se boste potrudili. To bi bila vaša naslednja naloga, ki vas bo pripeljala v Očetove roke prej, kot si mislite. Zdaj razmislite o mojih besedah.«

21 Med množico je otrok, ki se tako kot Karmatha pripravlja na zemeljsko pot. Za nekaj časa je bil dodeljen tej skupini, da bi pod vodstvom poveljujočih angelov dozorelo njegovo spoznanje in se utrdila njegova volja, hkrati pa tudi zato, da bi pomagal otrokom, ki se vračajo domov. Ta angelski otrok je zdaj rekel:

22 »O Karmatha, razkril si nam veliko čudovitega. Noben visoki učiteljski angel ni nikoli govoril ničesar podobnega, ko sem bil pri kateri koli skupini. Kako to? Seveda vem, da se lahko le postopoma poglobimo v Očetovo življenjsko srce. Tudi v zadnjem pouku, ki so ga izvedli angeli starešine, ni bila niti z besedo omenjena snov, ki si jo ti tako samoumevno razkril. Resnično si Očetu še posebej blizu.

23 Sedaj smo pridobili velik prednostni položaj, vsak na svoji posebni poti. Ker pa je treba tiste, ki se vračajo domov, voditi k Očetu, te prosim, da spremljaš tudi njih, da se kmalu odprejo zadnja vrata in da pri Očetu najdejo svoj večno veličasten dom. Prosim te tudi, da se ne prikrivaš, ampak povej, kdo si, da ti bomo izkazali potrebno pozornost.« Preden lahko Karmatha odgovori, dodaja govorec z Zemlje:

24 »Karmatha, zavedamo se, da ne moremo z drznimi koraki teči k Očetu; toda tvojo pomoč potrebujemo toliko bolj, kolikor bolj se nam zdaj jasno kaže tisto, kar še manjka. Razmišljali smo o vprašanju krivde in o služenju in zdaj razumemo, zakaj je kljub vsem našim prizadevanjem za osvoboditev včasih postalo težje namesto lažje, dokler nas niso obšli dvomi, ker se Božja pomoč sploh ni hotela pokazati. Spregledali smo Njegovo čakanje ob poti, Njegove roke, ki so se nam ljubeče iztegovale.

25 Kdo nam je odprl oči? Kdo nam je približal cilj? Glej, Karmatha, to si bil ti, čeprav zdaj zaradi tvoje pomoči vem, da vse prihaja le od Očeta. A On je izbral tebe, da nam posreduješ Njegovo ljubezen. Zato bi bilo pravično, če nas vodiš k Očetu. Iz dvorane Jechahal smo videli svetlobno pot skozi vseh sedem sfer, na koncu katere je sijala svetla, jasna zvezda. To je bila Očetova najgloblja, osebna svetloba. Zdaj smo v četrti sferi, torej moramo prečkati še tri. Vendar smo opazili, da se stopnice zmanjšujejo, čim bližje smo končnemu cilju. Karmatha, skrajšaj nam zadnje preizkušnje, glej, prosimo te za to.«

26 Te prošnje iz globokega hrepenenja močno ganejo Karmathino srce. Vstane, da bi vodil skupino. Njegov pogled pade na poveljujočega angela. Noben njegov žarek ne vpliva na to prizorišče. A ko tam stoji, prijazen, resen in čakajoč, to v trenutku izbríše

tisto vzneseno občutje v njem, ki ga je vzbudilo zagotovilo, da je posebni otrok Očeta. S tem pa se tudi zaveda, kam se mora obrniti, da bi izvedel, kako naj ravna. Odide k prostemu razgledu sobe, se poglobi in zdaj v sebi sliši Očetov glas:

27 »Moj Karmatha, tvoja življenjska šola ti prinaša težke preizkušnje, sicer na Zemlji ne boš mogel opraviti tistega dela, ki ti je namenjeno. Bilo bi lahko, da bi Moji otroci vedno spoznali, kaj je prav. A kaj bi potem storili sami? V čem bi bil njihov dokaz ljubezni, prostovoljne službe in predanosti Meni? Ali ne bi bilo vse to izključno Moje delo? Ne bi Mi bilo treba opremiti kraljestva z mnogimi bivališči; najmočnejše sonce – oblikovano kot votla krogla – bi zadostovalo, da bi v njem združilo vse otroke na povsem enakem nivoju gibanja. Raznolika poučevanja bi odpadla, toda – tudi njihove raznolike radosti! Da pa to ni namen Mojih del, ti ne rabim več razkrivati.

28 Jaz nikoli ne molčim, kadar Me otrok resno išče! Takrat ne ostane noben namig neizkoriščen, ki nikoli ne omejuje volje, temveč raje zakriva Svojo vseobsegajočo voljo. Pomisli na skrb za bitja, pri katerih se trenutno nahajaš, in na zadnjo sceno v svetišču. Tudi Eraskar ne sme manjkati v spominu. Moj blagoslov je s teboj – če ga boš imel v mislih, se bo ta naloga rešila v veselje vseh vas.« Karmatha pusti, da besede odmevajo v njem, in svetloba napolni njegovo nebeško dušo. Nato se obrne k skupini, ki je prav tako potopljena v molitev, in reče:

29 »Dragi prijatelji, nahajate se v območju delovanja reda. Najprej je treba doseči red, ki ustreza stvarstvu, preden se lahko vzpostavi tesnejša povezava z Očetom, ki je vendar Stvarnik. Še enkrat poudarjam, da nisem niti bližje niti dlje od Očeta kot vi. Spoznajte, da ste Njemu prav tako enako pomembni, dragi in dragoceni, eni kot drugi. To velja še posebej za vas, ki ste se iz materije povzpeli k svetlobi. Prav tako je bolje, da sami prodrete do določene stopnje spoznanja, kot da vse nauke le zaužijete kot hrano.

30 Vi drugi, ki greste v materijo, ste se podredili mnogim zemeljskim stvarem, čeprav je vaš čisti duh temu nasprotoval. A zdaj vidite svete povezave, pot so-žrtvovanja, zamegljenost zavesti, izgubo spomina in nazadnje lok spoznanja in milosti, iz katerega se je osvobodila zavestna pot vere in vas nato pripeljala nazaj v kraljestvo svetlobe.

31 Bog je odpustil vaše grehe, ko ste se odpovedali svetu. Svoje nekdanje imetje, ki ga zdaj še ne prepoznate, prejimate iz Božje milostne roke. Lahko pa rečem, da ste po nebeškem merilu življenja starejši od mene in da boste vedeli več, takoj ko boste stali pred svetim obličjem našega Očeta.

32 Izgubljene moči nosite s seboj domov. Nekateri med vami ste dvakrat darovali svoje sožrtvovanje, kar se ni zgodilo zato, ker pri prvem potovanju ne bi prišlo do popolnega očiščenja duše; ampak zato, da bi poiskali, pobrali, očistili in za Božjo shrambo poželi še več izgubljenega blaga; glejte, to pomeni druga pot. Vnaprej morate torej vedeti, da se lahko dokončno vrnete domov.

33 In vi, otroci sveta? Žalostni ste, ker se bojite, da ne boste nosilci doma, ampak le tisti, ki jih dom prinaša! O, ko spoznate Božjo ljubezen, se vaša žalost potopi v večno morje svetlobe. In zaman boste iskali kakršno koli razliko, ker je dno morja vsemogočni PRA-temelj, iz katerega se potopljeno dvigne kot čudovit jutranji žarek, ki naznanja novo življenje. – Prišli bodo dnevi stvarjenja, ki vas bodo – če jih boste popolnoma pravično zaključili – povzdignili na popolnoma enako raven vseh otrok svetlobe, ki so od samega začetka držali svojo zvestobo.

34 Nisem niti tako daleč kot vi, saj me pot na Zemljo še čaka. Tako gre vsak svojo pot, na kateri postanemo služabniki, ker le tako lahko Očetu izkazujemo resnično otroško ljubezen. Enakost osnovne naloge torej dokazuje, da so vsi otroci prišli iz Božanstva kot življenjsko zavestne misli in se vanj vračajo, ker Bog ničesar ne izpusti iz sebe!! – Čas igra manjšo vlogo, pomembnejše je samo delo in kako ga opravimo. Najpomembnejše pa ostaja spoznavanje Boga in s tem povezano prizadevanje za vrnitev domov. V tem sicer obstajajo nekatere razlike, vendar ne med Očetom in otrokom, saj slednje vse nosi Oče, Očeta pa otroci ne!

35 Različne službe ne določajo vrednosti osebe. Vse delo, združeno v celoto, povečuje čudovito delo Stvarnika! Vendar je pravilno, da splošna množica otrok, h kateri pripadate vi in Jaz, spoštljivo ravna z velikimi pomočniki in se pusti voditi od njih. To so predvsem sedem knezov, štirje varuhi, 24 starešin in 144.000 poveljujočih angelov. Med slednje spada vaš dragi vodnik, ki ves čas prijazno stoji pri vratih, potrpežljivo prisluhne našim besedam in se vam, razen svoje vodilne vloge, še nikoli ni pokazal drugače, kot da pripada vam, kot otrok Očeta – a pogledjte, kot sijoče čisti otrok! Vedno vam je bil v službi, in zdaj je pomembno, da mu tudi vi pridete naproti, tako da ga ne potisnete na stran, kot bi se skoraj zgodilo, če bi ugodil vaši burni prošnji. To se zgodi, če poslušno storite tisto, k čemur vas vodi. On vas tudi najvarneje vodi k Očetu.

36 Če želite upoštevati nekaj, kar je tudi navodilo našega dragega angela, ostanite nekaj časa v tej hiši. Ni vam treba skrbeti, da boste pri tem obstali. O ne! Naš notranji napredek je tisti, ki nas približuje Očetu in skozi katerega spoznavamo, da Oče rad pride naproti svojim junakom, tako notranje kot zunanje. To vzajemno prihajanje naproti je največja radost za otroke in Božja sveta Očetovska radost!

37 Takoj ko otrok iz spoznanja naredi prvi korak k vrnitvi domov, Oče že stoji ob njem, čeprav pogosto neviden in neprepoznaven. Da se v celoti razodene šele v višjih sferah, čeprav se razodetje dogaja tudi na Zemlji in v razvojnih stopnjah, ima svoj dober razlog v modrosti Njegove vzgoje. To je enako volji, da otrokom podari blaženost. Najlepše veselje iz venca vsega blagostanja je sreča, da lahko otrok – zavestno občuteno – tudi sam stopi naproti Očetu. Takrat lahko upravičeno reče: Odšel sem k Očetu! Veselje v tem doživlja svojo neskončno raznolikost, ki ni odrečena nobenemu otroku, niti vam, ki ste se vrnili domov iz materije.

38 Glejte, takšna je vaša pot; in zato verujte, da je Oče že dolgo pri vas in da v resnici potrebujete le še en korak s svoje strani, pa ga boste imeli med seboj tudi v Njegovem popolnoma resničnem razodetju, kakršnega si ne morete niti zamisliti. Zadnji korak je vprašanje: Kako pripravimo Očetu največjo radost? To je veliko pomembnejše od vseh drugih vprašanj in znanja! In v tem sem vam le preveč rad enak.«

39 Te besede v srcih obeh skupin razrešijo zadnjo vez. Vzdignejo se proseče roke, glasovi zahvale in hvale postanejo glasni, in dva otroka ljubeče pospremita serafa do Karmathe. Serafov obraz začne k velikemu presenečenosti vseh svetlo sijati, postaja vedno bolj bleščeč, tako da nase pritegne vso pozornost. In ko tudi Karmatha presenečen opazi to spremembo pri angelu in ga prosi, naj jih vse poučuje naprej, se pri vratih oglasi glas, ki je Karmathi dobro znan. Angel se spoštljivo in hkrati veselo globoko pokloni; njegovemu zgledu sledi Karmatha, medtem ko ostali začudeno poslušajo in gledajo. Ne vedo še, kaj se dogaja. Le otrok, ki je na preizkušnji, stopi k angelu in se prav tako pokloni v veliki pobožnosti.

21.

poglavje

Mojzesova odeja • Dober vpogled v Očetove solze veselja in nauke

1 »Dragi otroci! Oče je prisluhnil vašim besedam, ker si resno prizadevate za vrnitev domov. Pogosto vas je prevzelo hrepenenje, tako kot prej, in najraje bi se že zdaj odpravili tja. To je sicer tudi prav, saj le prava ljubezen sproži takšno viharjenje. Vprašanje je le, ali je vaši ljubezni lastna trdna osnova, ki je doma v močnem, a vendar v nežnem vetru. Nevihta je prehoden pojav; vendar ste si pridobili njen dober del. Kajti ko enkrat spoznate Očeta, boste ostali tudi na poti k Njemu.

2 Oče bi vas rad imel pri sebi. To pa ne more biti prej, dokler vaša ljubezen ne bo podobna prav tistemu močnemu in nežnemu temelju, ki je osnovna struktura Očetove večno bogate ljubezni. Če se otroška ljubezen še ne more uskladiti, je razumljivo, da tudi Očetovo razodetje, ki je z njo povezano, ne sledi. Ne bojte se, Moji prijatelji, da otrok nikoli ne bi dosegel te uskladitve. Naj vas ne zmoti, ali lahko brez težav stopite pred Očeta in ali se vaša ljubezen lahko izravna z Njegovo. Moje vprašanje ne ovira

kmalu prihajajočega videnja Boga. Nasprotno, odstrani vašo zadnjo oviro, če dobro premislite in pridete do plodnega spoznanja.

3 Karmatha naj vas navdihuje. Očetova Beseda skozi njega je pokazala neuporabnost in neprimernost vaše prošnje, in nevihta se je spremenila v nežnejše šumenje. Vendar vam je še manjkalo malo spoznanja, zato je prišla v pomoč ljubezen, da odstrani še zadnje ovire. – Zdaj se odpravimo na pot, kjer se bo vse najlepše razjasnilo, da boste vi, vrnjeni otroci svetlobe, prav tako kot naši vrnjeni zemeljski otroci, čim prej prišli k Očetu. Potrebne vmesne stopnje bodo hitro prečkane. Zato mi le sledite!«

4 Vsi z začudenim strahom opazujejo vzvišeno podobo, katere sijaj in svetloba jih skoraj slepita. Seraf, Karmatha in otrok svetlobe se v skladu z notranjo besedo zadržujejo. Otroci Kraljestva bi najraje že v njem videli Očeta, le da jim manjka zadnji spomin, ki – tudi zaradi zemeljskih otrok – ostaja zakrit, medtem ko slednji skoraj omedlevajo od spoštovanja. Le govornik stopi naprej z nekaj poguma in reče, medtem ko se globoko pokloni:

5 »Vsemogočni angel, to zagotovo si ti. Raziskal si nas, kakor še noben prebivalec kraljestva doslej. Predvsem naj bo Očetu najponižnejša zahvala, da te je iz ljubezni poslal k nam. A če že od tebe, največjega glasnika velikega Kralja, preveva nad nami taka ljubezen, da bi radi hkrati vzklikali in se skrili, povej, kako je pravzaprav, ko stojš pred Očetom samim? Tam bo verjetno ves pogum doživel žalosten brodolom; kajti priznati moram, da me pred tvojim nebeškim sijajem vedno bolj prevzema strah, kolikor bolj si upam govoriti s teboj. Z govorom ali odgovorom pred vsemogočnim Bogom bo popolnoma konec.

6 Celo tisti iz dvorane Jechahal si komaj upajo gledati tebe. Ker sta tudi prijatelj Karmatha in visoki seraf izgubila besede, prevzamem jaz nalogo, da govorim s teboj; kajti nekdo mora to storiti. Zato mi le odpusti ubogi pogum in še bolj uboge besede, ki mi ob tvojem sijaju obtičijo na jeziku.

7 Pozval si nas, naj ti sledimo. O kraljevski glasnik, kot te spoštljivo imenujem, radi bi se osvobodili tistega srčnega viharja, ki si ga nekoliko grajal, če bi še imeli pogum. Ta se je pravzaprav zlomil zaradi tvojih besed, ki so postale velika ovira, a nobene niso odpravile. Seveda mislim, da se je to zgodilo namerno, da bi se naša nevihta ob njej razbila in postala močan, nežen šum.

8 Ne naredim niti koraka, dokler ovira ni odstranjena in se naša ljubezen, ki je postala nežna, ne more razširiti k Očetu. Res je, da zaradi tega trpimo še eno zakasnitev, a boljše to, kot da bi zgrešili Očeta ali mu prinesli le manjšo radost. Našo pravično ljubezen si vendar potrdil, ki leži v nežnem šumenju, ki si ga navedel. Kljub temu ji nekaj manjka, toda kaj? Napaka je seveda le v nas; le zaman se sprašujem, v kateri še neraziskani gubi mojega srca se skriva zlo.

9 Če je to morda zato, ker se moja osnovna narava še ne ujema z Očetovo, potem ne vem, kaj naj storim. Nikoli ne bomo mogli postati takšni, kot je Oče. O, ti visoko bitje, daj delovati svojemu izredno dobremu srcu in pomagaj! Ali se lahko približamo Očetu, zame je nemogoče; za to mi zdaj primanjkuje vsakršnega poguma. Ali si moji tovariši upajo, ne vem; prebivalci svetlobe zagotovo. A nenadoma spoznam, da je tvoje vprašanje v zvezi s tem več kot upravičeno, ker sploh nisem zrel, da bi videl Očeta. In ravno meni se ni moglo zgoditi dovolj hitro! Kaj naj se zdaj zgodi?! Hrepenenje se ni zmanjšalo, nasprotno, občutek neizkušenosti se je okreпил. Ali nam ne bi hotel, visoki glasnik svetlobe, malo pomagati, da bomo kmalu lahko pristali pri Očetu? Že samo slišati Njegov glas bi bila neizmerna blaženost; videnje, ki me najbolj straši, bi lahko sledilo kasneje.« Govorec molče dvigne roke, ne da bi si upal dotakniti svojega »glasnika svetlobe«. Tedaj se Karmatha stisne v Očetove roke in reče:

10 »O Ti, bitje vseh bitij, svetloba iz Tvoje svetlobe, poskrbi za te otroke. Veliko je njihovo hrepenenje, Ti sam to najbolje veš. Dopusti mi, da povem, česa jim manjka. Žeje in lakote po Očetu imajo v izobilju, a enako velik je strah, še posebej pri zemeljskih otrocih. Ti gledaš nanje tako prijazno, oni pa vidijo le Tvoj sijaj in se prestrašijo pred Tvojo svetlobo. Nihče si Ti ne upa dati roke, kaj šele storiti, kar Jaz storim brez vsakega strahu. Če bi slutili, kakšno blaženost zdaj uživam – čutili bi nebeško pravično zavist! In kakšen dober predokus bi imeli, če bi se tudi oni stisnili v Tvoje naročje.

11 Pomanjkanje notranje enakosti namreč ne zadeva bistva. Bog ostaja vedno Bog, otrok pa otrok. Tok ljubezni se mora izliti v tok ljubezni od Očeta, sicer ga ne bomo našli, četudi stojimo pred Njim. Naš dragi govornik meni, da je kot prvo poslušanje boljše, ker čuti strah pred Božjimi očmi. Vprašam: Kaj je pri Bogu svetejše, Njegova Beseda ali Njegov obraz? Ali nista oba del Božanstva? Če se ne bojiš Njegove Besede, zakaj bi se bal Njegovega obraza? Pri takšnih mislih seveda ni čudno, če nekdo stoji tik pred Očetom in Ga ne prepozna! Vsi, ki se vračajo z Zemlje, bi to morali takoj opaziti. Kajti prav tam jim vedno znova podarja Svojo pomoč, tudi če tega ne želijo spoznati. In v sferah, ki vodijo navzgor, ni nič drugače.

12 Če je končno nekdo spoznal Očeta in želi priti do Njega, si sam zapre pot in se poleg tega še čudi, da ne napreduje v zeleni meri. Najhujši je strah, ki se zamenjuje s pravo ponižnostjo, to »prisilno priznanje pred Božjim svetim obličjem«. A sem že doživel, da Oče sploh ni preveč spraševal po zemeljskih grehah, če je le povratnik srečno počival v Njegovem naročju. Z Njegove strani je tam vse v redu.

13 Ljubeznivo ponižen otrok Očetu iz lastne volje pove, kaj je storil. Poleg tega je vesel, da lahko Svoje zemeljsko breme tako resnično izlije iz srca in da se pri tem tudi zadnja iskrica materije lahko spremeni v premoženje, ki ga prinese domov. Takšno stanje sem videl v svetišču pri obeh skupinah, pri tisti iz svetlobe in pri tisti iz materije. Na koncu ni bilo razlike. Nihče ga ni več videl, le Oče. On pa je vse zakril.

14 Tisti so tudi mislili, da bo Božja svetost delovala. Pri tem se je zgodilo nasprotno. Osnovni red postavlja svetost v ozadje; otroci je tudi ne bi prenesli. Najprej se vedno pojavi ljubezen. Kajti to je dan ljubezni, ko je Oče ustvaril Svoje otroke. Ko se je človek navadil Nanj – to velja tudi za vse, ki še niso bili na Zemlji –, postopoma prodre Njegova svetost, ki je neločljivo povezana z Njegovim božanskim bitjem. A potem postane tudi svetost blagodejni plamen življenja.

15 Kdor to spozna in to izkoristi, dohiti Očetov tok ljubezni, svoj večni dom. Takrat ne prejmeš, kot pravkar, le dobre predjedi, ampak glavno jed: samega Očeta! A kjer je predjed, glavna jed ne bo daleč! Iz srca se Ti zahvaljujem, ker imam zdaj polno mizo z vsemi predjedmi, glavno jedjo in sladico. Biti blažen v Tvojih rokah pomeni počivati v Očetovih rokah; in ležati na Tvojem srcu je ležati na Očetovem srcu! Zame ni nobene razlike. A moja zahvala je tudi prošnja: Pomagaj dragi množici otrok k Očetu!« –

16 Pri vratih so se zbrali različni nebeški prebivalci; kajti kjer prebiva Oče, tam se zbirajo srca. Seraf se približa angelom in vsi z veselim izrazom na obrazih spodbudno gledajo tiste, ki so se vrnili domov. Oče pa reče:

17 »Karmatha, otrokom Mi ni več treba pomagati, za to si dobro poskrbel. Zdaj so že vzpostavili zunanji red; kmalu bomo videli, kako bo to rešilo duševne konflikte. Razpravljajo, ali sem morda sam Oče. Njihova ljubezen pravi da, a sramežljivost pravi ne. Zato se bomo malo umirili, saj bodo naši otroci hrepenenja kmalu končali s svojo odločitvijo. Za govornika izberejo zemeljskega človeka, ker ima največ poguma. Pri tem sem se popolnoma ovil v Svojo ljubezen! A njihov strah izhaja iz tega, ker še vedno živijo iz svojega greha. A zdaj že prihaja naš pogumni govornik.«

18 Angeli obkrožajo Očeta, po eni strani, da bi Mu bili sami blizu, po drugi strani pa, da bi skupini omogočili pogovor brez opazovanja. Zdaj se postavijo na obe strani in povratniki imajo prost pogled na Očeta. Govornik stopi naprej, a se ustavi, ko se prizor spet spremeni, še posebej ker vsi obrazi, vključno z Očetovim, sijejo kot svetla sonca. Želel je prositi glasnika, naj jih vodi k edini pravi ljubezni, naj se odpovejo vsem stranskim mislim in ponižno prosijo Očeta za odpuščanje, tako bi bili polni veselega zaupanja, da se bodo vrata »Zlatega mesta« odprla zanje.

19 Dobra govorniška drznost izgine, ko bitje stoji pred svojim Stvarnikom. Kdo je ta Visoki, ki vse presega? Nenadoma zemeljski otrok opazi, da se nebeška bitja, ki z ljubeznivimi pogledi strmijo v obraz vzvišene postave, nenehno klanjajo, dvigajo roke kot odprte cvetne čaše in iz njihovih oči z navdušenjem izbruhne njihova pobožnost. – V nenadnem spoznanju se govornik vrže na tla, objame Očetove noge in vzklikne:

20 »Sveta Luč! Ti si vendar sam Oče! O, najsvetejša Ljubezen, končno smo Te našli!! Nam, ki smo se od Tebe odvrnili, si prišel naproti, tistim, ki so daleč, si blizu! O Oče, sveta svetloba ljubezni, obdaj nas s Svojo dobroto, da bomo spet postali Tvoji otroci. Oče, blagoslovi nas!« Vroče ihtenje duši glas, še trdneje se oprime, in vsi, ki so iz

svetlobe, padejo na zemljo, kakor tudi duše iz teme, padajo na kolena in jočejo vroče solze hvaležnosti in veselja.

21 Takrat se tudi v Božjih svetih, čudežno nežno temnih očeh zasvetita dve solzi, kot bleščeča bisera. Karmatha prvič vidi, da ima tudi Oče solze. Pretresen se sesede na tla in ga mora kasneje dvigniti angel. Bog pa reče:

22 »Moji dragi otročiči! Zdaj je vaše hrepenenje potešeno. Hrepeneli ste po »Zgornjem Mestu«, ker ste upali, da Me boste tam našli. Res pa morate, še posebej Moji zemeljski otroci, prehoditi še preostale stopnje dovršitve in boste po preživetem času pri Meni nameščeni na krožnem soncu v območju potrpljenja. Vaša ljubezen je bila zelo velika, zato sem vam prišel naproti. Resda to ni Moje prvo približevanje. Če bi vam hotel povedati, kdaj, kje in kako pogosto sem prišel k vam, vi pa tega niste opazili, bi ponovno potonili v svoj zdaj povsem odvečen občutek krivde. To vam bo ob pravem času še postalo jasno.

23 Zunanji prikaz Moje Bitnosti se zgodi le takrat, ko Moje lastnosti v otroku najdejo »samooblikovanje« v tem smislu, da se vedno bolj utelešajo v mislih, besedah in delih. S tem se oblikuje Moja »notranja božanska delna Bitnost«. Kajti če sem ustvaril otroke, mora zanje obstajati možnost, da Me zavestno in resnično utelešajo. To pa se ne zgodi, če Moje Bistvo v otrokovem srcu ne dobi oblike. Ta se seveda ne sestavlja iz moči Moje osebe, ampak zgolj iz moči lastnosti. In kakor se tam oblikujejo v življenjski resnici, tako se bo tudi Moje bistvo prepoznavno pokazalo.

24 Otrok Me nikoli ne vidi, če Me ne doseže na tak način! Vse drugo iskanje je zaman. Jaz sem PRA-BIT, sem sam po sebi svet brez prostora in časa! Kako bi se torej lahko Jaz prikazal v majhni otroški obliki? Vi Me zdaj vidite takšnega, kakršen resnično sem!! In vendar vidite le tisti, sicer popoln del bitja, ki ustreza enemu dnevu stvarjenja in ki uteleša le delček iz polnosti Moje univerzalne stvarnikove moči. Enemu dnevu ni dano več Moje Pra-veličastnosti, kot jo lahko prenese njegov prostor in čas. To pa je vendar takšna mera, ki je vsi Moji otroci skupaj ne morejo dojeti! –

25 Pogled na Moj PRA-JAZ ne bi pomagal. Otrok bi moral biti neskončen, kar pa v oblikovanju stvarstva ni mogoče. Če pa bi bil, bi stal kot delno neskončen pred Mojo popolno neskončnostjo in bi izgubil vsak pojem predstavljanja. Videl bi vse, a ničesar ne bi mogel dojeti in samooblikovati.

26 Ljubim Svoje otroke, ne le zato, ker sem jih ustvaril, ampak tudi zaradi njih samih. Od prvega miselnega trenutka so po lastni volji stremeli k Meni. Zato sem zanje ustvaril notranja in zunanja utrjena dela, v katerih utrjenosti leži tudi tisto iz Mojega Pra-Jaza. Moji cilji so, da jim prinesem največjo blaženost, ki ima svoj vrhunec v svobodnem samospoznanju in samostojnosti, deležu Moje lastne svobodne Pra-volje, najglobljem izvoru vseh del!!

27 Ta delež se doseže s tem samo-sooblikovanjem Mojih osnovnih življenjskih žarkov. Vendar pa k temu sodi tudi veliko ustrežljivosti z Moje strani. Ko postanem središče v otroškem srcu, pride do preobrazbe, zavestne ali nezavedne, odvisno od tega, ali poteka samostojno ali s pomočjo vodenja. Tudi kraj in čas igrata vlogo. Kajti že na Zemlji, predvsem pa v razvojnih sferah, ki ji sledijo, vse do najvišjega svetlobnega območja, ima vsaka stopnja svoje zakone, ki izhajajo iz zakona pra-stvarjenja. Vsaka stopnja navzgor prinaša večjo jasnost in utrditev, dokler otrok ne doživi Mene tako notranje kot zunanje.

28 Meje stopenj ste sicer dobro občutili. Toda v vsaki novi sferi ste lahko razliko prepoznali šele po določenem bivanju. To izhaja iz tega, da je vsaka stopnja podobna malemu stvarstvu ter ima po pravičnosti dejanj svoj začetek in konec, v katerem občutek blaženosti doseže svojo lastno višino. Skupaj z blaženostjo – v nižjih sferah kot hrepenenje po napredovanju, v povsem materialnem pa kot občutek nelagodja – so povratniki popeljani čez »meje«.

29 Čim višje se popotniki vzpenjajo, tem hitreje opazijo, da jim kljub naraščajoči veličastnosti še vedno nekaj manjka, česar prej niso prepoznali. Ta občutek pomanjkanja je Moja največja ustrežljivost kot »življenjska želja«, tisti ustvarjalni impulz, ki se ne ustavi pri dokončanih delih, ampak se postavi na dokončano, da bi na njem zgradil novo, lepše in še mogočnejše. Tako se Moja dela vrstijo eno za drugim; in tako naj bodo v pravičnem odsevu in usklajevanju vsa prizadevanja Mojih otrok za napredek v življenjski želji spodbujena in zadovoljena.

30 Vse sfere so po stvarniški naravi Moje enotno, neomejeno kraljestvo, po ustvarjeni naravi pa za otroke predstavljajo stopnje, kar se razteza tudi na odnos med njimi in Menoj. Dokler še stojijo v oblikovanju, občutijo mnoge, pogosto celo strašne meje, zlasti na Zemlji. Ko pa imajo svojo preobrazbo za seboj, ki jih vodi v edinost z Menoj, izgine tudi vsaka ločenost. Tedaj stojim nenadoma pred njimi in sredi med njimi, kakor zdaj pri vas; in vaša blaženost je povsem brezmejna.

31 Naj Zemlja s svojim bremenom izgine pred Mojimi ljubljenimi, ponovno najdenimi ovčicami. Vam, ki se vračate domov, pa naj še rečem nekaj Besed. Čudite se, da Me kot nebeški državljani niste takoj prepoznali. A pomislite: na Zemlji ni spomina na preteklost, je pa notranja potreba po božanskem kot »del svetlobe«. Ali pa bo otrok sledil tej potrebi, je povsem njegova lastna stvar. Vi niste bili posebej zlobni ljudje, le da vam je bil Bog tuj, deloma zaradi pomanjkljivega poučevanja, deloma zaradi uživanja v zemeljskih radostih. Ko pa je ob težkih dogodkih, ki so vas prizadeli, »božanska potreba« stopila bolj v ospredje, ste v svojih cerkvah iskali duhovno pomoč. A ti so bili, razen nekaj redkih služabnikov, sami posvetno usmerjeni. Božanski Nimbus so jemali skoraj izključno kot prikrievanje, da bi si na ta način ustvarili velik sloves, si prisvojili veliko časti ter skrivaj živeli v razkošju in užitkih. Oblikovali so »zlato most« v

nebeško kraljestvo, pri čemer je zlato teklo v njihove žepe, most pa – brez stebrov vere – je večinoma propadel, takoj ko ga je duša poskušala uporabiti.

32 Ko ste skupaj s svojim mostom prav tako padli v brezverno globino, ste Me iskali v svojih srcih. Toda vaš strah pred svetom je bil prevelik, da bi lahko Moja luč zasijala v vas. Kljub temu vas je Moja ljubezen trdno držala, dokler niste zamenjali prazne cerkvene skrinje z Mojo mizo. To je bilo – za vaše dobro – za večino tisti čas, ko se je zemeljska pot končala. Vaš zadnji rešitelj vere je bil človek, ki se ni bal niti pred cerkvenimi dostojanstveniki in je prinesel novo luč iz Mojega neba. Da skozenj ni prišlo nekaj popolnoma čistega, je bilo zaradi časa, njegove lastne vzgoje in nekaterih okoliščin zemeljskega razvoja.

33 Vendar je njegovo učenje zadostovalo, da se je zrušilo nekaj pomembnih stebrov zemeljske cerkve. Tudi vsi stebri ne smejo biti zrušeni naenkrat, ker cerkve skupaj s služabniki nikakor ne želim uničiti, ampak rešiti, in to tudi bom. Ta moški, ki ga poznate pod imenom Hus, je storil vse, kar je bilo v njegovi moči. Srečali ga boste in videli, kaj čudovitega mu je prineslo njegovo sožrtvovanje. –

34 Zaenkrat ste prejeli dovolj Besed blagoslova in dobili boste ljubezensko večerjo. Ti, Karmatha, si dobro opravil svoje delo in lahko se vrneš z nami. Če pa misliš, da ti je še kaj ostalo za opraviti, naj bo tudi tvoje ostajanje blagoslovljeno.« Karmatha, spet razjokan, se zahvali Očetu in reče:

35 »Tvoja volja, Oče, naj delujejo Tvoje roke. Iz Tvojih blagoslovljenih Besed razumem, da je bolje, da ostanem tukaj. Imam le eno prošnjo: Oče, pusti mi, da Tebe in drage vrnjene spremljam do vrat Hephata, saj jih boš skozi ta vrata spustil. Potem se takoj vrnem. In priredi Svojo ljubezensko večerjo v Rafaelovi hiši; želim si, da bi imela on in Agralea to veselje. Toda tudi v tem naj se zgodi le Tvoja večno dobra volja.«

36 »Tvoje prošnje,« reče Oče, »so Mi všeč. Zato imajo tudi Moj blagoslov. In kjer se ta izlije, je v njem že izpolnitev prošnje. Pri vratih Hephata bo stal nekdo, ki te bo pospremil nazaj, čigar ime se je z Mojimi Besedami ljubeče vtisnilo v tvoje srce.«

37 Bog vodi Svojo čredo prek vsakega sonca treh notranjih sončnih obročev in jim kaže veliko čudovitega, tako da prijatelji včasih od čistega začudenja kar dolgo obstanejo. Bog vedno potrpežljivo čaka, dokler iz njihovih vrst ne pride spoznanje, da je Očetov časovni merilnik najboljši. Pri vratih Hephata stoji lep angel. Karmatha ga še nikoli ni videl. To je poveljujoči angel z imenom Hasabael, pozitivni svetlobni duh serafa, ki vodi vračajočo se skupino. Angel je bil na Zemlji Hus. Tudi temu angelskemu paru je podarjena največja radost ponovnega snidenja, za Karmatho pa je to veliko doživetje, saj ga Hasabael in njegova nebeška spremljevalka vodita nazaj na njegovo šolsko srednje sonce.

22. Poglavje Služenje bližnjemu • Centralna in magnetna polja

nebeškega lastninskega prava

1 Karmatha na svojem sončnem kraju najde veliko dela. Treba je skrbeti za hišni sadovnjak in živali, ki so del gospodarstva in kot nemočna bitja poslušajo njegov glas. Otroci, ki pridejo z Zemlje ali se nanjo vračajo, se ustavijo pri njem. Vmes v svoji sobi opravi nekaj blagoslovljenih razmišljanj, ki jim pogosto sledi skrivni pogovor z Očetom. – Spet nekdo potrka na vrata. Ko odpre, pred njim stojita dva nebeška prebivalca. Prijazno ju pozdravi, prinese kruh, vino in sadje ter ju vpraša, kaj želita.

2 Gosta poročata, da na zvezdi, ki pripada temu srednjemu soncu, skrbita za skupino otrok, ki sodi med zadnje rojene. Zdaj naj bi bili zreli, da vidijo Očeta, vendar bi radi izvedeli vse mogoče o stvarstvu, zlasti o Zemlji in poti tja, o kateri jim je Uraniel pred kratkim pripovedoval. Najbolj vnet otrok želi najprej na Zemljo, še preden bi videl Očeta, da bi Mu s tem pripravil posebno veselje. Vsa ljubeča opozorila, da brez predhodnega Božjega razodetja nikoli ne bo zadovoljivo izpolnil svoje zemeljske poti, tako da bi obrodila sadove, so bila zaman. Prepričan je namreč, da spoznavanje Boga pomeni že samo to, da nosiš Božjo podobo v srcu in si z Njim neprekinjeno povezan.

3 »Čudiš se, Karmatha,« doda govorec, »ker prihajamo k tebi, in misliš, da bi bilo bolje prositi Boga. Imaš prav, če misliš le na združitev med otrokom in Očetom. Če pa pogledaš življenje svetega kraljestva z njegovim čudovito temeljitim in svetim zakonodajnim redom, lahko opaziš, da si moramo pomagati sami; kajti v medsebojni službi ljubimo Očeta nad vse. S tem izražamo ljubezen do bližnjega, kar je našemu dobremu Pra-Očetu vedno všeč.

4 Uraniel nam je veliko povedal o tebi, zato želimo nekaj časa živeti skupaj s teboj, kar ni v nasprotju z Očetovim redom ljubezni.« Karmatina radost je velika, tako zaradi obiska kot tudi zaradi njegovega razloga. Uraniel ima torej o njem zelo dobro mnenje, saj sicer ne bi nanj opozoril veliko starejših angelov, ki pripadajo poznejšemu krogu vodilnih angelov. Vendar pa je Karmatha zaradi mnogih učnih izkušenj že dosegel zrelejšo stopnjo vesele hvaležnosti. Njegovo čustvo še ni povsem prečiščeno, a skoznje sije dobra svetloba. On odgovori:

5 »Veseli me, da ste prišli k meni. Razložili ste, da si lahko medsebojno pomagamo, ne da bi vsakič klicali Očeta. Kljub temu sem presenečen, da se v tej težki zadevi ne

obrnete na Očeta. Uraniel je zagotovo brezhibno poučil otroke, tako da ne bi mogli priti na nobeno napačno misel, če bi v nadaljnjem poučevanju natančno uporabili Uranielovo osnovno navodilo. Najbrž ne bi bilo težko pripeljati malčkov do Očetovega razodetja. Zato menim, da je bolje, če prosimo za Očetovo vodstvo.«

6 »Imaš prav, Karmatha,« reče angel. »A dve stvari si želel spoznati. Da smo prosili Očeta za pomoč, ni treba posebej omenjati. Prepričan sem, da je naša pot k tebi Njegov odgovor; kajti Njegova pomoč, posredovana prek otrok, je najčudovitejša. Če nam pomaga neposredno, je On edini Stvarnik, mi pa izgubimo močno povezavo z Njegovim Duhom. Pomisli še na to, da nas v zavetju čaka čreda, ki nam je zaupana, in da jih ne želimo pustiti samih dlje, kot je potrebno, zato ponavljamo prošnjo, ali lahko gredo takoj z nami.« Karmatha odgovori:

7 »V tej hiši moram opraviti različne naloge, zato se brez Očetove Besede ne odpravljam drugam. Tudi vi, angeli, ste veliko bolj razumni kot jaz. Kako naj torej jaz prinesem pomoč? Zato želim najprej v sobi za molitev raziskati svojo pot. Če je to Očetova volja, z veseljem grem z vami.« V sobi moli in vpraša, ali lahko gre z angeli. Ljubezen ga k temu spodbuja. Prejme čudovito učenje.

8 »Moje ljubljeno dete! Prav je, da se obrneš Name, čeprav se lahko odločiš sam. Vendar naj te en namig za vse čase vodi k jasnosti. Če te Moja ljubezen spodbuja k nečemu, ravnaj brez dolgotrajnega razmišljanja! Razmisliti je treba le o dejanju samem, ne pa o tem, ali naj ravnaš ali ne. Ta učinek, ki deluje kot dva nosilca stvarstva, je viden povsod: tukaj v svetlobi, v prehodnih sferah, na Zemlji in celo v popolni temi. Kjer te ljubezen žene, naj se dejanje izvede; kjer te ne žene, je tudi dejanje neprimerno. Zato pazi:

9 Glej, Moje lastnosti počivajo kot osrednje in magnetne točke v PRA-prostoru. Obe točki moči sta prepoznavni tako navznoter kot navzven, kar hkrati pomeni, da mora otrok utelešati sedem moči kot mnogovrstnost in celovitost, če želi doseči najvišjo možno enotnost z Menoj. Spoznanje, da sem otroku dal življenjski dejavnik, zajame osrednjo točko, katere najsvetejše jedro sem Jaz sam! Jaz, Pra-osrednja točka, sem osrednjo točko postavil za središče vsega živega nastajanja, katerega posrednik sem postal Jaz sam. Iz Pra-središča izhajajo vsi žarki skozi osrednjo točko notranjih in zunanjih, vidnih in nevidnih delov, s čimer so določene duhovno-naravne meje.

10 Te meje so magnetna točka v celotnem polju stvarstva. Poleg mnogih blagoslovov prinašajo tudi spoznanje, da življenjskega faktorja, prejetega od PRA-Stvarnika, ne smemo obravnavati kot lastno lastnino. Magnetna točka prebuja ciljno usmerjeno voljo, ki se giblje proti središču, s čimer je mogoče doseči PRA-središče. Otrok je pritegnjen kot magnet, ne da bi pri tem v najmanjši meri izgubil svojo svobodno voljo. Nasprotno, predaja temu magnetizmu šele ustvarja samostojno voljo. Če si otrok tako ustvari enotnost med središčem in magnetom, bo stal v središču svetlobe, kjerkoli se že nahaja.

11 Razdelitev sedmih svetlobnih sfer na 7 krat 7 glavnih podpolj ni naključna. Potovanje skozi njih vodi v 50. polje, ki je v resnici temeljno polje, namreč vidna PRA-centrala, Moje svetišče skupaj z mestom, kraj odrešitve in dokončnega odpuščanja. To je zdaj povezano s padcem in je postavljeno v sveto predvidevanje ali skrb, ki je za otroke popolnoma nepojmljiva, še preden je prišel do izraza protipol.

12 Zakoni so bili prineseni. 7-krat 7 časov (let) naj bi ljudje poskušali ne storiti krivice. A ker se zaradi padca temu ni bilo mogoče izogniti, naj bi bil 50. čas⁷ veliko leto odpuščanja, letno polje, na katerem je bilo treba vse krivde izbrisati v pravem in žgalnem daru, torej v daru prošnje in zahvale.

13 Dokler je Moj izurjeni nosilec reda držal vajeti vzornega ljudstva, je v 50. letu prišla odrešitev nad vse ljudstvo, ker so medsebojno izbrisali vse grehe. To se ni nanašalo le na zunanje vrednote, ampak enako tudi na notranje – na grehe misli, besed in dejanj ali ugleda.

14 Padec stvarstva počiva v 49. polju, v osrednjem in magnetnem žarku usmiljenja, v katerem je bila pripravljena odrešitev, pot skozi polje »Hall« do Moje Pra-centrale, v kateri sem sam opravil žrtvovanje za odrešitev stvarstva in žgalno žrtvovanje, katerega sveti ogenj se imenuje »Golgota«. Najvišji izliv Moje ljubezni, usmiljenje, Me je gnalo k temu žrtvenemu ognju, ki sem bil Jaz sam! In Jaz, Karmatha, nisem najprej razmišljal, ali naj to storim, ampak le, kako naj se to zgodi za dobro vseh Mojih zvestih in za popolno odrešitev zablodelih otrok!!

15 Če te magnetna ljubezen žene skozi usmiljenje, lahko mirno pustiš nekaj stvari nestorjenih. Kar se tam navidezno dogaja, je dobro opravljeno s pomočjo otrok stvarstva. Brez tvojega posredovanja osrednja in magnetna točka dosežeta pravično ravnovesje. To se nanaša na vse osnovne življenjske žarke. Koliko vsega je treba usmeriti le z redom ali čisto voljo, si sploh ne moreš predstavljati. Če mora otrok na področju reda nekaj doseči, je treba delovanje uravnovežiti na osrednji in magnetni točki, s čimer se vse lastnosti same vstavijo. To se zgodi vsakič, ko prevlada določena lastnost.

16 Če bi se zdaj iz ljubezni svobodno vrnil k Meni, ti pravim, da bi to bila bolj tvoja volja in ne tista, ki je uravnovežena v osrednji in magnetni točki. Ljubezen te prav tako vleče k Zemlji in pogosto se čудиš, zakaj tako dolgo oklevam, da bi dal Svoj Da.

17 No, Karmatha, tvoja ljubezen potrebuje še zadnji ogenj, čisto gonilno usmiljenje. Dokler to ni doseženo, so ti polja moči vseh lastnosti v osrednji in magnetni točki še precej neznana. Želiš najboljše; ali si to že dosegel, pa še ni preizkušeno! Šele ko

⁷ Tudi na Zemlji je bil temu ustrezen odsev dan prek Mojega keruba Uraniela, ki je bil kot »Mojzes« položajni temelj: 3. Mojzesova knjiga 25, 8–10.

prispeš v zadnje polje moči, spoznaš, da je »kmalu« veliko manj pomembno kot zavestna volja, da prevzeta dela v celoti izpolniš. Ko prideš tja, noben otrok več ne vpraša, ali sme delovati. Deluje! Če pri tem iz sedmih polj lastnosti s po sedmimi žarki izhaja svobodna gonilna sila, se dejanje oblikuje kot od samega sebe temeljito dobro, ker Jaz takrat iz odmevnega polja iztegnem Svojo roko in jo blagoslovljeno položim na otroka skupaj z njegovimi deli. Zdaj veš dovolj in lahko deluješ svobodno.«

18 Karmatha ostane globoko ganjen, še preden lahko izrazi svojo zahvalo. Veselo pohiti z angelskim parom na njihovo mesto in jim oznani, kar mu je razodel Oče. Njegovo sodelovanje z otroki prinaša poln blagoslov, tako da se tudi on, obdarjen z bogato ljubeznijo, lahko poslovi od skupine. Hvaležen in vesel se vrne v svojo hišo spoznanja.

19 Karmatha se poglobljeno zamisli nad velikim razodetjem in primerja Očetovo delovanje »kako« s svojim oklevajočim delovanjem »ali«. Tedaj nekdo potrka na vrata. Vesel odpre – in vstopita Uraniel in Urea. Svojo prejšnjo sramežljivost do njiju je že zdavnaj premagal in se zaupljivo stisne v njuno naročje.

20 Po pozdravu vpraša, zakaj sta potrkala. Obročna sfera, Sonce in Hiša so pod njunim vladanjem. To se je zgodilo v njegovo veselje, da bi lahko sprejel Očetove Prve kot ljube goste. Pri tem popelje kneza v majhno molilnico; rad bi jima povedal vse svoje doživljanje. Uraniel odgovori:

21 »Pravilno si ugotovil, dragi Karmatha; vendar naj ti bo namenjeno še eno majhno poučevanje. Ker si ugotovil, da je hiša naša last, kot gost nisi mogel prositi lastnikov, naj vstopijo. V Svetlobi pa obstajajo čudovito spremenljivi zakoni, katerih temeljna struktura izhaja iz Stvarnikove svete ureditve. Njihovi učinki so odvisni od otrok. Takšnih svobodnih temeljnih zakonov v materiji ni, kar pomeni, da jih tam le delno priznavajo utelešene svetlobne duše.

22 Na Zemlji je lastnik hiše tisti, ki se izkaže v skladu s posvetnim zakonom. Svojo lastnino bo redko prepustil drugemu, razen ob obilnem nadomestilu. In kaj ostane od vsega, ko zazvoni smrtni zvon? Nič drugega kot skromna obleka, v katero se ovije mrtvo telo brez duše. Duša lahko v onostranstvo odnese le dve stvari: svojo blagoslovljeno vero ali ubogo srce! S smrtjo zanjo preneha veljati vsak zemeljski zakon; nima več veljave, tako kot tudi lastnina ne ohrani vrednosti.

23 Lastnina svetlobe pa ostane do konca vsakega dnevnega dela, vsaj tako dolgo, dokler lastnik ostane zvest Bogu. Celo Satana ima svojo lastnino; le da med njenim padcem do spreobrnjenja ni prinašala obresti. To je bil zakopan funt! S spreobrnjenjem ga je spet prinesla na dan, in čim bolj se približuje domovini, tem bolj se obrestovanje njenega osnovnega funta postopoma spet povečuje. Hiša torej ostaja naša last v nespremenljivosti lastniške pravice. A kot lastniki lahko z njo ravnamo, kakor nam je všeč. Med svojim bivanjem si jo dobil v osebno last; in niti Oče ti je ne bi vzela, če bi jo

hotel dati drugim. Zato si zdaj lastnik in mi smo tvoji gostje, v čemer se kaže velika medsebojna ljubezen. V knežjih hišah pa si bil med svojim bivanjem solastnik, pri čemer si prejel tudi povsem upravičene hišne časti. Ker to hišo potrebujemo le občasno, jo dajemo na voljo tudi kot cesarsko lastnino, tako da je vsak gost za čas svojega bivanja lastnik. To velja za vse ustanove kot čudovito spremenljivo lastninsko pravo, ki za nas na cesarski ravni načeloma velja nespremenljivo.

24 Če bi ti hišo dal Oče, je nihče ne bi mogel nikoli zahtevati od tebe. Kar On da, ostane nedotakljiva lastnina! Takrat pa to ne bi bila naša osebna, ampak cesarska lastnina, o kateri odloča izključno Pra-Stvarnik. Iz te odločitve smo jo nekoč ob izgradnji prostorov prejeli kot svojo večno lastnino.

25 Upoštevaj tudi, da sončna hiša ne služi le za veselje. To bi bila zelo šibka vrednost stvarstva! Hiša pomeni varstvo, oskrbo, zavetje, v katerem predvsem popotniki dobijo mir, počitek, novo okrepčilo, včasih pa tudi trajno zatočišče. To skrbno varstvo je del svete oskrbe, edino pravo in najvišje delo PRA-ja! V Njegovi oskrbi lastnost postane dejavnost in obratno – ona je v celoti Njegovo Pra-sveto Stvarnikovo vladanje!« – Kako iskreno se lahko Karmatha zahvali za to poučevanje, ki mu koristi. Medtem ko pripravlja obrok, pripoveduje o mnogih dogodkih, predvsem o tem, kje mu je še kaj manjkalo.

26 Nato je Karmatha odpeljan na celično sonce v sedmem sončnem obroču. V glavni hiši tam skrbijo za majhne, ki so na Zemlji umrli kot otroci. Sončni angel Mayano, ki vodi skupino, sprejme kneze in Karmatho še posebej veselo. Njihov prihod mu je bil nakazan v srcu. Karmatha prosi, da bi smel tu nekaj časa ostati. Urea ga napoti k Mayanu, ki ima sončno in hišno pravico. Mayano sploh ne dopusti, da bi prišlo do prošnje. Nežno objame Karmatho in reče:

27 »Moja radost je, da imam Karmatho pri sebi, kar vidi tudi Oče in prav tako vidva, Uraniel in Urea. Zato moram izreči zahvalo. Sonce in dom mi je dal Oče. A kar nam On tako izobilno daje, ali ne bi morali tega storiti tudi drug drugemu? Zato bom z veseljem tvoj služabnik, Karmatha, dokler ti bo všeč, da ostaneš tukaj. Oče me je s svojo ljubeznijo obiskal skozi tebe. Njemu naj bo hvala in čast!«

28 »O Mayano,« vzklikne Karmatha, »tudi jaz se ti zahvaljujem; in tvojim željam ne bom nasprotoval z nobeno drugo, razen z eno: Nikoli mi ne smeš biti služabnik! Prosim te: bodi moj prijatelj, moj dragi brat, na katerega se lahko z zaupanjem obrnem. S tem mi boš storil največjo uslugo in naj ti Oče to povrne. Kot tvoj brat želim živeti pri tebi, prihajati in odhajati, kakor mi je všeč. A ne brez tebe, Mayano, in ne brez tvoje spremljevalke Mallade. Z vama želim in lahko storim vse, kar vodi k Očetovemu zadovoljstvu.« Nato se Mayano in Karmatha zapleteta v plemenito tekmovanje, v katerem vsak poskuša drugemu priznati vse pravice, dokler Urea temu ne naredi dobrega konca in prijazno reče:

29 »Vaša medsebojna ljubezenska gorečnost je Bogu zagotovo všeč in – če se izraža v srcu – je tudi pravična. A zdaj ste svoje orožje ljubezni dobro ojačali in Karmatha naj odloči, kdo ima pravico dajati ali jemati.« Ta takoj odgovori:

30 »Mayano je tu vodilni. Glej, Urea, v Hiši spoznanja sem smel biti gospodar, tu pa je Mayano edini lastnik zemljišča. Ampak pri njem želim biti doma, kot sem bil pri mojem Abadi Rafaelu in Agralei. Tudi tukaj moram najprej vse spoznati. Zato je najbolje, da ostane tako, kot je bilo doslej, in jaz sem kot Mayanov novi brat njegov sostanovalec po Božji ljubezni.« Uraniel pohvali Karmatho, in potem ko sta z Ureo zapustila blagoslov Prvih, se spet odpravita po svoji poti stvaritvenega reda. Mallada skliče skupino otrok, da jim Karmatha spregovori. To stori z veseljem, saj ga je Mayano opozoril na razvoj dušic in na njihovo zemeljsko življenje. Karmatha jim zdaj spregovori takole:

31 »Dragi otročiči, prvi pogled nazaj vam je pokazal, da ste Očetovi otroci in da ste prej živeli v luči. Pod določenimi pogoji ste kot mali prebivalci luči prišli na Zemljo, ker vas je k temu gnala otroška ljubezen. Dobri Oče je sprejel vaše žrtvovanje, čeprav ste na Zemlji lahko storili le malo. Zato je Bog toliko bolj deloval skozi vas. Nekateri zemeljski starši so zaradi smrti svojih otrok prišli k veri, nekateri celo do globlje zrelosti, ki bi sicer še dolgo izostajala. Nekaterim je bilo treba odvzeti njihovega božanskega ljubljenca, da iz tega malika ne bi postal zlikovec, s čimer se je zgodilo dvoje: majhna duša je bila obvarovana pred takšnim zlom, starši pa pred odgovornostjo, ki jo zahteva Bog, da bi povzročili propad svetlobne duše.

32 Deloma še vedno z nostalgijo gledate nazaj. Zaradi tega je vaša pot k Očetu zelo ovirana. Počakati bi morali, dokler ne boste v spremstvu za to določenih angelov lahko občasno odšli na Zemljo, da bi tolažili očeta in mamo. Kajti zemeljska vez se z vstopom v onostranstvo ne pretrga kar tako. Vaša tolažba lahko pomaga, čeprav je zemeljski starši ne čutijo jasno, dokler sami v srcu ne vzpostavijo povezave s kraljestvom.

33 Mayanoa ste že vprašali, kdaj vas bo Oče poklical k sebi. V sebi nosite tudi dobro ponižnost in potrpežljivost, katerih korist se pokaže šele, ko gledate naprej in ne nazaj. Tistim, ki so ostali na Zemlji, je mogoče ponuditi resnično pomoč šele, ko so našli tisto trdno podlago, ki jo je mogoče najti le pri Očetu. On pa – o, poslušajte – je bil že večkrat pri vas, vi pa Ga niste niti videli niti slišali. To komaj verjamete. Ko bomo še nekaj stvari obravnavali, boste to tudi spoznali. Sveta PRA-ljubezen vas čaka v Božjem mestu! Tam vas želi objeti, vas blagosloviti, obogatiti, tam boste lahko slišali Očetov sveti srčni utrip. Zato mora biti vsa vaša pozornost usmerjena tja.« Že nekoliko večji otrok prekine Karmatho in vzklikne:

34 »Ti si sin svetlobe, Karmatha. Kako naj pridemo do Božjega mesta? Saj ne poznamo poti. Že hrepenimo po Očetu, to mi verjemi! Ne vem, ali je to Mayanova naloga, ampak zakaj nas ni nikoli usmeril?« Ob tej tihi obtožbi sončnega angela preveva žalost v srcu.

On in Mallada nista ničesar zamudila in ne ve, kako se bo Karmatha odzval na to. Oče mu pokaže angelska srca in Karmatha takoj reče:

35 »Mayano, ne razžalosti svojega plemenitega srca, niti ti, o draga Mallada. Oče vaše delo čudovito razkriva! Toda vi, otroci,« reče skupini, »bi morali biti zrelejši. Tudi majhno srce lahko ima najboljšo razsodnost, če si prizadeva in okoliščin ne išče pri drugih, ampak pri sebi. Rekel sem, da je Oče že govoril vam, vi pa Ga niste prepoznali. Da, navzven Ga še niste mogli videti; toda tukaj,« Karmatha z nasmehom pokaže na angela, »je Bog skozi Mayanove ustnice govoril vam! Angel vas ne more s silo potegniti naprej, toda pot vam je popolnoma jasno pokazal.

36 Od vstopa v nevtralno sfero vam angeli vidno stojijo ob strani. Skrbeli so za vas, saj sicer ne bi mogli že bivati v tej sončni hiši, medtem ko na Zemlji očetje in matere še vedno jokajo za vami. Niste niti prva skupina, ki jo je Mayano dobro vodil. Ali mislite, da on in Mallada ne hrepenita po tem, da bi videla in slišala Očeta? O, spoznajte, da to hrepenenje predajata v službi vam, otročiči! In kako vi, starejši, še posebej vračate to ljubezen? V nezrelih mislih jima pripisujete zemeljsko malomarnost, ki v Kraljestvu sploh ne obstaja.

37 Ti, mali govorec, si bil petnajstletni fant, zato se te držijo vse vrste zemeljskih stvari. Nezrelost se ti seveda ne bo štela v breme, še posebej, če poskušaš popraviti svojo krivico. Poglejte le svoje hišne starše: najljubša ljubezen se vam nasmiha. To je Očetova milost in Njemu bi morali biti resnično hvaležni. Toda tudi angelskemu paru gre vaša zahvala. Če bi pokazala svojo žalost, Božja milost ne bi mogla delovati popolnoma, kajti On ne blagoslovi le vas, ki žalujete, ampak najprej tiste, ki so žalostni.

38 V preddverju ste se pogovarjali, zakaj se Oče ne razodene osebno. To je bil vaš prvi samostojni korak, ki bo prinesel še večje stvari. No, kdor med vami se počuti najbolj sposobnega, da že zdaj lahko vidi Očeta, naj stopi naprej.« – Tu je dober nasvet drag. Nihče se ne želi počutiti najbolj sposobnega, a Očeta bi radi videli vsi. Najstarejši med njimi, ki so ga drugi potisnili naprej, ne želi biti edini izbran; tudi sam je v tem pogledu še preveč sramežljiv. Karmatha pravi, da ljubezen vse hkrati objame v svoje naročje, toda tisti otrok, ki je prvi prišel v Mayanovo hišo, je najstarejši po svetlobi med njimi in s tem najbolj sposoben. Toda ta otrok nenadoma z bleščečimi očmi vzklikne:

39 »Vem, kaj je Očetu najbolj všeč! Nobeden iz naše skupine ne more biti prvi. Skupaj želimo posnemati našega dragega angela Mayana in vedno dobro Sončno mater Mallado ter pri nji popraviti tisto, kar prej nismo storili prav, tako da prosimo: Mayano in Mallada, ostanita naša draga nebeška starša, dokler ne bomo mogli priti k Očetu. Poleg tega,« otrok poljubi oba angela, »tako bo tudi vaše hrepenenje potešeno in videli boste dobrega Očeta. Tako bomo, verjamem, kmalu prispeli v Božje mesto, videli Ga bomo, ki je ljubezen naših src, in slišali Njegov glas, po katerem hrepeni naša duša.«

40 To je lepa prošnja. Karmatha še nekaj časa ostane pri tej skupini. Zgodi se veliko blagoslovljenega, dokler za čiste otroške duše ne pride trenutek, ko Oče stoji sredi njih in jih s svojo ljubeznijo prekriva kot s krili.

23. poglavje

Višje razmišljanje o sveti vseprisotnosti

Dva temelja z različnimi posledicami • Šesta prošnja Očenaša

1 Karmatha je dosegel zrelost, iz njegovega čistega pogleda sije redko lepa svetloba. Dosedanja priprava na to žrtveno zrelost se zaključi z življenjsko preizkušnjo, ki je v kraljestvu veliko pomembnejša, kot si ljudje sploh predstavljajo. Ni le temelj za zemeljsko življenjsko preizkušnjo, temveč iz žrtvovanja prinaša otroško popolnost: pravo, lastno stvaritev Pra-Boga! Takšne življenjske preizkušnje potekajo v območju žarkov reda ali volje, saj sta obe lastnosti del moči Stvarnika, iz katerega bistva nastajajo vsa stvaritvena dela.

2 Ob pogledu nazaj na svojo pot Karmatha spozna čudovito vsesplošno prisotnost Boga in številčnost Njegovih razodetij, ki so vedno prilagojena stopnji zrelosti otrok. Povsod je mogoče v celoti spoznati sveto Pra-Božanstvo, ki je vedno prisotno v izlivu ene ali druge lastnosti svoje vzvišene štirivrstne narave, kakor je najbolje glede na čas in prostor, pogosto pa kar v osebni obliki – in sicer ne le za skupine, ampak tudi za vsakega posameznega otroka.

3 Pred to svetlobno poplavo stoji osupel in miren, prevzame ga čudež. Iz prostranega razgleda svoje hiše spoznanja lahko vidi sveto Duhovniško hišo in – pravkar prispela – angela Mayana in Mallado z otroško družčino. Medtem ko še kleči, se zahvaljuje, veseli in ponižno sklanja, v mali molilnici zaplava svetlobni oblak, iz katerega se v njegovo uho oglasi glas:

4 »Karmatha, veselim se tvojega srca. Vstani in stopi k oblaku. Ko odpreš vrata in vhod prihajajočemu, bo Njegova luč prevzela nadzor nad teboj, saj si spoznal, da pred teboj stoji nekaj novega, in si se temu pripravljen predati. Čeprav leži gonilo za lastno spoznanje v otroškem duhu, ki ima kot del Mojega Duha to sposobnost, je vendarle izredno pomembno, ali se to spoznanje zgodi brez Moje dodatne besedne oznanitve.

V tem primeru sem Jaz le spodbujevalec. Kateremu otroku je potrebna le spodbuda, temu se spoznanje pripiše kot ustvarjalno, pravično, osebno pridobljena lastnina, naj bo notranja ali zunanja. Vsa bitja so namreč izviralna iz Mene in so zato povezana z Menoj, spoznana ali ne, hote ali nehote.

5 Ta povezava je v vseh primerih tisti življenjski zagon, ki posledično zbudi spoznanje. Če se otrok prostovoljno obrne k Meni, postopoma zadostuje, da delujem le spodbujevalno na delovni ravni. Vsa tako pridobljena lastnina je najtrdnejša posoda, v katero lahko otrok položi svoje sožrtvovanje.

6 Takšna spoznanja so zelo močni kalčki, ki v srcu poženejo trdne korenine in pustijo otroka rasti z njimi. Tudi tvoje veliko videnje, ki ga priznavaš kot Moj dar, velja kljub temu za tvojo lastno pridobitev zaradi tvoje ljubeče ponižnosti, ki je Jaz nobenemu otroku ne vcepljam, razen če bi iz njega želel narediti zgolj proizvod stvariteljske muhavosti. Tukaj si naredil napačen zaključek, ki je mogoč tudi v kraljestvu svetlobe, kajti ponižnost ni nekaj, kar bi bilo vnaprej vsajeno.

7 A glej, takšen napačen zaključek je pravzaprav najboljši zaklad, takoj ko otrok svojo ponižnost odraža v veličastvu Moje modrosti. Kajti ponižnost ni lastnost, ki jo podarim po poti moči, ampak sposobnost, ki jo je treba prosto razviti. Sposobnost in moč postaneta prekrasna enota, če jima za vzor služi Mojih sedem osnovnih življenjskih žarkov.

8 Delovno ustrezna zaporedja lastnosti se izkažejo same od sebe, ker je duhovno-naravno tisti osnovni žarek prvi, v katerem je bil otrok rojen. Ker izhajaš iz hiše ljubezni, je pri tebi in tvojih hišnih bratih ter sestrah ljubezen prav tako v ospredju; vendar pa ne bo prevladovala nad drugimi lastnostmi. Življenjska sposobnost, ki se Mi popolnoma prilagaja, bo v Meni vedno prepoznala svetega PRA-ja, najvišjo popolnost, ki se zaradi otrok razkriva le v ločenih lastnostih. Časovno in prostorsko omejena prevlada lastnosti ponovno spodbuja vsa dela k najvišji združitvi za otroke; kajti Zame to resnično nikoli ni potrebno!

9 Tudi nezavedno čutenje, mišljenje in delovanje, predvsem v materialnem delu stvarstva, kjer je to pogojeno z duševno lenostjo, je podvrženo isti vladavini, da iz brezobličnih nagonskih sil izoblikuje oblikovano. Nespremenljiv zakon vedno ostaja; toda zagotovljena, samozavestna svoboda Mojih otrok temelji na temeljih, ki so lahko tako nespremenljivi kot spremenljivi in katerih eliksir stvariteljskega življenja izhaja izključno iz Moje PRA-moči.

10 Vsak zakon je izliv Mojega Pra-reda, ki je nespremenljiv. Zato pa bi bilo napačno trditi, da je nepremičen in da ovira svobodni razvoj! Na njegovi stabilni podlagi se stvarno življenje razigra po želji srca. To ti je jasno, čeprav tega ne razumeš v celoti. Zakaj pa ti to Jaz razkrivam? Ali to ni neustrezno in neprimerno v skladu z zakoni?

11 Tvoje prikrito vprašanje nam ponuja najlepši primer nespremenljivega zakona, ki temelji na pogojih in svobodi, odvisno od tega, ali poskušaš ta zakon uravnotežiti s spoznanjem. Takšna razodetja se na poti razvoja zgodijo bodisi po zaključku potovanja po sferah bodisi po vrnitvi z Zemlje. Otroci, ki so poklicani k višjemu služenju in so, tako rekoč, zbirališča svetlobe, še prej dosežejo globlji vpogled, takoj ko se ta lahko odraža v njihovem srcu, čeprav tega še ne čutijo zavestno. Takrat se začne Moje razodetje, ki je zakonito utemeljeno s svobodo spoznanja.

12 V zakonitem načelu je tudi ljubezen nespremenljiva, kar zemeljski otroci imenujejo trdost. Pri tem je stroga ljubezen služabnikov usmiljenje!! Kam bi sploh prišlo stvarstvo, če bi se opiralo le na spremenljivo? Naj postane Moja Stvarnikova moč igrača zlobnih kapric? V materiji deluje veliko bolj nespremenljiv temelj, ker je na takšni podlagi na koncu mogoče prejeti usmiljenje! Če bi se ljudje samozavestno preizkušali, bi imeli dober, Zame priznan temelj, ki bi skozi oba dela zakona prinašal nova dela. In to, Karmatha, bi bila za Zemljo prava domovanja duš, za vzpenjajoče se sfere domovi spoznanja in v osrednji luči Mojega kraljestva »trajno domovanje«!

13 Glej, Moji Prvi so si sami zgradili mnoga dela in pri tem v ravnovesju zakona uporabili oba temelja. Ko Satana tega ni več počela in je v nespremenljivem temelju videla pritisk, ki jo je obremenjeval, je prav spremenljivo zanjo postalo nespremenljivo, njena svoboda pa se je oblikovala v samostojen pritisk. Nespremenljivi temelj pa je zanjo postal spremenljiv, zaradi česar je izgubila vso oporo in se zrušila v svojo globino. Ker pa ni mogla pasti globlje, kot sega Moj PRA-temelj, je bila trdota njenega padca Moje usmiljenje; kajti s to lastnostjo sem jo Jaz ujel v svojem PRA-temelju.

14 Veliko Mojih zvestih otrok na Zemlji pogosto izgubi najboljšo povezavo z Menoj. Ker je njihovo zemeljsko življenje za Satano pot sožrtvovanja, njihov delež v nebesih ne ostane le nespremenjen, ampak postaja vedno popolnejši, kolikor pogosteje Mi prinašajo svoje žrtvovanje. – Tega pa ne delam Jaz, Karmatha; Jaz dajem le material za to, namreč možnost in sposobnost. Tudi tu sta spet nespremenljivo in spremenljivo! Možnost je trdno dana vsem otrokom, celo izgubljenim ovcam. Toda sposobnost je spremenljiva, ima svoje vzpone in padce v lastnem zakonu, v katerem je doma tudi nespremenljivo. Sposobnost, razvita navzgor, namreč prinaša povečanje spoznanja in s tem povezano osebno lastništvo svetlobe, medtem ko slabo razvita ali celo zlonamerno zlorabljena sposobnost povzroča padec. Razvoj je torej spremenljiv; njegove posledice pa so nespremenljive.

15 Poglej čudovita sonca! Muriel je – v srcu povezan s Satano in z nosilci luči – razvil moč sposobnosti. Pra-snov in možnost, da to storijo, sta prišli iz Mene, to je bila radost, ki sem jim jo podaril Jaz. Toda vera, predanost, zvestoba in utrjena volja so prvim otrokom omogočile, da so delo uspešno izvedli, in sicer toliko popolneje, kolikor bolj so v Meni priznali edinega Stvarnika. Njihova sposobnost in njihova ljubezniva ponižnost sta bili v skladu s stvarstvom na enaki ravni.

16 Že si opazil naraščanje vseh veličastnosti in se sprašuješ, kaj bo iz tega, če se ne bo končalo. No, tvoj pogled je deloma razširitev lastnega spoznanja, ker se obstoječe zrelim otrokom razkriva le postopoma, tako kot Jaz s svojo Besedo odkrivam eno globino za drugo. Vendar je vsaj enako velik del naraščanje dela, ki ga Jaz opravljam skozi Svoje otroke. Kajti če bi se vse dogajalo samo skozi Mene, ne bi potreboval svobodno zavestnih otrok, zadostovale bi čiste stvaritve, in niti Moje ustvarjalno prizadevanje niti dnevno delo otrok ne bi nikoli dobilo dobrega plačila.

17 Iz tega spoznaš temelje in zakone pogojenosti in svobode, katerih ravnovesje za otroke pokriva Moja svetost. Na njihovo mesto stopa, ne da bi jo nadomestila, usmiljenost! Nespremenljivo ostaja postopno prodiranje v že obstoječe, ki je spremenljivo v razvoju. Že to je samo po sebi zakon.

18 Kdor se pokloni čudežem Moje Stvarnikove vsemogočnosti, spozna tudi Mojo svetost, s katero otrok doseže svoj prosti razvoj. S tem na mesto očitnega vodenja stopi vodenje, pogojeno s stvarjenjem, s pomočjo katerega se otrok sam pomika naprej. Pri tem pridobi – samostojno in samodejno – udeležbo v naraščanju vse svetlobne veličastnosti.

19 Zakon torej pogojuje lastno dejavnost, kajti brez dejavnosti se tok delovne sile ustavi, zaradi česar neaktivni ostane na mestu. V primerjavi z vsemi dejavnimi se zanj začne zaostajanje. – Tudi tega v resnici ne delam sam, ampak si iz spremenljive svobode otroci ustvarjajo svoje lastno »nespremenljivo«, kar pa je zanje le navideznost, prevara in zanikanje življenja.

20 Oblikoval si si dober življenjski temelj, zato zdaj vstopi v Moj oblak.« – Kakšna blaženost! Karmatha sicer ne vidi Božanstva, ker oblak skriva Njegovo svetost, vendar se počuti, kot da počiva v Očetovem naročju, in vodi blagoslovljen pogovor. Prav tako ne ve, kam ga oblak nosi.

21 Karmatha stoji na nebesnem telesu, ki nanj deluje temno in prazno. Čeprav sluti, da bo ta svet zanj le kratko postajališče, ga vendarle spreleti mraz. Spomni se pogovora v oblaku in se utrdi v resni, globoki molitvi. Naletel je na lepo, a povsem brez-svetlobno bitje. Zaradi visoke postave in ognjenega pogleda je ta brez-svetlobnost komaj opazna – da, od njega izhaja celo čar. Karmatha čuti odpor; kljub lepoti se temu bitju ne more predati tako kot angelom, knezom ali samemu Očetu. Zato mirno čaka, kaj se bo zgodilo. Postava se mu povsem približa in reče: »Karmatha, jaz te poznam, ti pa mene ne. Ne čudi se. Kar je skrito najvišjim angelom, ti želim razodeti – ker je zate v velikem kraljestvu rezervirano prvo mesto. Tvoje začudenje narašča. A zavedaj se, da sem s teboj že dolgo v stiku. Pripravljaš se na zemeljsko pot, ki je ne moreš predvideti. Bog je pred teboj veliko skrnil; jaz pa ti želim odpreti oči. Pojdi! Jaz ti bom pokazal, kaj te vodi k velikemu znanju!« Karmatha okleva. Le spoznanje, da ga je prinesel oblak, ga prepriča, da gre z njim. Pot navzdol se spremeni v vesoljski polet. Svetlobni tokovi postajajo vse redkejši – ne zato, ker bi ostajali za njim, ampak ker jih neznani del

vesolja dobesedno golta vase. Ustavita se na zvezdici, ki rahlo zasveti. Bitje pokaže na Zemljo: »Tja te vodi tvoja pot! Odločitev je dobra; kajti prostovoljni odhod na Zemljo prinaša najvišje darove. A obstajata dve poti, o katerih nimaš absolutno nikakršne predstave in nad katerima stoji beseda ‚usoda‘. Bog na Zemlji ne more biti blizu posamezniku. Pogledaj to zmedo! Kje je svetloba? Le tu in tam zasveti iskra. Ti še ne dojameš polnega sevanja, ki tu vlada in nima ničesar opraviti s tako imenovano svetlobo. Razpet si in misliš, da se ti znana svetloba tukaj izgublja. Ne, Karmatha, ona tukaj ne vlada! Kajti tisto, kar vidiš, je moje kraljestvo. Jaz sem pravi Bog, ki stoji nad tistim bitjem, ki si ga doslej prepoznaval kot Boga. Moja moč oživlja stvarstva do neskončnosti, tudi tisto kraljestvo, iz katerega si pravkar prišel.

22 Ti ne razumeš povezav, zate so protislovne. Tvoj »Bog« me obravnava kot svojega smrtnega sovražnika. Kot končno bitje, čeprav nezavedno, sprejema mojo energijo in ustvarja svoja dela. Dokazov za to ti ne bom prikrival. Če te tvoj Bog resnično ljubi in želi ohraniti tebe in druga bitja, zakaj vas pošilja v moje stvariteljsko kraljestvo?

23 Bojiš se; o sovražniku Boga še nikoli nisi slišal. Če pa Ga srečaš, preden odideš na Zemljo, Ga o tem vprašaj. Imena, ki razkriva Njegovo nemoč, ti ne bo hotel povedati! Moje sevanje vas izvleče iz območja moči, ki Mu je dodeljeno, in On ne more storiti ničesar drugega, kot da vam prikaže lažno sliko, ki jo imenuje vaše »prostovoljno sožrtvovanje«. Pušča te iti po težkih poteh, postal naj bi preganjanec usode. Ali je to ljubezen? Upravičeno se v tvoje dobro, plemenito srce vtihotapi dvom. Če vas ljubi, zakaj ne smete ostati pri Njem? Ha, lepa ljubezen, ki se sklicuje na večnost, za vas pa pomeni pot trpljenja! Zakaj morate toliko trpeti, vam še ni bilo razkrito.

24 Bog pogosto govori o Svetem in Nepojmljivem, česar modro ne razkriva. Spoznaj resnico! Ker pripadaš Drugemu kraljestvu, te bo na Zemlji doletela usoda; kajti čudovito zemeljsko sevanje pada le na njihove visoke potomce. Bog ne more storiti ničesar proti temu! Večina vas je še vedno pokvarjena in mrtva!! Kje je Božja pomoč za vas? Nihče od vas na Zemlji ne ve, od kod prihaja, kam gre in zakaj mora prestajati vso mračnost kot ‚igrača težkih kapric usode‘ – črv, ki ga je zapustil njegov Bog. Revščina stoji na desni in ponižnost na levi, lakota sedi za vašo mizo in stiska je vaš sostanovalec.

25 In zdaj najhujše! Ko boš zapustil Zemljo, ne boš več našel ljubeznivega Očeta, ampak strogega, maščevalnega Boga, ker nisi bil poslušen Njegovi volji kljub notranjim in zunanjim sredstvom. Pred teboj so mučni časi, kajti ne bo se ti odprlo obljubljeno »trajno bivališče«, ampak večni pekel, iz katerega ne boš nikoli več izpuščen. Konec je s svetlobo in blaženostjo! Brez pomoči, brez smisla in cilja življenja se potapljaš v mrak, ne da bi pri tem izgubil mučnost zavesti. To je torej ‚večna pot veselja‘, ki ti je bila obljubljena!

26 Jaz pa ti pokažem boljši cilj. Že na Zemlji moraš obvladati usodo. Jaz sem ti dober prijatelj, po katerem boš imel bogastvo sveta namesto praznih, nemočnih žarkov

svetlobe v duši. Res je, da moraš najprej potovati skozi moje sfere in skozi Zemljo, ker se iz drugega kraljestva nikakor ne moreš takoj prilagoditi meni. Verjemi mi, sicer te nikoli ne bi pustil na ta majhen, grd planet. Želim ti pokazati pot, ki ti jo je namenil tvoj Bog in ki sem jo dobro pripravil.«

27 Bitje popelje Karmatho v kočo, kjer ljudje nosijo Boga v svojih srcih. A za svojo last imajo le najnujnejše. Živijo v sožitju in Karmatha v nizki sobi zagleda luč. Opozori nanjo, toda bitje pravi, da je to le iluzija, ker Karmatha ne razume zemeljskih zakonov. On opazuje luč, ki mu sicer ni povsem jasna, in mirne ljudi, ki se svojemu Bogu in Očetu zahvaljujejo za suh kruh. Bitje nato hitro popelje Karmatho v veliko palačo, polno zakladov, moči in časti. »To so moji otroci,« reče vodnik. »Zdaj sam primerjaj. V tisti koči so bili ljudje, ki jih je Bog, h kateremu molijo, zapustil. Ti tukaj me ne častijo, ker tega ne želim. To je pokoravanje! A poglej, kako bogato jih obdarujem.«

28 To je videti zelo nedvoumno. Karmatha stoji pred težko odločitvijo, ali se bo predal bitju ali mu bo kljuboval. Čuti, da so mu v tem težkem boju v pomoč le nebeški zakladi, ki si jih je sam prislužil. Ali ni tudi on pravzaprav zapuščen od Boga, tako kot tisti ubogi ljudje v kočah? Mračni podžiga dvome. Ločeno od svetlobe je to videti kot resnica. Karmatha ne ve, da je bitje eden tistih demonov, ki so po Luciferjevem spreobrnjenju prevzeli oblast ter drug drugega spodkopavajo ali povzdigujejo – prav tako kot na Zemlji, ko moč upravlja z mogočnimi. Ne ve, da se ta hudič z imenom Legija imenuje tudi Lucifer. Karmatha še enkrat pogleda revne in bogate ter nazadnje reče:

29 »Ti, bitje! Še vedno dvomim, da si večji od Boga, ki me je vedno ljubeče sprejemal. Tvoje podobe sicer niso brez resnice. A ali jamčiš za njihovo zakonito veljavnost tudi onkraj Zemlje? Glej, Bog prinaša jamstva! Ti me imaš za nekoga, ki prihaja iz Drugega kraljestva. No, če bi že obstajali dve kraljestvi, kar se mi zdi neverjetno, je gotovo kraljestvo svetlobe tisto, ki resnično vlada. Mnogi prebivalci svetlobe so že bili na Zemlji, nekateri celo večkrat. In vsi so se vrnil, saj sem govoril z njimi. Živijo srečno in ne v mučnem polmraku, kot si ga opisal.

30 Zato mora Očetova ljubezen, ki je morda zaradi svetih zakonov skrita, prodreti sem in zaščititi svoje – verjetno bolj notranje kot zunanje. Tudi v tisti revni koči ni bilo nobenega zavajanja. Tam je vladal mir, ljubezen pa je povezovala ljudi. V palači pa so bili prepiri na dnevnem redu in celo pretepali so se. Z njihovimi delavci so ravnali slabše kot s hišnimi živalmi. Če si resnično govoril o svojem kraljestvu, zakaj so tisti iz palače tako trdi, neprijazni in brez vsake topline v srcu? To je treba premisliti! Zato mi daj čas.«

31 Legija – ker je brez moči – Karmatho zdaj ne pritiska, ampak ga pusti pri miru. Čuti prisotnost svetlobnih bitij, ki obdajajo Karmatho. Karmathove misli, na katere vpliva zemeljsko okolje, so nekoliko zamegljene. Vendar se trdno drži tistega, kar mu je ostalo iz nebes. Zato lahko vanj prodre tudi dober glas – pomoč, v katero verjame. Ta pravi:

32 »Zvezani ima prav, da bo tudi tvoja zemeljska pot zaznamovana z mnogimi skrbmi in pomanjkanjem; toda mir in visoka, sveta milost bosta radost tvojega srca in tvojega dela. Preizkusi sam in izberi!« Karmatho že zdaj preplavi žarek miru. Približa se bitju, mu prijazno poda roko in reče:

33 »Pojdem s tabo, če boš prej ti šel z mano k mojemu Očetu. Če to storiš, ti bom podaril popolno zaupanje; če ne, se bodo najine poti razšle.« Nebesa se veselijo Karmathine modre odločitve. Bitje pa se razjezi, saj lahko vidi Karmathino zemeljsko poslanstvo in je odločeno, da ga bo oviralo že na začetku. Ker zmage še ni izgubil, se navidezno strinja, saj upa, da bo tako pridobil zaupanje. Pot vodi oba k oblaku. Ko prispeta tja, začne bitje divjati in kričati; s silo hoče Karmatho zagrabit v svoje kremplje. A ker Karmatha stoji neposredno pod zaščito svetlobe, se vzravna in zakliče:

34 »O, ti hinavska drhal, hotel si me uničiti! A nad menoj je bil Božji vsemogočni žarek. Da, razmišljal sem, ali imaš morda vendarle prav, ko si tako samoumevno hodil z menoj. Zavedaj se: čeprav mi na Zemlji otežuješ pot, sem prepričan, da mi ne moreš naložiti večjega bremena, kot mi ga je Oče pripravil za nošnjo.

35 Tvoje meje so tesnejše, kot si misliš. Jaz bom ostal pri Očetu na veke. Kam pa greš ti? Poglej, svetujem ti, da se spreobrneš. Prosil bom Očeta, da boš lahko stopil v oblak, saj bi bil takrat za vedno rešen in ozdravljen.« Karmatha poskuša z nežno roko voditi bitje k oblaku, toda to se iztrga in z groznim krikom zbeži. Karmatha je žalosten, ker mu ni uspelo pripeljati ubogega bitja k svetlobi. Večni glas tolažbe pa reče:

36 »Ne skrbi, Legija se še ne more spreobrniti, ker je še preveč mračen. A tudi njegov čas bo prišel. Močno si stresel vrata njegove ječe in tvoja pot jih bo nekoč odprla.« – Oblak nato odnese Karmatho nazaj v njegovo hišo spoznanja.

24. poglavje

Vse ima svoje pravo mesto, domov prinesen od Nosilca ljubezni

1 Karmatha vstopi v sobo Sončne hiše, da bi se zahvalil Očetu. Zelo se razveseli, ko tam najde Rafaela, in se mu z ljubeznijo ter s solzami v očeh vrže v objem. Rafael ga z nasmehom stisne k srcu. Karmatha ima toliko vprašanj: o Očetu, o svetišču, o knezih, o Sami in o številnih otrocih. Rafael mu odgovori:

2 »Karmatha, dragi sin Očeta in nebes, kmalu boš videl, kaj te gane v srcu. Oče je blagoslovil mojo pot k tebi. Kmalu boš zrel; doživel si veliko, kot le malo otrok, ki morajo tukaj, še posebej v materialnem svetu, opravljati težja dela. Vendar iz tega ni mogoče izpeljati nobene prednosti. Očetovska ljubezen velja enako za vse: za male in velike, za prve in zadnje, za nebeške in za tiste, ki so zašli s poti. Vsi so podvrženi vzvišeni ljubezni, ki je v svojem daru prav tako nespremenljiva kot v pogoju svoje zakonitosti. Res je, da imaš marsikatero prednost, vendar bodi prepričan: merilo vsakega otroka se napolni do vrha, takoj ko v skladu s tem doseže popolnost. Nič se ne dovrši v kolesu stvarstva brez predhodnih določb. Te so v celoti podvržene cilju, ki je neomajno določen za vse spremenljivo, svobodno življenje, katerega posamezni cilji zaznamujejo svobodo. To boš spoznal, ko te bo obdajala jasnost svetega duhovniškega duha. Da bi jo dosegel, pa je potrebno prehoditi še zadnjo sfero, hišo usmiljenja.

3 Poučil te bom. Glej, mi – sedem Božjih duhov, varuhi, starešine in poveljujoči angeli – po tvojem pravilnem razumevanju stojimo nad vsemi drugimi otroki. To je upravičeno in zakoreninjeno v usodi. Vendar to ni zato, ker bi imeli prednostno pravico prvorojencev, ampak izključno zaradi naloge, ki je v cilju stvarjenja nespremenljiva. Naše izpolnjeno delo je tudi cilj, ki si ga je postavil sam Stvarnik, in tvoj doseženi cilj je prav tako del tega.

4 Naš prispevek se bo na večer dneva stvarjenja, še posebej na zadnji večer leta, v neizrekljivi veličini vključil v celotno delo. Tako kot ima vsako sonce, vsaka zvezda in tudi najmanjši planet svoj osebni cilj popolnosti, tako ga ima tudi vsak otrok. In še več: tako kot se podobe sonc vseh sedmih krogov čudovito združujejo v čudovitem, živem kolesu stvarstva, tako je vsak otrok del popolnoma resničnega deleža ustvarjalnega dela PRA-leta.

5 Vsa prostorska telesa prejemajo enako svetlobo, življenjsko substanco iz PRA-ja, v skladu s svojo velikostjo in nalogo, tako kot jo imajo to Srednje sonce ali naša vodilna PRA-osrednja sonca. Izhaja iz PRA-sonca, ki ima le eno vrsto svetlobe. Velika sonca sama po sebi nikakor ne tvorijo slike stvarstva, ampak vsa prostorska telesa skupaj kažejo veličastvo Stvarnikove volje. Prav tako in ne drugače tudi mi, otroci, veliki in mali, zapolnjujemo tiste prostore, ki so bili v sveti in visoki modrosti vnaprej namenjeni za določeno poslanstvo. Tisto, kar počiva v mogočni Stvarnikovi roki, je sam visoki cilj. Niti prostor niti čas ne igrata pri tem vloge, ki jo Vse-Sveti namenja služabnikom Svojih otrok. Omejenost namreč velja njihovem svobodnemu razvoju. Iz tega razloga tudi sam določeni vrhovni cilj ni hkrati zakonsko in temeljito pogojen, saj bi bila sicer stvarna svoboda odvisna od Božje nespremenljive volje.

6 Nespremenljivi temelj dela ima spremenljive zakone, po katerih se svobodno uresničuje višji cilj. Nasprotno pa so zakoni v premičnem temelju svobodne volje nespremenljivi, saj bi se sicer otroci izgubili. Poglej primer! Satana je samovoljno prekršila dobre zakonske določbe svojih svobodnih dejanj in s tem izgubila temelj

svobode. Zanj je oboje postalo nespremenljiva posledica njenega padca. Le v izmeničnem ravnovesju temeljev in zakonov se veličastno razodene visoki cilj ustvarjalnega kroga ali PRA-leta.

7 Če je otrokom pridržan zakon svobodne volje, mora biti spremljiva celo velika stvariteljska usoda. To velja sicer le za prostorsko-časovne okvire posameznih dni, ne more pa se v končni fazi razširiti na višji cilj. Vsa moč, energija, vpliv in sila ostajajo zato izključno v rokah Boga, ki pa jih kljub nespremenljivi usodi podreja v službo otrokom! Iz tega izhaja Njegovo edino pravo delovanje, »sveta skrb«, iz katere se za otroka, telo, čas in prostor vedno oblikujejo nove življenjske možnosti s svobodno sposobnostjo, ki jim je pripisana.

8 Sedaj pa k bistvu! Za naše blaženstvo smemo uzreti najčudovitejše skrivnosti, skozi katere se seveda naša sposobnost za dane razvojne možnosti povečuje in izpopolnjuje. Mi, Prvi, smo si to vtisnili v srca, vendar – razen Satane – nismo po tem segli z rokami! Naša najvišja modrost leži v hvaležnem sprejemanju vseh stvari, v ustvarjalnem ravnanju, ki pripada svetemu PRA-ju! Mi ne želimo vedeti zato, da bi blesteli, ampak da bi se naučili čaščenja, ki je v skladu s srcem. Tako smo samostojni le v rokah našega Stvarnika!!

9 Tudi tvoja pot je vnaprej določena. In čeprav te nihče ne sili, se tvoja svobodna volja vklaplja v doživetje, ki ga ne moreš niti vnaprej poznati niti še manj določiti. Novo vedno pride nepričakovano, ob doživetju pa se spremeni v samoumevno blaženost, ki se ji prepustiš kot zvesti roki. To je sveto vodenje, nespremenljiva zvestoba Stvarnika ali pogoji, ki so v korist PRA-ja! Oče prek nespremenljivega uresničuje spremljivo. Nobenega otroka ne sili na predpisane poti, ampak ga le drži v Svoji roki. Pogosto sledi trmastim otrokom, ker jih Njegova roka nikoli ne želi izpustiti!!

10 Vodilni žarki, zbrani v celoti, deloma spremljajo vse otroke svetlobe v materijo. Za njihove uboge otroke, ki lahko sami zbirajo le neuravnotežene negativne žarke, pa se v kraljestvu zbirajo pozitivni križni žarki; brez njih ne bi bili sposobni preživeti v svojem lastnem okolju. Redko se utelesijo prostovoljno, ampak »njihov čas« povzroči milostno vodenje, saj jih ustvarjalna roka ohranja, čeprav se tega ne zavedajo in si tega ne želijo.

11 To je Božja ljubezen do vsakega bitja, ki ustvarja to ravnovesje: Stvarnik v svojem svetem PRA-bistvu in Njegovo nič manj sveto stvarstvo! Kdor prezira morda le najmanjši del tega, prezira svojega Mojstra, katerega svetost ga je ustvarila! Kdor v vzponih in padcih veličastnega razvoja ne vidi neprestanega vzpona k popolnosti, nikoli ne bo spoznal »vzvišene vladavine ljubezni«. In kdor v končnem bistvu vseh stvari ne čuti deleža velikega Stvarnika, nikoli ne bo videl Stvarnika, niti v podobi Očeta!!

12 Stvarnik je najprej vladal v neizmerni veličini Svoje volje, iz katere je vzpostavil temelj dnevom stvarjenja! Zato, Karmatha, časti sveto vladanje v nastajajočem in

obstoječem, saj se ti bo tako razodelo tisto, kar se izpolnjuje, v čemer v polni resnici počiva milostno razodetje Božanstva! Bog ostaja večna uganka za neumne na Zemlji; preveza njihovega znanja jih slepi. V temi svojega posvetnega razuma ne vidijo lastne teme!

13 Nekoč ne boš več nosil preveze, saj ti je učenje iz svetlobe postalo vir dobrega življenja. Kolikor ti bo čas dopuščal, bo tvoj duh prodiral v višje sfere in se ne bo menil za prepire modrecev sveta, ki si kot slepci pridržujejo pravico do preverjanja. Onkraj svojega časa – ker vsak prerok presega lastne meje – boš kazal velike poti, vendar to še ne more biti konec, saj je duhovni razvoj na Zemlji vezan na napredek časa. Tvoje »hoditi pred drugimi« je seveda pomemben akt milosti, ki le začasno pade na Zemljo. – Ohrani si ponižnost in ne misli, da si ti tisti, ki prinaša dejanje milosti, ampak da ga Gospod prinaša skozi tebe!«

14 Karmatha komaj ve, kako naj se zahvali za to dobroto. Imenuje jo »sladko nošenje« in nehoti prosi Rafaela, naj ga še enkrat nese, kot ga je nekoč nosil kot otročka. Kakšna velika ponižnost preveva to prošnjo! Karmatho preplavi še neviden blagoslov stvarstva, ki ga bo nekoč sprejela uboga Zemlja. Rafael ga veselo in ganjen stisne v naročje; z lahkoto ga dvigne, razpre srebrno bleščeča krila, ki so vidna le v duhovnem simbolizmu, in odnese Karmatho v Zlato mesto.

15 Oče jih pričakuje skupaj s Prvimi in nekaterimi blaženimi množicami. Njegov nežno temni pogled čudovito sije, z besedami ljubezni pa blagoslovi otroke, majhne in velike. Množice so zaupane vodenju angela poveljnika, ki jih z hvaležno radostjo zaradi tega poslanstva popelje v svoj sončni gaj. Bog se odpravi v svetišče, za Njim pa hodijo Njegovi »dragi Veliki«, kot jih rad imenuje. Med njimi so tudi Karmatha, Sama in množica mladeničev in deklet, ki so dozoreli na Zemlji.

25. poglavje

Jeza, ovita v milost

Sveti sejalec • Mackarat – Luther

1 Prvi v molitveni tišini obkrožajo Božji prestol milosti in Sveto ognjišče, na katerega vogalih stojijo štirje stražarji. Vsi obrazi žarijo v vzvišeni resnosti kot odsev Božjega prvotnega sijaja. On nosi oblačilo velikega duhovnika Melkizedeka, ki angele vedno navdaja s ponižnostjo. Kljub temu stojijo pokončno v odsevu PRA-Sonca, bakel in

svečnikov, pripravljeni, da v trenutku v celoti izvršijo Stvarnikove ukaze. Karmatha se v tej nebeški veličini, ki ga preprosto prevzame, počuti kot nič. Uraniel in Gabriel, med katerima stoji pred prestolom milosti, položita roke na njegova ramena, da bi dogajanje kljub neomajni ponižnosti lahko delovalo nanj. Sveti takoj prekine tišino in reče:

2 »Otroci Moje ljubezni in resnice! Pred vami je prelomnica, ki jo vidite v plamenu bakle. Jaz sem Svojo pot na Zemlji zaključil tako, da bo temelj Golgote dosegel svoj neomajen vrhunski cilj. Jaz sem Svojo sveto baklo prižgal s Svojo krvjo; nikoli več ne bo ugasnila! Toda svoboda, ki se na Zemlji in v izgnanstvu uporablja v nasprotju z vsako milostjo, na Zemlji povzroča solze, smrtne muke in preganjanja, kar je primerljivo z Mojim trpljenjem na križu. V Mojem imenu se Moj evangelij prodaja za denar in molitve stanejo oderuške cene! Moja vzvišena Beseda ljubezni je pod dragocenimi oblačili zavita v smrtne prte in to, kar sem Jaz pridigal, s svojim ravnanjem obrekujejo. A naj se ne motijo! Ko bo Moja ljubezen udarila po zakonu, ne bodo ničesar občutili od Moje krotkosti!!

3 Moj stvariteljski otrok je bil premagan na Golgoti, toda materija potrebuje za ravnovesje prostor in čas. Strogi zakon Moje ljubezni zanjo riše vedno širše kroge svobode, v katerih neskončnosti najlažje naleti na svoje meje! V tej svobodi zapravlja svojo moč in svoje premoženje, pri tem pa verjame, da Zemlja nikoli ne bo obubožala. O ne! Tudi gradnja drugega stolpa v Babilonu bo doživela svoj konec, kajti Moji sveti pogoji ponovno zbirajo vse, kar je bilo zapravljeno. Če bo stolp uničen, bodo duše materije morale spoznati grenkobo svoje revščine!

4 Ali naj Moja ljubezen deluje le po zakonu? Preostanek pekla bi moral biti prepuščen samemu sebi, če ne bi bilo vas, otroci Mojega kraljestva, ki ste zanje postali most med Mojo svetostjo in usmiljenjem. Vendar sem v PRA-žrtvi vnaprej vzpostavil Svoj križev pot kot steber milosti, brez katerega noben most ne bi bil mogoč. Zdaj že dolgo obstaja in tako je treba osvoboditi globino tudi v zakonu. Tako usmiljenje vedno znova prinaša nad vami svetlobo na Zemljo, ki razsvetljuje temo. Zdaj prinašam Jaz veliko svetlobo, potem še večjo in še eno zadnjo na Zemljo, čeprav zdaj ne kot Človekov sin, ampak skozi zveste otroke. Če na Mojem žrtvenem stebru ne bi stal most milosti, zgrajen iz neštetihih otroških žrtev, resnično, Moja jezna svetost ne bi pustila nobenemu demonu ali zlobnemu človeku, da bi ušel iz ječe svoje krivde! Moja žrtev ljubezni je zasmehovana; na Zemlji še vedno poznajo izkrivljeno podobo PRA-Biti, Mene pa ne! In Moji zvesti otroci lahko le zelo težko ohranijo svojo vero. – Ali niso vsi odšli z radostjo? Nobeden se ni bal žrtvovanja zaradi izgubljenih! Gorje grešnikom! Kdor pusti, da mine zadnji rok, mora trpeti pravičnost: oko za oko, zob za zob! Koliko trpljenja povzročijo njihove roke, toliko jim bo odmerjeno! Še vedno morajo goreti luči milosti zaradi pomoči.

5 Povejte Mi zdaj, vi Veliki: kako je mogoče ustaviti to zlo početje? Ostali ste Mi zvesti, svojo moč pa ste črpali iz Moje zvestobe. Vaše poti so bile vedno pomembne in prinašali

ste velike kamne. Vendar veste, da Meni ni pomembno le to, kar je veliko, ampak pot kot celota! Ali je pot malih ljubljencev manj vredna spoštovanja, ker je v skladu z njihovo majhno dušo njihova prinesena dobrina manjša? O, vaša največja radost je namreč, ko otrok prinese svoj majhen kos lesa. Kajti tudi to je in ostaja celoten kos! In to je tisto, kar šteje! Zato Jaz gledam na velike poti kot Stvarnik, na poti vseh otrok pa kot Oče.

6 Zdaj Jaz govorim k vam kot Oče, Bog in duhovnik Melkizedek; vendar sem vprašanje zastavil kot Stvarnik, ker ste pomembni sodelavci na širnem polju stvarstva, kjer prevzimate odgovornost z zavedanjem lastne vrednosti. Jaz cenim vaše besede in resnico vaših src.« Knezi stopijo naprej. Uraniel dvigne desnico in reče:

7 »Večno sveto Božanstvo! Oče! Naj Tvoje usmiljenje, ki je višje od vseh del, izvira iz naročja neutrudne ljubezni, ki jo nosi potrpežljivost. Okronaj ga s Svojo resnostjo in ga okraši z modrostjo. Nično je delovanje temnih sil! Tvoje PRA-Sonce priča o življenju, ki se večno rojeva kot ‚dejanje‘. Naj v volji usmiljenja postanejo zli kozli mirni, dokler ne bodo hodili na paši z dobrimi jagnjeti. In Tvoja ureditev veličastno zagotavlja pravico do odreditve Tvojemu visokemu cilju! Kajti tudi uboge duše si izbral za Svoje otroke. Zato prižgi iz Svojega večnega ognja novo baklo za Zemljo!« In Bog reče:

8 »Prav si govoril, nosilec reda. Toda Moja bakla Satana, prižgana ob plamenu večne luči, ne more biti njen nosilec; kajti daleč je še, čeprav je že na poti velikega spreobrnjenja. Res je, da polni žarek resnice ne more doseči Zemlje, saj je ta ne bi prenesla. Vendar mora biti nosilec bakle popoln v svojem načinu, ker se le skozi takšnega lahko vodi Moja luč, čeprav bo njeno sevanje na Zemlji imelo svoje pomanjkljivosti. – No, kdo hoče, kdo naj bo nosilec bakle?« Prvi stražar Svetega ognjišča, Orytam (Adam), vzame tehtnico z visokega oltarja in reče:

9 »Sveta visoka ljubezen! Naj Ti bo slava in čast! Tema je dosegla svoj vrhunec. A Ti, Oče usmiljenja, izberi zvestega, ki Ti bo služil! – Sami se ne moremo imenovati, to lahko storiš le Ti, večno Sveti! Najprej pa stehaj ljudi in pekel. Če ti prevladajo, jim še prizanesi, kajti skušnjave so velike. Če pa človeštvo potegne navzdol, ga zavrzi pred Svojim obličjem. Loči od njega otroke svetlobe in jim daj občutiti Tvojo božanskost, kajti Tvoja sodba je sveta!«

10 Štiriindvajset starešin izlije po polovico svojih čaš v desno in levo tehtnico; in glej, na tehtnici človeštva ne manjka veliko. Četrty stražar, Rayutam (Abel), jo izlije nad temo. Bog da polno levo tehtnico Orytamu in angeli jo eden za drugim vzamejo v desno roko. Tisti, pri katerem se prikaže svetlobni križ, naj bi bil izbranec. Mackarat (Elizej), drugi varuh, prejme znamenje. Sveta aleluja se spremeni v mogočno bučanje, ki odmeva v kupoli in se razbije na robu vsega stvarstva. Melkizedek blagoslovi Svoje otroke, pokliče Mackarata k Sebi, položi roke nanj in reče:

11 »Mackarat, ljubezen nas vseh te je izbrala! Ali želiš kot Moja bakla nositi tisto, kar ti nalaga delo odrešitve?« Mackarat se slovesno skloni. Srce mu napolni spoštovanje, dušo pa ponižnost. Pogled usmeri v Božje oči in odgovori: »Hočem!« Tedaj ga dvigne nevidna roka in nenadoma poklekne ob PRA-ju, blizu prestola milosti. Skrije svoj obraz v Očetovem naročju in obda ga neizrekljiv mir. Gospod pa reče:

12 »Mackarat, tvoja pot bo spet težka, tako v notranjosti kot navzven. Naučiti se moraš obvladati svoje človeško jastvo in proti svojim sovražnikom uporabiti nevidno orožje. Le malo prijateljev bo slutilo, kdo v tebi prebiva, svet pa te bo imenoval Belcebub. Knezom in mogočnim se moraš upreti, kot da si sam med tropom črnih človeških volkov. Tvoje telo bo zbolelo in duša bo pogosto obupala, toda tvoje srce nosi Mihaelov meč, kakor je nekoč nosil Elija svoj plašč. Tvoj duh, povezan z Menoj, pa se bo upiral, kolikor to dopušča čas na Zemlji. Sedaj se preizkusi, zvesti varuh.« – Mackarat še enkrat globoko pogleda v Božje oko, stopi na prvo stopnico prestola in reče: »Preizkusil sem se, sveti Stvarnik-Oče! Kako naj varuh, ki si Ga poklical na visok stolp, skrbi za temo in zemljane, najsi prepoznajo njegovo pot ali ne, za telo in imetje! Vidim le pot, ki jo ponovno osvetljuje Tvoja milost v blagoslov Tvojih otrok, v pomoč tistim, ki so zašli s poti!

13 Kar bom kot človek na Zemlji zgrešil, mi odpusti, o milostni Oče. Postavili mi bodo številne pasti. Kljub temu hodim po poti iz svobodne odločitve; in tudi kot človeka me ta pot vodi v Tvoje Očetovo srce. Naj mi Tvoja dobrota stoji ob strani, naj me Tvoja milost varuje, naj mi Tvoja luč sveti in naj Tvoja volja vlada nad menoj. Amen.« »Amen« odmeva kot prošnja za Mackarata in »Aleluja« kot hvalnica Očetu.

14 »Amen! Blagoslovljen bodi, Mackarat! Moja desnica te bo vodila in leva ti bo opora, pastirska palica za jagnjeta in gonilna palica za kozle! Zelo zvest naj bo tvoj zaščitni duh, Zuriel, nosilec Moje modrosti.« Zuriel stopi k prestolu milosti in z roko v roki skupaj z Mackaratom se oba zahvalita z ognjem ljubezni v srcu. – Nato Bog pokliče Karmatho k Sebi in reče:

15 »Moj Karmatha! Čeprav ti morda ni povsem jasno, spoznaj vsaj to, da tvoja pot brez Mackarata ne bi bila mogoča. On je tisti, ki utira pot za tvoje zemeljsko poslanstvo. Velika poslanstva napovedujejo veliki glasniki, v tem primeru celo nekdo, ki je močnejši od tebe samega. Tudi Mene je napovedal Moj mogočni knez Mihael, sicer ne v utelešeni obliki, saj so na Moji zemeljski poti morali delovati drugi zakoni. Mihaelov duh tudi nikoli ne bi vprašal, ali sem Jaz tisti, ki naj bi prišel. Tudi Pagriel⁸, Krstnik, ki zdaj s svetlim pogledom sklanja glavo, ni vprašal iz sebe; skozi njega je prišel glas vseh čakajočih, ki so hkrati verno in bojzljivo upali na odrešitev.

⁸ Pagriel, drugi od štiriindvajsetih starešin, a prvi iz Mihaelovega rodu.

16 Iz takšne »predhodne služnosti« je treba požeti najlepši pridelek stvarstva. Kajti iz semena, ki ga poseje sejalec, žanjec požanje svoj pridelek! Toda tudi on mora, če želi biti dober kmet na Mojih poljih, iz svojega pridelka ponovno posejati najbogatejše seme, da ne bo nobenega praznega prostora, ampak da bodo od enkrat do drugič zreli polnejši plodovi. Kajti vsi Moji otroci so najprej žanjci in šele potem sejanci; Jaz pa sem prvi sejalec in zadnji žanjec!

17 Jaz sem nekoč namenil ubogemu človeku stvarstva dobro seme, predvsem seme potrpežljivosti. Toda Babilon ga je požrl, ne da bi v zameno dal kaj dobrega. Zaradi tega so se pridelki zmanjšali, nujno pa tudi vedno nove setve, dokler niso ostala le še stebila namesto snopov, kar je mogoče primerjati s skromno juho iz leče. Takrat sem se Jaz sam odpravil v Svojem svetem sejlačevem predpasniku, da bi novo dragoceno seme odnesel v materijo. Jaz sem ga posejal na njeno štirikratno polje, katerega en del je ostal Moj del svetlobe. Toda Moja druga težka setev ne more zrasti naenkrat, potrebuje prostor in čas, da bi seme prineslo tisto, kar nosi v sebi.

18 Razsipal sem v izobilju, da bi Moji otroci svetlobe za svet in zase prejeli blagoslovljeno žetev in zrel posevek, čeprav se zdi, da je veliko pokvarjenega. Ker Stvarnik materije ni več sam pri delu, naj njegovi mali nasledniki mirno lajajo kot besni psi. Njihov čas je določen, ko bom Jaz kot Prvi sejalec pobral zadnjo letino! –

19 Pri Mojem drugem sejanju sem Jaz zlomil najmočnejšo oporo padca, Moji dobri poljedelci pa druge. Legija bo tisti steber, ki ga lahko ti, Karmatha, zlomiš; in z njim bo padlo mnogo! Zato moraš sam postati močan opornik, da bi iz teme strmoglavil močnega. Jaz sem odprl vrata za Svojega ustvarjenega otroka in Moji poslanci naj za druge ujetnike razbijejo vrata ječe. Jaz sem enemu otroku, in s tem seveda tudi vsem drugim, namesto pokvarjene leče prinesel Svoj kruh in Svoje vino. Moji dobri sodelavci prinašajo sadje in olje revnim lačnim in onemoglim.

20 Zato poglej! Sedma angelska hiša se ti zdaj odpira. Izpolni svojo zaobljubo, tako kot Moja ljubezen večno varuje Moje otroke!« V sveti slovesnosti je Karmatha predan knežjemu paru Gabriel-Pura, nosilcema usmiljenja. Po veliki slavnostni molitvi vsi razen Mackarata zapustijo svetišče. Odpravijo se na ljubezensko gostijo v Gabrielovo sončno hišo na Garapäi. – Mackarat prejme posvetitev. Zuriel ponovno vstopi in, prav tako blagoslovljen, popelje Mackarata na Zemljo. Tam se nad krščanstvom razsvetli velika luč, osvobajajoč preobrat. Čeprav to še ne pomeni, da se bo naenkrat spreobrnili tudi zadnji pekel, je za kraljestvo dosežena še ena mogočna zmaga. Mackaratovo poslanstvo nosi zemeljsko ime »Luther«.

VII. Del V hiši usmiljenja

26. poglavje

Pri Gabrielu prebiva tudi resnost Božje velike dobrosrčnosti

Ločitev in enotnost sedmih duhov

1 Karmatha si je življenje v Hiši usmiljenja predstavljal lažje kot v Hiši resnosti, modrosti, volje in predvsem reda, zdaj pa se zaveda, da Gabriel in Pura od njega ne zahtevata nič manj kot drugi. Včasih se mu zdi, da so te zahteve še težje. Kneza opazita njegovo čustvo in molčita. Šele ko Karmatha spozna sveto dolžnost do Hiše Stvarstva in zaradi teže pogosto skrivaj pogleda Gabriela, ga knez v Hiši Mesta popelje v posvečeno sobo in reče:

2 »Karmatha, čutiš našo ljubezen, le naša resnost ti je nerazumljiva. Kako pomemben je ta resni del v usmiljenju, boš še spoznal. Poznaš svojo nalogo in šola je temu prilagojena. Tako lahko zlahka spoznaš, da se ti mora vsak PRA-žarek pokazati, tako kot vsem otrokom, ki so jim zaupane posebne naloge. Večje delo zahteva večjo zrelost, ki jo lahko uravnoteži le večje breme. Le dobri nosilci bremen so dobri nosilci moči!

3 Misliš, da je moč za nošenje bremen že vnaprej dana, podarjena s strani Stvarnika. Če misliš na proces nastajanja, v katerem je moč najprej podeljena, da bi se delo kot samostojna celota okrepilo, imaš prav. Ker pa je tako zasidrano v prvobitnem načelu življenja, prejme le jedro moči, katere zmožnosti širjenja se otrok zaveda toliko manj, kolikor bolj jo samostojno uporablja. Priliv moči se razkriva z njeno uporabo! Čim več si dejaven, tem bolj se tvoje moči povečujejo. Misliš, da bi moral reči »moč Očeta«. No, to je za nas Prve povsem samoumevno in je to spoznanje naša celotna osnovna moč, s katero smemo »rasti«. Obresti so naš delež. Zato o tem dejstvu ne govorimo, ampak iz njega delujemo.

4 Ko smo ti pred časom hoteli pripraviti praznovanje, si nas prosil, naj tega ne počnemo; hotel si se pripraviti na resno delo. Ker je bila ta prošnja v tvojo korist, smo jo z veseljem izpolnili. Zdaj pa ti je zaradi tega marsikaj postalo težje, kot si mislil, in v tišini se sprašuješ, kje je ostala krotkost, to oblačilo usmiljenja. Pri meni bi bilo strožje kot pri Uranielu. Ali se dogaja kaj drugega kot izpolnitev tvoje prošnje? Vsaka lastnost ima ostale v deležu, ki ustreza stvarstvu, ki lahko dopolni celoten dnevni trud in še več kot osnovna lastnost sama. Če torej pri meni vlada tudi resnost, se lahko šteješ za

srečnega, da lahko skozi usmiljenje še globlje prodreš vanjo. V moji hiši se vsi žarki v sveti združitvi še enkrat pregledajo; to je kot zaključni izpit.

5 V tem smislu se to zdaj dogaja v tebi, zato želimo to razmišljanje poglobiti še bolj. V veselje Očetu si hotel misliti le na svoje napredovanje. Pokazal sem ti veselje prejemanja in dajanja kot čudovito lep cilj. Tega si se tudi držal, a nisi več čutil prave radosti. Nasprotno, zdelo se je, da izginja, in na plano je stopila teža resnosti. O Karmatha, zdaj, ko si zrelejši, ti lahko o tem povem več. Veselje iz usmiljenja je mogoče doseči šele kot končni izid dela, šele v doseženem cilju! To, eno najdragocenejših dragocenosti, ne leži na poti! Šele ko si jo z veseljem in trudom izboril, zasije v svoji najlepši luči.

6 To, kar si je človek izboril, je krona usmiljenja, namenjena zmagovalcem. In ta nagrada za zmago ni poceni najdba! Njen najsvetlejši dragulj, kristal, je veselje ob veselju drugih! Najbolj nesebično veselje ob doseženih ciljih drugih otrok je bistvena sestavina usmiljenja. Enako velja za sočustvovanje s tistimi, ki ne prepoznajo poti resnice ali napredujejo le z veliko težavo.

7 Veselje prejemanja leži v ljubezni; kajti kdor daje ljubezen, bo ljubezen tudi požel. Iz ljubezni, ki daje in sprejema, se rodi prijaznost, ki združuje dajalca in prejemnika. Ta odpira vse poti k visoki nesebičnosti, ki daje, ne da bi mislila na prejemanje. Kdor tako daje, daje dvojno; in to dajanje je korenina usmiljenja! Na Zemlji je malo prijaznosti in sveto veselje je redko. Za zemeljske otroke je bogoslužje težka stvar. Mnogi so ga iz samonaložene dolžnosti spremenili v trmasto strogost. To ni niti po volji Očetu niti ne služi Njegovemu svetemu delu. Tu manjka vsa srčna radost in Božja prijaznost! Tako imenovana radost v službi Gospodu je podvržena isti slepoti kot njena strogost in njena dolžnost. –

8 Zdaj boš izkusil prijaznost moje narave in s seboj na Zemljo odnesel precej pomemben del. Pura ti bo pri prostem razgledu nekaj pokazala, in ko bom poklical, pridita oba.« Gabriel nekajkrat hodi sem in tja, tudi do velike glavne dvorane, in vsakič se sliši, kako se dragocena preproga na vratih zloži. Karmathino srce komajda utripa hitreje. Končno je prišel ta trenutek.

9 V posvečeni sobi stoji majhna miza, pri kateri na vrhu sedi Oče, na desni strani Gabriel, na levi pa Pura, nasproti Očeta pa je prosto mesto. Ali ta prostor ni namenjen le resni zbranosti, črpanju moči iz povezave s Stvarnikom-Očetom, molitvenemu boju svetega duhovnika, popolni predanosti Bogu? Karmatha še nikoli ni doživel obeda v posvečenih prostorih. Oklevajoče sprejme prijazno povabilo Očeta; obrok gotovo ni pripravljen zaradi njega. Zakaj se to dogaja, mu ostaja skrivnost. Pura najprej poda zlato skledo Očetu, nato Gabrielu in Karmathi, sama pa si od vseh dobrot vzame šele na koncu. Po obroku se Oče obrne na Karmatho in reče:

10 »Moj sin Karmatha, ne le, da si ti presenečen; celo Moj veliki Gabriel, oznanjevalec vseh veselih novic, je bil nekoliko presenečen, ko je v svojem srcu slišal Mojo Besedo. Prav imaš, da sem sam posvetil notranje prostore za zbranost. A eno ti je padlo v oči: med obedom nisem govoril in Moji knezi so molčali. Za Moje veselje si hotel delovati. Ali to ne bi moralo vzbuditi odmeva, da ti zdaj tudi Jaz odgovorim s prijaznostjo?! Misliš, da sem vendarle vedno tisti, ki prvi daje. Spoznanje leži v tvoji otroški ponižnosti, ki Mi je všeč; vendar ji še vedno manjka del svetlobe, ki jo lahko spremeni celo v veliko radost. Gabriel ti je že podaril dober žarek te svetlobe.

11 Jaz sem Dajalec, prvi in zadnji! Vse medsebojno dajanje in prejemanje je vgrajeno vmes. – Tukaj, vzemi prstan in ga nosi na desni roki; predstavlja zavezo Moje naklonjenosti do tebe.« Oče na srebrnem pladnju poda zlati prstan, na katerem je upodobljen križ.

12 »Karmatha, poišči začetek na obroču. Če na njem ne bi bilo križa, nikoli ne bi vedel, kje se začne in kje konča. To ima dvojni pomen. Pokončni drog križa sem Jaz sam. Vstavljeni prečni drog pa je del Mojega otroka, ki sem ga povezal s Seboj. Majhen prečni drog je vedno pritrjen na velik pokončni drog, ne obratno. V tem svetem znamenju je mogoče prepoznati začetek in konec vseh stvari, hkrati pa tudi Mojo neskončnost, Moje A in O!! Od križa do ponovnega križa je gladka pot za vsakega otroka, ki prosto hodi po tej poti. Pri tem ni vedno očitno, kdaj Jaz in otrok dajeva ali jemljeva. Zdaj si bil ti tisti, ki je dajal, in tako se je povsem pravično zgodil Moj odmev. V njem pa še ne moreš videti nove stopnje, na kateri boš spet tisti, ki jemlje. Vidiš, ločitev med dajanjem in jemanjem, ne bo ti zlahka uspela. In to je Moja velika prijaznost do vseh Mojih otrok!!

13 Enako velja za sedem lastnosti. Vsaka ima svoj krog moči in delovanja, svoje sevalno polje, ki ga potrdi knez. Njihova ločitev je že dana prek nosilcev in oblikovanja stvarstva. V Hiši usmiljenja pa si jih našel vse, predvsem resnost, tako da ne veš prav dobro, kakšna je vsaka lastnost sama po sebi v svoji bistvenosti. Nobene lastnosti ni mogoče ločiti od druge, ker se v združenem izlivu svetlobe Moja bit razodeva stvarstvu. Če sem eno v Sebi, kako bi lahko en ali drugi del deloval ločeno zase? Razodevam se na raznolike načine, pri čemer ni nobene ločitve bitja ali lastnosti! Če Me vidite v kakršni koli obliki, je preostanek PRA-Biti le zakrit. Toda tudi zakriti deli Biti v celoti sodelujejo v enotnosti Mojega razodetja, le da jih zaradi blaginje Mojih otrok ne vidite.

14 Komajda si spoznal enotnost osnovnih življenjskih žarkov, kaj šele njihovo ločitev, ki je v skladu s stvarstvom. Meniš, da na to kažejo razlike med knežjimi rodovi. No, ločitev je sicer obstajala, vendar ne v lastnostih, temveč le v načinu vodenja. Zemeljski otroci radi ustvarjajo razlike, da bi se bodisi grenko pritoževali pri Meni ali pa arogantno gledali na revne. Razlike v bistvu ne priznavajo. Velika medsebojna povezanost, ki jo pogojujeta oba temeljna zakona, se tudi v tem izenači. Kajti enotnost zahteva ločitev

bistvenih lastnosti, tako kot bistvena ločitev vodi k življenjsko-dajajoči enotnosti. Delitev ni nikoli Moja osebna PRA-stvar, ampak Moja ustvarjalnost za delo!

15 Spoznaj bistvo reda in volje. Vsak žarek ima svojo lastno funkcijo. Če bi se v izlivu svoje notranjosti ločila, bi se takoj sesulo tako kozmično delo kot tudi stvaritev otroka. Enako velja za povezavo vseh lastnosti. Če bi se iz sedmerozvezde ločil le en osnovni žarek, bi to prineslo propad vsakemu delu! Moj sveti PRA-Jaz, ki prebiva v nedostopni ognjeni svetlobi, ima sedem delov, kot jih ima vsak otrok. Če ti manjka le en glavni del, Karmatha, lahko živiš le skromno brez upanja na dovršitev. Ker pa sem Jaz večno popoln, ni mogoče izključiti niti enega od Mojih osnovnih delov. Sicer bi se moral Moj Jaz skrčiti in s tem propasti vse delo.

16 Modrost ti omogoča vpogled v globine stvarstva. Če pa pri tem ne prevlada resnost, ti bo bistvo tega pogleda ušlo. Takrat ni niti telesne predstave niti notranjega sprejemanja niti stika. Ena lastnost pogojuje drugo; in če ti manjka le ena, ne boš postal del življenja, ki ga blagoslovi stvarstvo.

17 Kot dober otrok svetlobe lahko iz čiste ljubezni do Mene skrajšaš nekatere manjše vmesne stopnje, da bi hitreje dosegel vsak posamezen cilj. To bi zaradi ljubezni tudi priznalo blagoslovil. Vendar – pri tem manjka potrpežljivost, ki omogoča razvoj tudi najmanjšega. Brez potrpljenja, Karmatha, noben otrok ne bi postal blažen, ker brez njega Moj ustvarjalni impulz skozi voljo ustvari vesolje z enim samim dihom. Kajti ta je tako neizmeren, da o njem ni nobenega razodetja! Največja blaženost otrok leži v svobodi njihovih poti, po katerih lahko hodijo počasi ali hitro. Hitro ima popolno resnično zrelost le takrat, če ni izpuščena niti najmanjša stopnja. Potrpežljivost zahteva temeljitost in izvedbo poti, ki temelji na redu in volji, kakor tudi na pravilnem razumevanju in globljem raziskovanju skozi modrost in resnost. V osebnih značajskih lastnostih se lastnosti kažejo ločeno; toda le pri enotni in enakomerni uporabi obstaja za otroke najvišji blaženi cilj.

18 Zdaj želiš spoznati še naravo usmiljenja. V tem je moj Gabriel odličen učitelj; in ker se ravno pri njem učiš, ti bo to razkril tako, da ti ne bo ostalo nobene uganke. A zdaj bodite blagoslovljeni in mir z vami.« Blagoslovljeni se globoko poklonijo in se zahvalijo z »Aleluja«. –

19 Kneza še nekaj časa ostaneta v posvečeni, tako bogato blagoslovljeni dvorani. Nato odpeljeta Karmatho na PRA-osrednje sonce Garapää v čudoviti beli tempelj, ki ga je nekoč iz kamna zgradil Uraniel. Razdeljen je na štiri enako velike, čudovito okrašene dvorane. Prva dvorana nosi svetlečo besedo »usmiljenje«, nad vrati drugih treh dvoran pa piše »ljubezen-potrpežljivost«, »resnost-modrost« in »volja-red«. V prvi dvorani, pod sijočim lokom, ki povezuje dva mogočna vhoda, so urejena počivališča. In tu Karmatha od Gabriela prejme nadaljnje poučevanje.

27. poglavje

Najčudovitejše: gledanje Boga • Globok vpogled v potek stvarjenja • Velika blagoslovitev praznične pogostitve

1 »Karmatha, čudiš se veličastvu tega templja in se v tišini sprašuješ, zakaj tudi drugi knezi nimajo česa podobnega. Da te pomirim, naj ti povem, da na vsakem PRA-osrednjem soncu stoji takšen tempelj za čaščenje. Le da ti jih doslej niso pokazali, ker tvoj razvoj tega še ni dopuščal. Vedi: iz svetega reda, v katerem deluje najvišja, čeprav skrita ljubezen, vstopajo sem pred zemeljsko potjo le otroci, primerni za posebno poslanstvo; vsi ostali pa šele takrat, ko ob vrnitvi z Zemlje dosežejo sveto mesto. Kajti najbolj blagoslovljena ljubezen, ki je darovana PRA-Očetu, leži v žrtvovanju čaščenja. Seveda se lahko to v celoti zgodi le v ožjem svetlobnem središču.

2 Verjameš, da se svetišče ne more primerjati s to dvorano. O Karmatha, ko si tole videl, se obrni k svetišču, in čuti te bodo skoraj zapustili, takšna veličastnost se ti bo razkrila. Božja velika Očetova dobrotar razkriva le toliko blaženosti otrokom, kolikor je lahko duša prenese. V svetišču se nisi nikoli oziral naokoli, Oče je bil tvoje vse, tvoje edino središče. In prav to ti je prineslo izvoljenost. Kajti zunanost, tudi tukaj v svetlobi, spodbuja polno blagoslovljenost šele takrat, ko Božja sveta Bit v otroku pusti največji vtis. Zavaljo tega se moraš naučiti še bolj spoznavati notranjost in zunanost.

3 Poglej skozi odprtini. Ena ti kaže središče, »sveto PRA-srce« v njegovem delovanju, druga pa celotno življenje – Stvarnikovega dela. Oče je govoril o enotnosti in ločenosti sedmih lastnosti v njihovem medsebojnem delovanju. No, tukaj je enaka slika v zvezi s Stvarnikom in stvarjenjem. Pri tem pa je treba upoštevati tisti del dela, ki se je zaradi padca spremenil.

4 Veliki temelj svobode, ki ga je Satana uporabljala poljubno, je zanj postal prisila, ki si jo je sama naložila. Zaradi tega so se sicer ustvarjalne poti razvile drugače, vendar to ni vplivalo na pogoje dela. – Kako pa so lahko sveti PRA-zakoni ostali odločilni, ne da bi omejevali drugi temelj, pravico do svobodne volje, da bi kljub temu dosegli višji cilj?

5 Tvoj notranji odgovor je, kar zadeva delovanje, da mora biti red temeljni življenjski žarek, ki to povzroča, še zlasti ker ostane ona vedno glavna vladarica, dokler svobodno

zavestni otroke napolnjujejo stvarstvo vseobsegajoče moči. Na kakšni podlagi se načrtuje posamezni učinek danega cilja, pa ostaja različno.

6 Red je temelj Stvarnosti; bil je določen za prvo silo Stvarstva in ustvarjenih bitij. PRA-volja ostaja pri tem v korist otrok skrita, a – deluje! Če v poteku dela prevladajo druge lastnosti, so te temeljito zakoreninjene. Da je vsak dan dobil svoj poseben cilj, ti ni več neznan, prav tako ne njegova nespremenljiva izpolnitev. Toda Bog je prostor in čas v določeni meri prepustil svobodni volji otrok in tako »predvidel« možna nihanja pa tudi spremembe poti nekaterih otrok. Zato od samega začetka ni bil določen noben togi potek dela niti spremembe, ki so bile potrebne zaradi odklonov. Nobena od obeh ni bila vzročna v volji Stvarnika.

7 Če bi bilo tako, bi vsako Božje odobrenje pomenilo vnaprej določen razvoj kljub svobodni volji stvarstva. S tem bi bil temelj svobode iluzoren. Le zakonitosti stvarstva, začetek in tudi konec, so vnaprej določeni, ne pa neizogibni pojavi. Iz tega je razvidno, da poti otrok niso zakonsko utemeljene v Stvarnikovi ureditvi. Težko ti je izbrati pravo pot, že zato, ker ne želiš dajati prednosti nobenemu od svetih osnovnih življenjskih žarkov.

8 Tudi to se ne sme zgoditi. Vsaka lastnost lahko služi redu kot sekundarna ali pomožna sila. Kljub temu nobena ne stoji pred ali za drugo, nobena ne ostane brez učinka! Če bi bilo tako, bi moral biti red nujno največja lastnost, da – edini nosilec vseh del, katerih nespremenljiv glavni temelj je. S tem se hkrati pojasni tvoja misel o ustvarjanju in stvarstvu. Stvarstvo je celota, ki je postala, pojavnost; stvaritev pa je sama po sebi bistvo, spremenljiv otrok. Na ta dan stvarstva je otrok sam sebi in s tem tudi delu celotnega razvoja utrl nove poti.

9 Večni PRA-Bog je vnaprej predvidel ta preobrat in je svojemu delu tudi s tem preobratom v celoti ustregel, saj padec ni bil podrejen poteku dela, ampak je bil vključen že ob njegovem nastanku. V tem se na čudežen način razodeva enotnost in ločenost lastnosti. Kot ustvarjalni partnerji, ki iz svetih pogojev delujejo na predrazvoj, so najbolj primerni red, volja, modrost in resnost, medtem ko je treba potrpežljivost, ljubezen in usmiljenje obravnavati kot temelj, ki se vključuje v otroško svobodo. Štirje določujoči žarki so nosilci oblike dovršene snovi, medtem ko trije nosilni v nastajajočem delu tvorijo veliko moč. Ustvarjenim bitjem dopuščajo prosto pot, ne da bi jih spustili iz rok. In to »nespuščanje iz rok« leži spet v povezavi obeh skupin in njihovem visoko blagoslovljenem ravnovesju.

10 Šesti dan leta PRA-delovanj je prvi dan, ko je bila stvarniški svobodi ponujena najširša prostranost. Kot prevladujoč element pa lahko deluje le nosilni osnovni življenjski žarek, ki otrokom v vseh pogledih pomaga. Razumi prav, ko pravim: PRA-ju ni bilo lahko dodeliti redu le ene lastnosti, ker je ta potem nujno morala postati nosilka žrtve, kakor je to dokazala Božja pot na Zemlji. V samodoločeni predestinaciji leži prvi razlog PRA-žrtve; in resnično, noben otrok, niti jaz, ne bo nikoli dojel teže, s katero se

je PRA boril za ravnovesje v Sebi, ki je moralo voditi in ohranjati Stvarnika in stvarstvo v najvišji enotnosti, tudi preko poti padca do poti žrtvovanja in njenega svetega »dokončanja«.

11 Razmišljaš o usmiljenju, katerega simbol krone se imenuje »Dokončano«. No, kot vse lastnosti je tudi ona vključena; vendar v temeljni strukturi ne more prevladovati iz dveh razlogov. Prvič, kot edina Očetova lastnost je rezervirana za kronanje, ki se pojavi šele, ko padca ni več, in drugič, njen dan stvarjenja še ni prišel, sedmi sveti dan počitka. Zdaj prepoznaš ljubezen kot veliko dnevno svetlobo, še posebej ker križ, njen dnevni in simbolični znak, sije nad PRA-jevo potjo žrtvovanja. Prepoznaš tudi, kako se v strogo urejenem poteku najmanjše in največje združita v neskončni harmoniji. Vse to ti omogočata spoznati obe odprtini.

12 V desnem pogledu vidiš vladavino iz osrednjega PRA-centra, kot srce, v katerem ima red svojo temeljno moč. Ali se to srce ne bi moralo v resnici nanašati na Očetovsko Bitje? No, Karmatha, če bi bil v ospredju le Oče, resnično, Stvarstvo bi otrokom težko kdaj lahko v celoti služilo! V srcu vidiš štiri komore, ki enakomerno in v enakih deležih podarjajo življenje in delujejo. Nad desno Stvarnikovo srčno komoro leži duhovniška, poleg nje pa božanska, ki se kaže v levem pogledu, v središču katerega sije ljubezen kot sotelj. Ker se opira na red, vlada celotnemu delovnemu dnevu. In to, Karmatha, smo mi, Očetovi otroci, zato Očetova srčna komora počiva tudi pod božansko, tako da bo sveti življenjski krog vedno našel svojo dovršitev.

13 Sedaj pa si oglej še lok, ki povezuje odprtine. Ni več nobenega dvoma, da je to neprekinjeno plodno združevanje med vsem posameznim: Stvarnikom in delom, duhovnikom in duhom, Bogom in dušo, Očetom in otrokom, enotnostjo in raznolikostjo, notranjim in zunanjim, pogojem in svobodo! Ni svete in pravične ločitve, ki ne bi v sebi nosila najvišje enotnosti! Vse in vsakdo izhaja iz velike PRA-enotnosti, iz življenjskega srca PRA-božanstva!!

14 To svetlobo vzemi s seboj na svojo pot. Ko boš prejel posvetitev v žrtvovanje, pomisli: iz Enega si izšel kot del celote; k Enemu moraš stremeti, da spet postaneš del celote; od središča prek vseh področij stvarstva nazaj k središču! To je dovršitev!! – V tej dvorani zdaj nič več; ostale tri si moraš še na kratko ogledati. Ko bo Zemlja za tabo, jo boš pravilno videl.« Po tem čudovitem bivanju v Belem templju se vrnejo v mesto. Še marsikaj prinese Karmathi obilo blagoslova. V njihovi hiši Pura prevzame še en bistven del priprave Karmathe. Govori:

15 »Dragi Karmatha, naša soba te takoj spomni na obrok, ki nam ga je tu pripravil Oče. Spet se pojavljajo primerjave s tistim templjem spoznanja, ki se ti je zdel čudovit, in naša hiša se ti zdi zelo preprosta. Pogledaj še enkrat okoli sebe! Ko si bil tukaj, si bil vedno zatopljen v misli ali si gledal le proti svetišču. Si že opazil prefinjene okraske na stenah, stropu in tleh? Odgovoriš z ne, in naenkrat ne veš, kaj se ti dogaja. Čutiš se popolnoma drugje. Toda ti si tukaj; in ni se spremenil prostor, Karmatha, ampak zaradi

tvoje rasti vidiš več kot prej. Sprememba v tebi je bila posledica Očetove gostije, in zdaj veš tudi, zakaj je bila to za nas radostna gostija.

16 Ko po svoji zemeljski poti vstopiš v svetišče, in sicer že drugič, boš uzrl vso čudovito veličastvo, slavo Božje svetosti! Ali obstaja v celem vesolju kaj drugega, kar bi bilo lepše in popolnejše, ali sonce, največje med vsemi velikimi, ki bi znalo izžarevati več in bolj čisto svetlobo kot PRA-sonce v Najsvetejšem?! Veličastvo Belega templja ti je bilo še posebej všeč, ker si užival v praznični gostiji in – ker Oče tam ni bil osebno prisoten. Če bi bil, bi videl samo Njega. In, Karmatha, s tem vidiš tudi najboljše!! To je ljubezenska žrtev otroka, darovana Očetu, ki nas pripelje do popolne enosti z večno svetim PRA-jem. Ob prvem vstopu v svetišče po vrnitvi boš videl le Očeta, v Njegovem pogledu, popolnoma potopljen v čaščenje. To je hkrati dosežen notranji temelj, medtem ko se pri drugem pogledu lahko in mora uveljaviti zunanji.

17 Ni nobena posebna čast, da lahko v sveti sobi obedujemo z Očetom. Mi, Prvi, smo ob velikih prelomnicah stvarjenja celo v svetišču prejeli praznično gostijo. To ne pomeni, da smo v Božji ljubezni višje, temveč da tako Božanstvo kot tudi Delo od nas pričakujeta večje delovne dosežke. Vsak otrok prejme v skladu s svojo nalogo prvo svetlobo iz PRA-svetlobe. Do prelomnega trenutka v stvarstvu mora biti ta svetloba pridobljena kot lastnina in z njo mora biti opravljeno delo.

18 Presveti izvir ustvarja vse življenje, ga ohranja in dopolnjuje. Vendar se vsaka reka izsuši, če je ne napaja izvir! Tudi pridobljena lastnina svetlobe potrebuje od časa do časa nove sile. To se sicer nenehno dogaja prek delovne povezave med Stvarnikom in stvarjenjem, ki se poglobi, takoj ko otrok zavestno živi v tej povezavi. Posebna dela potrebujejo dodatno pomoč, predvsem za blagoslov velike množice otrok. To nam koristi pri skupnem obroku, ki ga imamo skupaj. In če je prisoten tudi Oče, se prejemniki pripravijo na pomembnejša dejanja in se okrepijo. Če se to poleg tega zgodi v svetišču ali v hišni sobi, ima to obsežen pomen za celotno delo.

19 Res je, da je pomembno, katero pot je treba ubrati, saj je ta odvisna od določenih pogojev. A kako jo bo otrok prehodil, je njegova stvar. Z radostnim obedom dobi toliko moči, da lahko obvlada pot in delo. – Misliš, da na Zemlji o tej moči ne vedo ničesar in je zato tudi ne morejo uporabiti. Samo tega ne misli, Karmatha!

20 Vse moči ostanejo delujoče, tudi če jih ne čutiš! Na tvoji poti se bo moč radostnega obeda čudovito izkazala; čutil jo boš, ne da bi se tega zavedal. Vendar se ti bo v tvojo osebno korist zdelo, kot da se najprej neposredno izliva Vate, kar se tako ali tako dodatno dogaja. Če se od tebe z Očetovim darom pričakuje prostovoljno prevzeta posebna dolžnost, se v ponižnosti pokloni temu vzvišenemu daru.

21 Nikoli se ne imej za večjega od otroka, ki s skromno močjo srca, a z lahkoto, lahko Očetu prinese polno veselje, če le zvesto opravlja svoje delo. Kajti popolnosti ne prinaša velikost darila ali dela, temveč izključno polna mera!! Vsa svetloba veselja in

najvišji blagoslov namreč prihajata prav skozi razlike. Medsebojno dajanje in sprejemanje kot prostovoljno služenje dopolnjuje vsako delo!

22 Tudi to učenje si v celoti sprejel vase in tvoje srce prežema lepa ponižnost. Še marsikaj boš moral pridobiti iz sebe; to v zvesti ljubezni daruj Očetu kot dar zahvale. – Karmatha se počuti zelo blagoslovljen, da bo zdaj v sedmi knežji hiši dosegel zaključek svojih preizkušenj. Še vedno mora biti potrpežljiv; in zdaj to počne z veseljem, saj mu zrelost njegovega duha omogoča, da vidi napredek.

23 Medtem doživi mnogo lepih prizorov. Pri Gabrielu in Puri se zbirajo množice otrok. Pride tudi Sama, ki je medtem zaključila svojo zemeljsko pot. Kako lepa in milo zrela je postala. Karmatha je presenečen. Nato pa ponovno zazveni velik klic. Blagoslovljene množice se odpravijo k svetišču. Vrata se odprejo. Svetloba preplavi prostor in v »harmoniji z Božanskim« pokleknejo v prostoru k molitvi, dokler se ne razodene glas.

28. poglavje: Sveto razodetje • Štiri bistvene točke.

Veliki zakon: PRA-ja

1 »Moji otroci! Vsakič, ko se vam odpre Moje svetišče, vas preplavijo žarki Moje veličastnosti. Vi, ki ste Prvi, poznate veljavne zakone, saj ste njihovi nosilci in jih po Mojem Duhu izpolnujete. A nenehno poglobljanje, namenjeno prav vam osebno, vedno znova prinaša nekaj novega. In vsak nov žarek morate sprejeti v sebi kot pridobljeno, popolnoma upravičeno lastnino. Na vprašanje, zakaj zdaj sicer notranje jasno čutite veličastvo, zunanje pa še ne, Jaz odgovorjam: Tako kot zdaj čutite sveto-visoko, je zunanje prav tako sprejeto kot notranje. Mislili ste, da vam še nekaj manjka, toda poslušajte le Moje Besede in kmalu vas bo preplavila jasnost.

2 Stvarstvo ponuja tisto podobo, ki živi v Meni. Njena celotna substanca, ki se je ob začetku pra-stvarjenja ločila od Mene kot dvojnik, zato kot »tisto, kar obstaja zunaj Mene« ni več v Moji notranjosti. Vendar zaradi tega ni ločena od Moje notranje prisotnosti, temveč ostaja zakoreninjena v Meni. Tu se v Mojih delih soočajo vzroki in posledice. V Meni počiva sveta globina; in vsa višina, širina in bližina so Moj Jaz, iz katerega oblikujem Svoja dela! Odprto leži pred vami, otroci, pa vendar je za vas skrivnost, ker nespremenljivo ohranja prosto spremenljivost, kakor je obratno spremenljivo – zaradi svojega ohranjanja v nespremenljivem – vzrok in posledica, nastajajoče in nastalo, bit in dokončanje.

3 Štiri dimenzije so glavne značilnosti Mojega bitja, v svoji svetosti zaprte za blagostanje stvaritev, v svoji veličastnosti pa odprte za blagoslov otrok, ki so izšli iz stvarstva, a obe sta polni utripajočega življenja! Nič ni brez življenja, niti kamnite zgradbe ljudi, čeprav se te – ki so zanje pomembne – zdijo brez življenja. Zemljani bi bili zelo presenečeni, če bi videli življenje, ki se giblje tudi v najbolj togih oblikah snovi, ki so jih ustvarili za minljive namene. Le en najmanjši mrtev atom v stvarstvu, ki ga nikoli ne morete v celoti zaobseči, in Jaz ne bi bil tisti, kateri Jaz sem v najsvetejši polnosti življenja!!

4 V globini vidite Moj red in voljo, ki je v Meni! Iz obeh, trdno zakoreninjen, se dviga dih življenja, ki se združi s tistim, kar nastaja. Jaz sem nedeljiva enotnost in nedeljiva raznolikost, ki se med seboj ne pogojujeta, ampak sta enake strukture v bistvu in delovanju: deli Mojega Pra-Jaz-a! – Množina, ki se ne kaže nujno v različnosti, je odsev enotnosti v njenih neštetihih variacijah njenih ciljev moči, sile, vpliva in oblasti. Nobeno stvarstvo ni nikoli nastalo le iz enega dela, ampak vedno iz obeh. Enotnost in raznolikost sta Moj Jaz in Moja dela! Kdo pa hoče ločiti dela od Mene?!

5 Svojo ustvarjalnost sem Jaz razkril najprej, vendar ni bila namenjena otrokom, temveč delu, ki jim je bilo namenjeno. V tem vidite tudi blagodejno vzajemno delovanje: Stvarnik v svoji neizmerni Bitnosti najprej prinese otrokom Očeta! Če Ga srce sreča v svoji najgloblji globini, je tako dojelo tudi Stvarnika, v čigar čaščenju svoje otroško jastvo žrtvuje Očetu, za kar iz svete volje reda prejme usmiljenje.

6 V višavah vlada Moje slovesno Duhovništvo. Iz njega se spušča Božansko: ljubezen in potrpežljivost. Prav za ta primer sem se Jaz kot Bog spustil iz Svoje PRA-višine v materijo, da bi jo blagoslovil in odrešil; in kot Bog sem daroval Svojo žrtev! A dejanje žrtvovanja je bila naloga Duhovnika! Tudi v tem je spet čudovita medsebojna povezanost za delo in otroka. Žrtvovanje je veljalo za enega otroka; blagoslov Duhovnika pa se je razlil nad vse otroke. Če otrok v ljubezni in potrpežljivosti spozna svetost resnosti in modrosti, sprejme v svoj jaz-enotnosti množico bogatih tokov. Kdor nosi v sebi Mojo enotnost, postane večkratni nosilec blagoslova za delo. In kdor v sebi stremi k Moji raznolikosti, se združi z Menoj in sam postane celota, namreč popoln!

7 Sedaj preidimo k tretji točki. V njej deluje Moja božanska moč. Pred vašimi očmi se odpira nepojmljiva prostranost prostora in časa PRA-večnosti. Tu nastopi največja medsebojna povezanost, ne le med drugim in tretjim delom bitja, ki višino usmerja k otrokom prek dela in deluje prek otrok, ampak je očitna tudi tista med Stvarnikom in Očetom, ki otroka v Stvarniku uči prepoznati le Očeta. O tem pa v četrti točki. O tretji pa je še več za povedati.

8 Le prostranost prostora in časa vas popolnoma pripelje v Mojo bližino, čeprav nihče od vas ne spregleda, kako so polja žarkov povezana med seboj, površine energijskih sfer pa so zgrajene druga ob drugi, druga nad drugo in druga v drugi. Da, Moja podoba je za vas dojemljiva, ker je podobna vaši. Vendar pa v njej prebiva nepojmljiva

prostranstvo PRA-prostora in PRA-časa! Mojim knezom ostaja še zadnja uganka. Čeprav že dolgo veste, da je tudi v tem primeru vse v Meni doma, ko se razodevam najmanjšim otrokom. Le da ste mislili, da poleg vidne podobe obstaja še ena, za neskončnost nevidna PRA-podoba, ki je tudi najvišjim otrokom večno nedostopna.

9 Vaše spoznanje je zdaj pravilno, čeprav še ne v tisti obliki, ki bi razrešila uganko. Slutili ste, vendar niste vedeli, da Mojega Pra-Jaza ni mogoče ločiti od Moje podobe, ki sem vam jo razkril, niti takrat, ko se razodevam le v eni bitnosti ali v enem osnovnem življenjskem žarku. Da, Moja vidna Očetova oblika je del Pra-Celote, ki ga obdaja in hkrati v njem počiva kot delujoča magnetna in osrednja moč.

10 Tvoje skrivno vprašanje, moj Karmatha, zakaj tudi tisti, ki so na prvih mestih, šele zdaj slišijo to izredno pomembno razodetje, ti dela čast, saj se postavljaš daleč pod njih. Kar zadeva čas, je treba reči, da je treba Golgoto v snovnem svetu najprej celoviteje spoznati, preden se lahko spregovori o tem, kar jo globoko zadeva. Tudi Satana mora na poti domov doseči štiri prelomne točke. Zdaj je v drugi in jo bo kmalu uspešno zaključila.

11 Vodenje je v poteku dogodkov in ji daje moč, čeprav je ne čuti odkrito. Jaz dobro vidim najboljši trenutek za vse stvari, in pri tem nima koristi le tisti, ki je vidno prejemnik. A kar zadeva spoznanje Mojih Prvih, Jaz tebi in vam, otroci, pravim: Vi poslušate Moje razodetje, oni pa so si s poslušanjem hkrati delovno prisvojili Mojo Besedo, ker notranje čutijo potek v dnevih stvarjenja, medtem ko si jo vi morate šele delno pridobiti. In to se bo dobro zgodilo, če se boste od njih še naprej učili o vsem, kar ste zdaj slišali. Tudi v tem se otrok in delo dopolnjujeta v blagoslov obeh. – Zdaj pride na vrsto bližina kot zadnja bistvena točka. Mislite, da bi morali biti pravzaprav na prvem mestu, ker ste najsrečnejši v Moji bližini in tam verjetno ni nič težkega za raziskovanje. No – bomo videli! V zakonu nespremenljivosti sem Jaz postal Oče; in nespremenljivo je tudi to, da me mora otroško bitje v Očetu prepoznati in ljubiti kot večno svetega Pra-ja! Ljubiti Očeta ni težko. Toda tudi ljubiti Stvarnika je naloga, ki so se je celo Moji Veliki lotili le skromno. To se sicer lahko v večji izpolnitvi prepusti prihajajočemu dnevu odrešitve; toda dan prej mora seme priti na njivo. S tem razodetjem sem Jaz zdaj to sveto-resnično odrešujoče seme položil v vaša srca in vi lahko, takoj ko bo dozorelo, z njim posejete celotno kraljestvo otrok.

12 Kar se vam pri tem zdi, da vam še ni v celoti jasno, je vendarle že prvotna celica, ki sem jo že od večnosti oplodil. Misel, da delo, ki je izšlo iz Moje Stvarnikove roke, vodi k pravičnemu in ponižnemu spoznanju, da ne smete, niti ne potrebujete, niti ne morete vsega razumeti. Zadovoljni ste z deležem milosti, ki vam je bil dodeljen in ki je za vas večji, kot si zaslužite. S tem deležem se lažje spopadate; in zadostuje vam, da veste, da je vaša pot v Moji roki. To znanje kot temeljna modrost prinaša tisti blagoslov, ki semenu podarja najlepšo zrelost. In to je hvaležno otroško spoštovanje vaše resnične ljubezni do Mene.

13 Bližina Moje PRA-Biti je most, ki otrokom omogoča, da se odpravijo v širino, višino in globino, iz katerih se vrnejo šele takrat, ko v polni meri in z zahvalo prepoznajo bližino odrešitve kot velik blagoslov. Otrok, ki ima vedno polne roke, redko ve, kaj dejansko ima! Šele z izgubo, četudi le začasno, je mogoče bolje oceniti vrednost tega, kar ima. Sedaj razumete, zakaj sem v tem primeru otroku v veliki meri dopustil, da uveljavlja svojo svobodo, in – čeprav sem uporabil vso moč ljubezni, da ga ne bi pustil pasti – nisem vključil niti kančka pogojnega zakona, čeprav to svobodi ne bi povzročilo nobenega kršenja pravic. Kajti poslušajte sedaj najgloblje iz te resnice:

14 Pri tem ni šlo le za otrokovo svobodo, temveč v prvi vrsti za Mojo svobodo, Mojo voljo!! Ali bi Jaz moral torej odstopiti od Svoje svobodne volje, da bi dopustil, ja, celo prenašal nasprotno voljo otroka? Ali nasprotna volja zaradi svoje nepravčnosti ni bila popolnoma brez pravice do življenja? Če bi jo Jaz moral dopustiti, da bi s tem ohranil otrokovo svobodo, resnično, Jaz ne bi bil PRA, čigar najvišji delež življenja je lastna pravična volja!!!

15 Jaz torej nisem moral dopustiti, da se to zgodi, da bi uresničil svoj cilj glede otrokove svobode: Jaz hočem! V tem dopuščanju je ležalo največje čudo ljubezni. Šele z izgubo svojega deleža milosti se bo Satana kot otrok Stvarstva naučila resnično ceniti to milost zase in za vse otroke ter pomagala pri njenem širjenju. V pomoči leži tudi merilo vrednosti, ki uči temeljito spoštovanje vsakega daru. Otrok, ki sodeluje, ohranja Očetovo premoženje; otrok, ki ne sodeluje, ga zapravlja.

16 Ker slednje pri Meni nikoli ne velja, se Moja volja imenuje »pravična skrb«! Ker pa sem Jaz želel vsem dobrohotno ohraniti njihov delež veselja, sem nekoč »žrtvoval« svojo voljo in postavil svobodo stvarstva nad svojo lastno brezpogojno svobodo! S tem sem na eni poti dosegel dva cilja: Satana nikoli več ne bo postavila svoje volje nad Mojo, zaradi česar tudi noben otrok ne bo nikoli mogel zaiti na takšno stransko pot; poleg tega bo brez lastne volje postala najbolj služeč otrok v velikem ciklu dejanj!

17 V tem »delu dejanja« se četrta bistvena točka kot Oče-Stvarnik vedno več razkriva, da bo nekoč v »delu posledic« v celoti prepoznana kot PRA-Oče. Tega stopnjevanja si zdaj niti ne morete predstavljati! Da, zakon je prostor in čas svete PRA-večnosti, v kateri živim Jaz, Božanstvo; in tam je vse usmerjeno k svojemu cilju! Vsak zakonit konec rojeva čudovita nova dela, vedno nespremenljiva v zgradbi in cilju, spremenljiva pa v smeri in poteku, ki sta v njih vsebovana. Vse pa, kar je bilo, se oblikuje, je in bo v neizmerni vesplošnosti Mojega božanskega bivanja, temelji na enem samem nedotakljivem zakonu, ki se v svoji voljni moči nikoli in v nobeni zadevi ne podreja. Ta edini najvišji, vedno vladajoči zakon se imenuje PRA! Jaz-PRA, sem ta zakon!!

18 Kajti glejte, še preden sem Jaz le enemu otroku podaril njegov prvi dih življenja, so bila dela neizmerne veličastnosti za Mene že dokončana, pa tudi pred Menoj, dovršena v svojem poteku in sveto dovršena v začetku svojega nastajanja! Tudi dovršitev tega visoko čudežnega cikla Pra-dejanj Pra-ja, pa tudi osem Pra-let s svojimi

sveto resnimi posameznimi dnevi, ki so se komaj začela v svoji drugi četrtini, je že zaključena v Pra-Zakonu!!

19 Jaz želim kot PRA-Prvi uživati v nastajanju, razvoju in dovrstitvi del, ki so v Meni že dokončana. Zato sem Jaz, sam v pra-prostoru in pra-času, Meni dal obliko, ki v prostoru doživlja čas skupaj z Mojimi otroki! In oni ga doživljajo z Menoj, Očetom, ki je večni Stvarnik. V Očetu torej živi nedotakljivo, ker Pra-zakon namreč ničesar ne potrebuje, da bi se najprej predstavil, ampak je že z ustanovitvijo načrta ciljno dovršen! Le radost si sama določa čas za opazovanje in sočustvovanje ter za doživljanje vseh del.

20 V času služečega razvoja v vas, v vsem življenju, celo v materiji, Jaz gledam »Svoje Najvišje Dopolnjeno«, vedno »Svoje Dopolnjeno delo«!! Radujem se nad Svojim delom, ki Mi je tako dobro uspelo. Ne bo šele uspelo — že je uspelo! Samo za otroke je to, kar je nastalo, še nekaj nastajajočega. Ko se Moje veselje nasiti in okrepeča, tedaj Moj PRA-zakon ustvarja novo, dragocenejše in večje. Pred tem pa morate imeti delež pri Mojem PRA-veselju, ki vam daje novo »zemljišče«, da bi z Menoj obdelovali sveto polje leta.

21 Prejmite zdaj Moj sveti blagoslov in mir. Jaz sem z vami, tako kot vi večno živite z Menoj in v Meni. Amen.«

29. poglavje: Aleluja – zahvala Karmate: zadnje priprave • Svetloba nad zakritimi razodetji

1 Sveta tišina! Prvi se globoko in spoštljivo priklonijo, otroci pa kleče molijo. V kontemplaciji spoznajo pomen velikega govora. Odmeva aleluja, kakršnega svetišče komaj kdaj sliši. Valovi zahvalnega vzklika se razširjajo preko mesta vse do najbolj oddaljenih sfer in se vračajo kot blagoslovljen odmev v močnem toku visoke radosti. Otroci se dvignejo, stopijo bliže, obkrožijo Očeta in v Njem zdaj vidijo tudi ljubečega Stvarnika. In darujejo Mu radost, ki jo želi imeti v svojih delih. Vsak otrok počiva na Očetovih prsih, neskončno blažen in srečen. Rafael ostane pri Svetem ognjišču in govori v imenu vseh:

2 »Sveti in vseljubljeni Oče! Razodel si se v čudoviti veličini; častimo te, slavimo te, hvalimo te, zahvaljujemo se ti! Tvoja dobrota sega tako daleč, kot je tvoja zakonitost ustvarila nespremenljive poti! Kdo jih lahko razume? Iz svojega Pra-izvora si v resnični podobi prišel k tistim, ki so iz nje izšli! Aleluja!! Tvojega učenja ne bomo mogli do konca razumeti, ker se ena globina niza za drugo. A iz tega je Tvoja dobrota naš delež, ki je za nas pravična mera. In to je Tvoja radost!!

3 Nauči nas, o dobri Oče, da bi vedno živeli v radosti stvarjenja; obdaruj nas, da bomo postali darovalci; napolni nas, da bomo lahko kot posode prekipevali od Tvojih del! Naj Tvoja luč v blagoslovu sije nad nami; kajti mi, ki izhajamo iz večnega zakona svetlobe, moramo biti svetilniki, kakor si nas za to določil. V tem naj se razodene tudi tvoja luč v veselju tvoje svetosti! Aleluja! Prosimo: razodeni svoje poti reda, naj se izpolnijo skozi nas.« Rafaelove vzklike Aleluja prevzamejo otroci in ponovno odmeva posvečeno slavlje. Oče govori:

4 »Moji otroci! Rafael je govoril resnico. Prek vas naj vse poti reda oblikujejo vsakodnevno delo. Zato se odpravljamo na mesta ustvarjalnega reda, vsak na svoje. – Glede Karmathe naj še rečem: usmiljenje si je treba pod določenimi pogoji pridobiti sam. V njeni sferi obstajata zato – tako kot v drugih sferah, le pod drugačnim zakonom – dve posebni stopnji. Prvo vam pripravljam Jaz, ki jo mora osvojiti vsak otrok, če želi doseči tudi drugo. Karmatha jo je spoznal pri Gabrielu; in ker si iskreno prizadeva za Mojo resnično radost, jo je tudi prepoznal.

5 Druga stopnja je lastna zadeva vsakega otroka. To še leži pred teboj, Moj Karmatha. Zato se pripravi, da, pripravite se, vi otroci! Kmalu bo zazvonil zvon, ki bo odprl ena izmed poslednjih vrat. Skozi vsaka vrata pade posebna svetloba navzdol v ubogi prepad, in vsakokrat se ta še enkrat vzdigne — vendar ob tem njegova moč vse bolj usiha.

6 Dokler še bivaš pri Gabrielu in Puri, ostani tam sam: to je del tvojega zorenja. Medtem pa, Sama, lepi cvet Mojega vrta, lahko bivaš v svetišču ali tudi pri Rafaelu. Prijazna spremljevalka naj bo pri tebi, dokler Karmatha ne konča zemeljske poti in se nato ponovno združita v svetlobi. Cebulah⁹, zakličče Oče, »ti, ki si se že velikokrat izkazal kot dober zemeljski angel, ostani dlje časa v svetlobi in ne odhajaj spet v tuje kraje. Vi, ostali otroci, ki ste zemeljsko pot že enkrat ali dvakrat prehodili, hodite po svojih poteh pod Mojo blagoslovljeno roko. Vidite prihodnost, na katero se morate še pripraviti. Moč, sila, vpliv in trdnost so vaši pomočniki. Amen.«

7 Še ena aleluja, in ob vzvišeni pesmi in igranju na instrumente se množica poslavlja iz svetišča. –

8 Karmathi, kateremu so Očetove Besede temelj vsega, se vedno jasneje in silneje razodeva delo stvarjenja: neizmerna polnost, lastne poti otrok, ki so vtikane v delo, mogočne poti reda celotnih sončnih in zvezdnih ljudstev vseh vrst. Tudi tam ima vsak svojo pot, in vendar nihče ne hodi osamljen ali sam. –

9 Ko Karmatha s prostega razgleda opazuje svetišče, opazi, da svetloba postaja vse močnejša. Kmalu spozna, da se svetloba ne povečuje, ampak da jo sam vse boljše dojema. In v tem, kako se njegovo dožemanje svetlobe pogloblja, vidi svojo pot. Tam

⁹ pripadajoči skupini Parat (oba sta angela poveljnika)

dolgo časa mirno ostane potopljen vase. Kar osvoji njegovo srce, je dragocenost; nikoli je ne bo izgubil, niti na Zemlji. Kneza mirno obstaneta, ko vstopita v posvečeno sobo, da bi njegovo globoko notranjo zbranost usmerila k nujnemu stvariteljskemu delu.

10 Žarek, ki se izliva iz oblaka svetlobe nad svetiščem, ovije Karmatho. Pretresen do globin duše se komajda drži pokonci. Gabriel in Pura mu nežno pomagata nositi breme blagoslova. Čeprav je njegov um jasen in buden, skoraj nezavedno doživlja to sveto in veličastno. Ne razmišlja o tem, ampak preprosto potopi svojo dušo v poplavo svetlobe z vročo željo, da bi bil vedno varen, kot da počiva v Očetovem naročju. – Glas Svetnika! Kot valovi rajskih rek, ki v lepoti, moči, veličastvu in vendar z nežnim pljuskanjem hitijo skozi svete dežele, tako tudi besede pritekajo k globoko sklonjenemu otroku.

11 »Sin Karmatha! Z Očetovsko radostjo sem spremljal tvojo pot. Z otroško spretnostjo si se približal Mojemu srcu in Mi daroval svoje srce; glej, Moja ljubezen ti bo služila. Slišiš Besede, katerih smisla ne razumeš. A čutiš vez, trdno spleteno med Mojim in tvojim srcem, in to te napolnjuje s hvaležno ponižnostjo. To ti prinaša tisto veliko milost, da smeš na zemlji razodevati Mojo veliko ljubezen.

12 Bodi pripravljen! Še enkrat poglej nazaj na vse prejete svete darove; in ko boš vse zaobjel v enem samem pogledu, potem glej samo še naprej. Nič ti ne bo izgubljeno! Nekoč boš našel začetek in konec vsega svojega bivanja kakor »veliko podobo« v Mojem Bivanju, ki ne pozna ne začetka ne konca. V novem začetku otroka bo mogoče uzreti neskončnost, in v vsakem koncu nešteto novega nastajanja. Tedaj boš tudi ti, kakor Moji ljubi Veliki, razumel, kdo in kaj sem Jaz! Vsako delo mora nekoč doseči največjo jasnost, v kateri otrokom zasije sveto razsvetljenje o skrivnosti Stvarnika in stvarstva; v njej se razodeva najvišja resnica o Duhovniku in duhu, o Bogu in duši, o Očetu in otroku.

13 Ob takšnem dejanju razodetja se odpirajo področja Mojih PRA-globin, v katera vstopajo najzrelejši otroci in v otroško najvišjem razumevanju sveto dojemajo čudeže celotnega dneva stvarjenja. Tedaj se mogočno odprejo široka vrata novih del. Vidna jim bo ena za drugo vzpenjajoča se Božja svetloba, vendar njenega temelja ne bodo mogli pregledati.

14 Glejte sveti namen, ki leži v razodetju; sicer bi bilo nepotrebno nanj opozarjati in nesmiselno, da bi se stvarjenja, ki so v Meni že v mislih dovršena, pred vami, otroci, le počasi in v skladu s časom razgrinjala. To bi pomenilo navidezno življenje in neresničen razvoj, če za vas ne bi obstajala resničnost. Vi pa živite v Moji in v svoji stvariteljski resničnosti. S tem je življenje resnično dokazano! Namen stvarjenja je porajati sveto veselje in ga pustiti občutiti tako dolgo, dokler se iz njega ne rodi nova moč za delo. Tu je delo zaradi dela! Kajti samo globoko občutena radost nad uspehom sprošča moč za novo ustvarjanje, za vedno nadaljnje in višje izpopolnjevanje!

15 Zreli pridejo ob sklepnem dejanju dneva po zrenju najveličastneje dovršenih del do globokega veselja, ki sprošča moči za prostovoljno sodelovanje pri novem. Spoznanje o vsaki posamezni stvari je bolje doseči skozi doživljanje, zato ni takoj povezano z zrenjem. Ko tudi Jaz sprejemem vase sveto vzvišeno stvariteljsko radost nad uspehom nekega dela, tedaj iz nje uzrem novo, še veličastnejšo podobo. Z gledanjem se moč za dejanje dviga navzgor! Odsev te mogočne razširitve polagam v vse otroke. Toda mero tega odseva prepuščam njim v svobodni veličini. Čeprav sklepnega dejanja ne zaznavajo zavestno, ker ustvarjeno bitje nikoli ne more v celoti dojeti Stvarnika, se njihova srca vendar širijo skozi zrenje, ki jim prinaša nove, svobodno ustvarjajoče moči.

16 Ne le da Jaz želim iz veselja nad uspehom plemenito občutiti ustvarjalno radost, da so se eoni stvaritev združili v eno delo, temveč tudi Moji otroci, ki so se povzdignili v blagodejne sile, naj imajo delež v velikanski radosti Mojega Pra-Bitja! Tudi v njih se mora in se bo sprožilo pra-sveto veselje, ki lahko v svoji celoti najde dom le v PRA-jevih prsah Samo-rajajočega!

17 Zato Jaz razodevam prihajajoče novo preoblikovanje v celotni podobi vzpenjajočih se PRA-svetlob, ki se nizajo druga za drugo kakor sveti dnevi Mojih let! Nepregledne v svojem zaporedju! Spoznanje se daje iz dneva v dan, takoj ko otroci v svojem rastočem nastajanju tudi sami rastejo s tem, da sodelujejo pri vsakem delu.

18 To je edina, pravzaprav edina razlika, ki jo dopuščam med Menoj in Mojimi ustvarjenimi otroki, in ki mora ostati, da lahko rastejo skupaj z nastajanjem Dela, tako kot Delo izhaja iz Mene, čeprav ga v Mislih že ves čas nosim v sebi v končni obliki! Vse druge ustvarjene razlike so s tem pokrite.

19 Vidiš torej, Karmatha, da se neskončno lahko odpre, če si le otrok to želi. Če zdaj ne razmišljaš o tem, kar si slišal, saj ti je to še zelo skrito, boš dosegel dober napredek. Želiš dati vse od sebe, da bi hodil po svoji poti zgolj v Mojo radost. In resnično, nekoč boš med zrelo čredo!

20 Tvoj namen je lahko toliko bolj blagoslovljen in posvečen od Mene, ker ti iz ponižnosti nočeš stati nad drugimi otroki, temveč želiš delovati samo iz čiste ljubezni. To je izvir tvojega srca, iz katerega se pospešuje tudi delo. S tem Mi pripravljáš veliko veselje, po katerem tudi sam kot povračilo prejemaš še večje. – Zdaj si svojo pot priprave dobro dopolnil, zato pridi! V Svetišču boš prejel svoje posvečenje. Blagoslavljam vas. Gabriel in Pura, Moja Zvesta, pripeljita Karmatho v Rafaelovo hišo in pridita z vsemi, ki so tam zbrani, v Svetišče. Kar se mora zgoditi, dokler vas klic ne pripelje k Meni, boste vi, Moji angelski knezi, kmalu uzrli. Amen.«

21 Po molitvi hvale brez besed knezi izpolnijo Očetovo navodilo. V Hiši ljubezni se je zbrala izbrana družba. Trije prišleki so veselo sprejeti, a na vseh obrazih je vidna sveta resnost. Svoje korake usmerijo proti svetišču. Spredaj hodita Rafael in Agralea, med njima Karmatha, ob Agralei Gabriel, ob Rafaelu pa Pura. Za Karmatho sledi velik angel,

na njegovi levi Sama in Cebulah, desno od njega pa Alaniel in Madenia. Ostali knezi, starešine in vladarski angeli se jim pridružijo, če nimajo službe na dnevnih poljih ali če ne bivajo na Zemlji. Skupina povratnikov tvori konec urejenega sprevoda, na njegovih skrajnih koncih pa hodijo štirje varuhi.

22 Ko prispejo, se vrata potrpljenja in ljubezni ob rdeči preprogi široko odprejo. V sveti dvorani jih obda vzvišena tišina, slovesnost neizmerne milosti. Tu stojijo, sama molčeča srca, slovesne luči stvarstva, ki v pobožni tišini služeče sijejo.

30. poglavje: Velika podoba božanstva – Karmatha prejme posvetitev • Blagoslovljen konec

1 V čudovitem, najzvvišenejšem sijaju se odpre Najsvetejše, kar v otrocih — četudi se to zgodi neštetikrat — vedno znova prebujajo spoštljivo ponižnost. In vedno je to nova, nepredstavljivo visoka blaženost, ki jo Vsemogočnost podarja otrokom stvarjenja. – Za razgrnjeno zaveso počiva oblak kot znamenje, da se dogaja nekaj Najsvetejšega in da se to vedno tako začne. Čeprav je sam svetloba, iz oblaka iztekajo potoki svetlobe; ovijajo prostor in otroke, se dvigajo in spuščajo, oblikujejo obok velike veličine ter na temelju Svetišča utrujejo nova tla, ki jih otroci občutijo.

2 Oblak združuje dvorano in Najsvetejše. Blagoslovljena množica vidi vse, vendar še ne more doumeti svetlobnega vzklika radosti, ki izvira iz Stvariteljskega in iz njega prejema svoje bistvo. Zavestno spoznavajo, kaj se dogaja v menjavanju nastajanja, vendar jasnega zrenja še ne morejo v polnosti preoblikovati tudi v občutenje. Potrebujejo svoj čas! In ga tudi uporabljajo. Prvi zaznavajo, kaj želi oznanjati svetlobni oblak, ki jih povsem obdaja in hkrati počiva pred njimi; in prebujajo se za vse novo. Tedaj to sami s svojo ljubeznijo sveto zagrnejo, kajti — čakajo na Besedo!

3 Karmatha in mlajši angeli svetlobe, ki po svoji zemeljski poti zdaj drugič vstopajo v notranji mir, še ne morejo kakor Prvi v srcu hkrati prižigati in zagrinjati svetlobne pridige. Vendar to tudi ni potrebno, kajti Božja Ljubezen jim bo to razodela. Mirno stojijo in potrpežljivo čakajo, in nič jim ne manjka od vsega milostnega zveličanja te velike ure.

4 Doživljanje raste skupaj s pobožnostjo blagoslovljenih. Poslušajo vase in dosežejo stanje notranjosti, ob katerem se vse dosedanje — čeprav je bilo usmerjeno samo k Bogu — kaže skoraj kakor nekaj zunanjega. Kolikor je le mogoče, je notranje življenje,

povezano z Bogom, prevzelo oblast nad njimi. Nihče izmed pobožnih ne opazi, kako iz vseh delov oblaka Božanstvo zre na Svoje Očetove otroke. Ko pa zazveni nežno temni glas, katerega največja blagost je hkrati največja moč, še ne vidijo ljubljenega Obličja; tudi glas jim prihaja le iz sprednjega dela oblaka. In vendar — to je glas, ki prihaja od vsepovsod. Tedaj padejo na kolena in z rokami, prekrižanimi čez prsi, molijo in častijo Tistega, katerega podoba oživlja njihova srca: To, prav to je Božanstvo! In besede, ki od zunaj napolnjujejo njihovo notranjost ter njihovo najgloblje bitje odpirajo vidnemu doživljanju, se glasijo:

5 »Otroci Moje Biti in Moje Ljubezni! Poslušajte, poslušajte! Jaz sem Pra-osrednja Luč, neizmerna, nepojmljiva, nespremenljiva v svoji veličini in nedotakljiva v svoji svetosti! To so štirje tokovi, utrip Mojega srca v prostoru in času! Prostor brez prostora se lahko razodene in čas brez časa je mogoče doživeti; kajti Jaz živim v popolni obliki v svoji PRADAVNI vsemogočnosti, iz katere je nastala vsaka oblika, tudi Moja lastna podoba za najvišje občutenje blaženosti vseh otrok! V Biti vsega počiva delo, in vsak dnevni trud je del večnosti iz PRA-Vsega! Kar je omejeno, ne izgubi svoje meje v vesolju nastajanja; in vse, vse je Moj PRA-Jaz! Kamorkoli se nagibate, povsod je Bivanje in Življenje, Luč iz Luči, rojena iz Mene! Poglejte navzgor, videli boste čudeže Moje vsemogočnosti!« Otroci se dvignejo; in ko gledajo navzgor in na vse strani, celo na svetlobno dno pod svojimi nogami, vidijo daleč in blizu, otipljivo in nepojmljivo sveto Obličje, ki v njihova srca vžge svojo vzvišeno podobo. In vendar je to le obraz, čudežno preobražen. Tega niti kerubini in serafini ne morejo dolgo prenašati. Spustijo oči pred svetim razodetjem; toda – v svojem duhu ohranijo večni svetlobni obraz, ki je resničen kot življenje. A še naprej poslušajo besedo:

6 »Z globokim trepetom stojite pod vsem bremenom milosti veličastva! A vendar ste, sedem bakel, to podobo že nekoč doživeli, čeprav v drugačni podobi. Podoba, v kateri Jaz kot Žrtveni Sin umirajoč sklonim glavo in s tem pretresem temelje stvarstva, se pomika mimo vas, nepozabna, zakrita le zaradi blagoslova dela. In ne le takrat je bila pretresena tudi vaša bistvena podlaga, ne – enakost obeh razodetij zdaj omaja vaša srca, ker vas preplavlja pra-sveto videnje. Ta milost leži na vas in postaja še težja, ker se združuje z izkušnjo križa in se v vas zlije v celoto. Odsev, ki ni nič manj resničen kot sijaj v vas, vi Prvi, se zdaj vtisne otrokom skupaj s Karmato. Da, Jaz vam pravim: v sicer nepojmljivi, a zdaj razkriti svetosti leži vaš posvečen blagoslov, ki služi kot temelj za nadaljnja dela.

7 To, da ne morete več prenašati Veličastnega – čeprav je to zelo omejeno –, je najlepši del vaše ponižnosti, ki želi biti eno z Menoj, ne da bi premislili o lastni naravi. Jaz stojim povsem v središču vaše srčne žrtve, ki v pravični izravnavi zahteva Mojo svetost. Resnično, ta delež vam ne bo določen, podarjam ga v največji polnosti. In glejte, v doživetju milosti ste že prinesli kelih Moje svetosti k ustom in pili. Kapljice – tako kot lahko temna sila pije le kapljice Moje odrešilne krvi – naj se zablodeli ne

izgubijo pod zahtevnim odrešilnim bremenom svojega bivanja. Vedno zadostujejo kapljice, ki so za otroka poln kelih! Tukaj kapljice posvečujoče milosti svetlobe, tam odpuščajoča milost Odrešenika! Tam je bila svetost zakrita, tukaj se razodeva, tam je bila zahteva, tukaj je dar! – Stoječ v milosti odrešitve svetlobnega polja vas bo preplavilo nekaj velikega!!

8 Zakaj Jaz to pravim prav zdaj, ko je treba našemu Karmathi odpreti vrata na pot milosti? Moji otroci, na svoji posebni poti potrebuje pravo semensko zrno, iz katerega bo človeštvu zrasla bogata letina. Najgloblja skrivnost iz Razodetja mu, tako kot vam, ki ste se vrnil domov, ni povsem očitna; vendar – v nezavednem občutenju leži velik dejavnik ponižnosti, ki ga ni mogoče dovolj visoko ceniti. To mora predhoditi vsakemu zavestnemu spoznanju, če naj se to oblikuje, in je zato zelo pomembno tako za otroka kot za celotno delo. To semensko zrno bo naš Karmatha odnesel s seboj na zemljo. Če bo žetev uspešna, bo prepoznal svoje lastno seme.

9 Stopi naprej, Karmatha, kajti Jaz želim slišati tvoje pričevanje. Imej zaupanje, Oče stoji pred teboj. Ker naj bi tvoja pot postala velika, da bo »živo pričevanje o Moji osebni zemeljski poti«, se v njej udeležuje Božanstvo.« Ko Karmatha naredi nekaj korakov naprej, se slika spremeni. Oblak leži pred Svetim ognjiščem; iz njega se razširi žarek v obliki pahljače nad vse otroke. Sveti glas govori:

10 »Karmatha, želiš stopiti na pot sožrtvovanja v ljubezni. V svojem življenju v luči si spoznal, da te ta pot lahko vodi k višjim božanskim višinam, pa tudi v revno in neplodno globino. Tukaj, na kraju Moje Duhovniške svetosti, te želim Jaz vprašati, ti pa se moraš preveriti in Mi dati odgovor pred pričami Mojega veličanstva.

11 Tvoja odločitev mora biti trdna in prostovoljna, če želiš nositi Mojo luč na zemljo. Otroka, ki je bil prisiljen v to, je treba popolnoma osvoboditi iz teme¹⁰, ti pa moraš sam osvoboditi dele duše¹¹ skozi svojo zemeljsko pot. Presodi sam, ali želiš izbrati to pot ali lažjo pot, ali pa bi raje ostal v Očetovi hiši. Božja potrpežljivost čaka, da razglasiš izbiro svoje ljubezni.« Zbor vzklikne »Aleluja«. Karmatha poklekne na obe kolena. Ker se je v njem ves čas prežemala trdna volja za služecho pomoč, ni več potrebe po dolgem preizkušanju. V Gabrielovi hiši je tako milostno sprejel Očetovo sveto usmiljenje, da je popolnoma podvržen tej dobrotljivosti. Njegov obraz se ljubeznivo spremeni, dvigne oči, ki so polne solz veselja, ljubezni, hvaležnosti in pripravljenosti na žrtvovanje, in reče:

12 »Oče, ki mi v svoji sveti PRA-Biti ostajaš dober Oče, glej, priznavam pred Teboj in Tvojimi otroki: sprejemam nase težko pot. Daj mi svojo moč, da jo bom lahko prehodil.

¹⁰ Legija, poglavje 23,28 ff. in poglavje 25,19

¹¹ Sile iz materije

Ohrani me kot svojega blagoslovljenega otroka. Sprejmi me in uporabi me za to, za kar si me ustvaril, da postanem.« Takrat se oblak razkadi, toda njegova svetloba ostane v prostoru. Oče sedi na svojem prestolu milosti, dvigne roke v blagoslov nad vse otroke in jih odpre, da sprejme enega otroka. Rafael pripelje Karmatho in ga dvigne v Očetovo naročje. Pri tem reče:

13 »Sveti Oče! Karmatha je na mojo in Agraleino veselje odšel iz naše hiše. Zdaj ga prinašamo k tebi, da bo lahko hodil pod tvojim varstvom, tako kot vodiš vsakega od svojih otrok. Drži ga trdno pri svojem Očetovem srcu, tako kot tudi mi smemo počivati pri tvojem milostnem srcu. Ne pusti, da bi se člen iztrgal iz verige, naj ostane vedno v pravičnem redu. Sveti, Neizmerni, stori to v svoji veliki ljubezni in usmiljenju! Izlivaš večnost svetlobe in dobrote nad nas – daj, da pijemo dragocene kapljice v polnosti Tvoje veličastnosti!«

14 Rafael se s čelom dotakne bele preproge v dvorani, tako veliko je njegovo spoštovanje. Zbor štirikrat vzklikne: »Svet, aleluja!« In medtem ko otroci vzklikajo, resni, neomajni, v plamenu ljubezni, Karmatha prejme posvetitev. Poklekne pred Bogom na najvišji stopnici vzvišenega prestola, obraz skrit v gubah svetega oblačila, in milostne roke ga blagoslovijo. Nato Oče pokliče k sebi velikega voditelja angelov, tudi njega blagoslovi in reče: »Jehasmael, odpelji Karmatho na njegovo mesto. Varuj ga s svojim bitjem in življenjem na njegovi zemeljski poti. Jaz bom od tebe pravično zahteval vse, kar mu storiš iz svoje zaščite. Prejmi moč za zaščito iz Moje moči, ljubezen za službo iz Moje ljubezni, razumevanje za vodenje iz Moje modrosti, da, vse, kar potrebuješ poleg tega težkega poslanstva. Odpravi se s Karmatho, blagoslovljenim, saj si tudi ti blagoslovljen, in prinesi nazaj okronanega, saj že nosiš krono življenja. Amen.« Jehasmael odgovori:

15 »Vse sveto Božanstvo, Oče, luč vseh nas in najvišja ljubezen. Sedaj stojim pred Teboj kot služabnik Tvoje moči, ki je z menoj. Ne opustim ničesar, kar lahko služi Karmathi in se zgodi na poti svobodne volje. Od tebe odhaja otrok in velikega sina ti želim vrniti! Daj moč nama obema, da se pot mnogih otrok in odrešitev mnogih duš skozi Karmathino zemeljsko pot lahko vključi v tvojo milostno odrešitev. Sveta je Tvoja ljubezen, sveto bodi hvaljen v zahvali naših src, naš večni Oče!« Zbor ponovno vzklikne: »Sveto-Aleluja!« Jehasmael se skloni in se z ustnicami dotakne Očetovih nog, v znak najpopolnejše služnosti. Takrat se tudi on dvigne in počiva skupaj s Karmatho na prsih Boga, blagoslovljen in poljubljen. Lepi angel, ki je kot človek že trikrat bival na Zemlji in tam varoval mnoge otroke svetlobe, vodi Karmatho k skrivnim vratom. Tudi knezi blagoslovijo tiste, ki odhajajo, drugi jim podajo roko. Oče jim pošlje svetel žarek; ta ostane nad Jehasmaelom in Karmatho viden kot zvezda.

16 Sama, ki je smela spremljati Karmatho do vrat Hephata, se je hitro vrnila. Nežno objame Agraleo, Cebulah pa jo je bratsko pogladil po licih. Oče, ki je dobrosrčno pogledal vse otroke, je dodal še Besedo o tem svetem dejanju:

17 »Moji otroci, ta, ki je odšel od vas, se vrača bogato blagoslovljen, kajti svoje srce je zaupal Mojemu. Jehasmael je eden najboljših varuhov v materiji. Zato morata vidva, Zuriel in Helia — ker je Jehasmael rojen v vajini hiši — varovati njega in Karmatho. Saj vesta, da se ta služba svetlobe lahko izvršuje, ne da bi omejevala mero svobodne volje, medtem ko je Jehasmael kot vodnik na določen način podrejen sami materiji, dokler deluje v njenem krogu vezanosti in ne more vedno neovirano razodevati svoje svetlobne volje. Vaša svetlobna modrost bo vedno storila, kar je prav.

18 Sedaj bodite blagoslovljeni! Izpolnajte Mojo voljo v zavedanju svoje svobode in bodite vedno pripravljeni na sveto službo. Kajti ta, ki vam je zaupana, je klic iz svetlobnega polja usmiljenja! Mir z vami vsemi. Jaz, večna ljubezen, sem vedno z vami. Amen.« Angeli v neizmerni moči vzklikajo:

19 »Svet, svet, svet, svet si, o Gospod! Oče vseh usmiljenj in dobri Bog, poln ljubezni in potrpežljivosti! Veliki duhovnik Melkizedek, ki nas vodiš z resnostjo in modrostjo! Sveti in veličasten Stvarnik, tebe smo se naučili ljubiti po moči tvoje svetosti in tvoje volje po redu! Hvaljen bodi Tvoj večno vse Sveti ime Pra-Emanuel, Odrešenik vse zemlje Jezus!

Svet, svet, svet, svet si, o Gospod!!«

Zaključek

1 »Tako se konča zgodba o otroku svetlobe Karmathi, ki je pod vodstvom svetega in dobrega vodnika zapisal najpomembnejša razodetja o poti našega Očeta na zemlji — zvesti Božji služabnik na tem svetu.

2 Zato, otroci Moje ljubezni, spoznajte tudi to razodetje. Iščite resno, in resnica se bo v vseh stvareh rada dala najti. Sprejmite to pot kot pouk zase, in izvajanje tega učenja vas bo pripeljalo nazaj v Moje kraljestvo večne luči, kakor ste to lahko videli, doživeli in spremljali v življenjski podobi Karmathe. Blagoslovljena naj bodo vesela srca, da pijejo iz Mojega Pra-Vira vse življenje in želijo postati Moja resnična radost. Moja sveta radost obdaja vse dobre otroke. Amen.«

Priloga

1 Še vedno ni v celoti razjasnjeno, od kod prihajajo duše. Tu se postavlja vprašanje: ali dušo tvori »otrok« ali duh? Kaj ima prednost? Da bi ljudem, ki so v duhovnem smislu

zelo omejeni z materijo, čim prej približali sliko nastanka, moramo od njih pričakovati, da se odprejo večjim globinam, ne glede na to, ali so sposobni vsega razumeti naenkrat. Ali nekdo vstopi v svetlo osvetljeno ali v najgloblje temno sobo – v obeh primerih se mora oko navaditi in šele postopoma pridobi sposobnost zaznavanja. Le da je svetla soba hitreje prepoznavna, medtem ko v temni komori, ki je enakovredna materiji, smrti in zatemnitvi duhovnega stanja, oko težko zazna posamezne predmete. Vsakdo se lahko sam odloči, ali bo izbral svetel ali temen prostor. Prav tako pa je od njega odvisno, ali se bo navadil na svetlobo, ki ga bo nato prežela in mu ne bo več pustila nobenih fasad, za katerimi bi lahko skrival to ali ono, kar je še nezadostno. – A zdaj k stvari.

2 Duh je in ostaja prvotni, kajti: »Bog je Duh, in tisti, ki ga častijo, ga morajo častiti v Duhu in resnici!«¹² Iz PRA-duha izhajajo vse miselne sile, ne glede na to, v kakšne življenjske izraze pridejo po najrazličnejših poteh reda, katerih razlika ne leži v merjenju vrednosti, temveč zgolj v njihovi uporabi. Iskra duhovnega življenja je bila v celoti dodana mislim, ki so se izlivale v »otroke«, kot osrednja sila – natančneje rečeno, ona je bila pravzaprav »otrok«! Čeprav so se stvaritve v nepredstavljenih razsežnostih vrstile druga za drugo, preden so te otroške misli postale samozavestna bitja, so bile že na začetku – ob določenem zunanjem začetku otroškega dela, ki je obsegalo množico čisto duhovnih stvaritev – v skladu s stvarjenjem »popoln otrok«. Ali lahko PRA-duh deluje »nepopolno«? Potem bi morala v Njegovem PRA-bistvu obstajati tudi manjvredna sestavina, s čimer bi bila Njegova vsemogočnost že zdavnaj odpravljena!

3 »Popolnitev«, h kateri naj bi otrok »svobodno« stremel, se v bistvu nanaša le na to, da – ker je sposoben samostojnega oblikovanja – ohrani notranjo povezanost s PRA-Duhom in jo v materialnem svetu ponovno vzpostavi na poti duha. Temu je moralo predhodno slediti, da je bil prej »osvobojen«. In to se je zgodilo v omenjenem »na začetku«, ko so bili duhovni otroci, v PRA-Biti popolnoma izoblikovani, za namene stvarjenja iz notranjega življenjskega kroga izpuščeni v zunanji. Zunanji življenjski krog zato vedno ustreza – za otroka – »osebnemu bivanju«, za PRA-Duh pa »delu Njegovih rok«. Že zaradi tega zunanji življenjski krog v sebi ne more biti nič drugega kot notranji, ne glede na to, da so iskricе duhovnih otrok, sestavljene iz nešteti duhovnih ali svetlobnih atomov, bitja, vzgojena k samostojnemu delovanju, in da so morala v skladu z večkratno raznolikostjo PRA-Duha sprejeti tudi različne razvojne poti, usode in dejavnosti.

4 »Zunanje bivanje« – pojasnjeno za ljudi – sprva nima ničesar opraviti z materijo, saj na začetku ni bilo ničesar drugega kot delujoči PRA-Duh sam po sebi in prek svojih duhovnih otrok – PRA-otrok! Materija se zato le bežno obravnava.

¹² Jn 4, 24

5 Po časovnih in prostorskih obdobjih, ki jih ni mogoče niti približno opredeliti po številu in vrsti, so vsi duhovni otroci v svojem osebnem razvoju dozoreli do samostojnega soustvarjanja. Vendar so spoznali, da bo so-ustvarjanje dobilo večno blagoslovljeno obstojnost le, če bodo svobodno sprejeli PRA-ustvarjalno načelo za svoje, tako da bodo svoj otroški impulz za delovanje podredili oziroma vključili v tistega PRA-Duha. Tudi ta trenutek je stopil v ospredje tako v notranjem življenjskem krogu PRA-središča kot tudi v zunanjem, otroškem središču. Oba življenjska kroga sta potrebovala osrednjo manifestacijo. V obeh je bila manifestacija zgrajena na dveh osnovnih pojavih: v notranjosti na osebi in njenem izžarevanju dejanj, torej na »osebno manifestirajočem se PRA-Duhu« in Njegovih vsemogočnih usmeritvah, ki so bile še naprej neprekinjeno izlivanje moči za vsa stvarstva; na zunanjem pa na dualni obliki, imenovani Satana, in celotnem delu otroka, ki je v svojem najglobljem in zato Pra-izvoru nastalo čisto iz Pra-Biti, tako kot dualno. Zunanje bivanje je izviralo iz dualnega, vendar ne iz njegovega stanja zavesti, temveč le iz njegovega silnega impulza, ki ga je prevzel.

6 Dual ne more nikoli v globljem smislu reči: »Otroci so izšli iz mene«; in celo njegova poznejša lastna ustvarjanja izvirajo v osnovi le iz notranjega življenjskega kroga. Vse nastajanje, tudi zunanje, je odvisno izključno in predvsem od PRA-Duha.

7 Čim večje valove odpovedovanja so posamezna bitja lahko sprožila, tem bolj je raslo njihovo osebno prizadevanje za izpopolnitev, kot je bilo omenjeno na začetku. Iz svetoskritega izvira »ustvarjalca življenja« se je zato lahko dvignil PRA-val (PRA-leto), v katerem so morali svobodno rojeni pred PRA-Duhom opraviti preizkus svoje samostojnosti ter ustvarjalne sposobnosti, ki so jo morali žrtvovati v prostovoljni predaji. Posledice tega v zunanjem življenjskem krogu so bile – čeprav jih je podpiral PRA-Duh – v svojih dejanjih narejene neodvisne. S tem so Njegovi vladajoči redni pogoji vedno ostali vladarski, in celo otrok, ki živi v največji ločenosti, se po iskri svojega duhovnega življenja nikoli ne more odtrgati od »ustvarjalca življenja«!

8 Iskra duhovnega življenja, v dobesednem pomenu besede »otrok«, sama po sebi ne potrebuje dovršitve, saj jo je prav ta dovršitev rodila. Njene miselne sile, ki so se kasneje uresničile v dejanjih in s katerimi si je ustvarila »obleko«, pa so bile podvržene zakonu dovršitve, vzpostavljenemu iz svete nujnosti, saj le tako lahko in bo delo slavilo svojega Mojstra. Ta obleka je bila duša PRA-otoka, s pomočjo katere je v manifestirani obliki vstopil v zunanji življenjski krog. In tu se je zgodilo vidno razodetje PRA-Duha, PRA-Očeta (ustvarjalca življenja, Stvarnika) svojim PRA-otrokom. To se je moralo zgoditi, sicer nobeno stvarstvo ne bi imelo niti zunanje niti notranje življenjske vrednosti. Razodetje, ki bi bilo zgolj beseda – tudi na začetku –, bi bil kot valovi, ki se izgubljajo v pesku, ki bi ostal brez krivde, če ne bi postal rodovitno tlo. Ker pa ni bilo nobenega otroka ustvarjenega kot »pesek«, ampak kot »popolna podoba«, ni bilo ničesar, kar bi preprečevalo, da se je PRA – razodet v osebni podobi – srečal s svojimi otroki na polju dejanj. V skladu z obema življenjskima obročema so vedno videli in

slišali PRA – notranje, zunanje v obliki pa vedno takrat, ko so eno od svojih duševnih miselnih sil ovili z atomom svetlobe iskre duhovnega življenja. S tem je rasla njihova notranja in zunanja podoba, sicer manj v obliki kot bolj v njihovi lepoti, sijaju svetlobnega izžarevanja in s tem povezani svobodni ustvarjalni dejavnosti.

9 Ta duša, ki je ne smemo zamenjati z dušno-materialno snovjo, prihaja »od zgoraj«. Obstajajo – in tudi tu se temeljna zaporedja pojavljajo strogo razvrščena – štiri skupine, ki so se pred vsakim nastankom materije najprej pojavile v štirih služočih angelskih skupinah (angel = otrok svetlobe). Na splošno na celotnem polju otroškega stvarstva ni nobene druge skupine, ki v tem ne bi imela svojega vzorca. Kar prihaja »od zgoraj«, je vedno duh, otrok svetlobe, ki se v vsakem namernem stvarjenju pojavi tudi zunanje! Duhovno-oblikovno je njegova duša, tudi »obleka«.

10 Do spremembe je prišlo, ko je dualna Satana poleg ustvarjalnega sodelovanja v zunanjem življenjskem krogu, ki je bilo dano in s tem upravičeno, želela postati neodvisna v notranjem osvobajanju iskre duhovnega življenja od PRA-Duha. Ta nemožnost je morala pomeniti ločitev, padec, skozi katerega je lastno notranje življenje, tako kot življenje tistih, ki so ostali vezani na Dual, doživelo zaprtje.

11 Tu se je zgodilo naslednje: specifične miselne sile niso obdajali svetlobni atomi, ampak ravno nasprotno, zaradi česar je bila duhovna iskra življenja vklenjena. Ostala je sicer takšna, kakršna je bila, vendar ni mogla več biti »ustvarjalno soodgovorna«, tako kot človek v celici komajda še ima svobodo delovanja, ne da bi zaradi tega bil manj človek. Zato so morale miselne sile, utelešene le iz duševnega oblačila, postati vedno bolj podrejeno delo, ker je manjkalo oživljanje iz Pra-Duha. Sile, ki so se odcepile od nekoč čistega svetlobnega duševnega oblačila, so se ohladile v »materijo«. In v tem leži materialni del tako imenovane »duše človeka«.

12 Da pa bi bila ponovno vzpostavljena tudi zunanja ureditev, je Božanstvo ustvarilo poti, po katerih so smiselne daritve odreševale ohlajene duše in odcepljene miselne sile, tako da je bilo mogoče ponovno osvoboditi ujeti iskreni delec duhovnega življenja. Vse to se nanaša le na osebni dual Satane skupaj s tistimi, ki so z njo padli. Vendar je treba omeniti še eno razliko: dual kot svetlobni otrok, usposobljen za ustvarjanje, obsega povsem drugačno časovno razsežnost kakor na primer drugi padli. To se je moralo pokazati tudi prostorsko in je povzročilo ustrezno razdelitev tudi v svetlobi, ki pa je bila dopuščena samo zaradi odrešenja. Ta razdelitev ni pomenila razlike v vrednosti, temveč je bila predstavljava le v načinu delovanja. Oblikovali sta se dve skupini za delovanje: najprej štiri temeljne skupine, ki so kot »Prvi« oziroma »Veliki« v svojih področjih delovanja utirali poti; nato pa množica otrok, ki lahko po teh že pripravljenih poteh lažje izpolni svoj delež — tako imenovani »Mali«, svobodno rojeni otroci iz štirih temeljnih skupin. Lahko je razumeti, da večji prevzemajo sorazmerno večja bremena, medtem ko so manjšim glede na njihov še otroški razvoj dodeljene

lažje naloge. Oba deleža pa sta morala biti v pravičnosti enakovredno urejena, kajti obe skupini dejanj svoje poslanstvo v polnosti izpolnjujeta in ga bosta tudi izpolnili.

13 Vezanost dualne osebe v samovoljno izbrani otrdelosti (materiji) se je izvršila v Zemljo (zemeljski krog), kamor so bile usmerjene tudi njene najmočnejše izlivajoče se sile. Celotna otrdelost je oblikovala človeku podobno ovojno kroglo, ki v kraljestvu velja za »bakterijo«. Zato je Bog ni zaman vrgel v čim večjo oddaljenost; poleg tega je Zemljo v tem »človeku« postavil na levo stopalno stran, ker je tam za telo najmanj škodljiva. Celotna krogla pa je bila v resnični podobi svetlobnega stvaritvenega kolesa postavljena v sedmo krožno in žarno sfero, pod dvojnimi vplivom Usmiljenja.

14 Tisti, ki so padli z njo, so bili v najčudovitejši odrešilni volji v vesolju lupin razpršeni po soncih, zvezdah, svetovih (tudi lunah) skupaj z Zemljo, ki sodijo v materijo. Pot nazaj k svobodi jim je bila odprta. Ker sami zaradi velike otrplosti svojega materinskega telesa niso bili sposobni, da bi se osvobodili, so bili otroci svetlobe, ki so ostali zvesti, pripravljeni prodreti v materijo in pomagati pretrgati njihove verige. Ni pomembno, ali gredo v najglobljo temo, torej na Zemljo, v materialno inkarnacijo, na druga materialna telesa v vesolju ali pa delujejo tam v svojem svetlobnem astralnem telesu. Vse je žrtvovanje! In vsako žrtvovanje jim prinaša dodatno moč in svetlobo.

15 Če bi jih poslal na zemljo, da bi postali Božji otroci, bi to bilo v nasprotju s Svetlobo. Če je bil Bog njihov stvarnik, je bil seveda njihov Oče; torej so morali biti tudi Njegovi otroci! Zakaj bi torej morali postati otroci? Prvo otroštvo bi moralo zadostovati, kar pa bi pomenilo nepopolno stvarjenje, ki se ne bi skladalo s PRA-Duhom! Zemeljsko potovanje resnično ne bi moglo povečati njihovega otroštva. Otrok je za svoje starše od prvega dneva življenja popoln otrok; ne postane več otrok, ko odraste. Z odraščanjem se povečajo le lastne moči. Pot materije kot »prосто žrtvovanje« prinaša povečano izražanje moči in večjo soustvarjalno zmožnost delovanja, s čimer se bogastvo svetlobe pomnoži.

16 »Otroci od zgoraj« ne prihajajo neprestano v utelešenje, kajti ves čas padca imajo tudi v samem kraljestvu svetlobe veliko dela, ki koristi odrešenju padca po poteh skozi vezana prostorska telesa. Ob koncu časa odrešenja ne bo več niti enega svetovnega telesa, ki ga ne bi vsaj enkrat obiskal vsak izmed »Velikih« — tudi v več materialnih utelešenjih tako na Zemlji kakor tudi na drugih svetovih.

17 »Mali« svetlobe se v povprečju inkarnirajo v materijo štiri- do sedemkrat, pri čemer se od njih pričakuje največ dvakratna, vsekakor pa enkratna inkarnacija, svobodna od PRA-Duha, kateremu se tudi prostovoljno predajo. Življenje otrok svetlobe je od trenutka padca neprestano žrtvovanje, »služenje«! Zato je Pra-Duh »prostovoljno služenje« povzdignil v neizrekljivo blagoslovljeno dejanje in ga zakonsko pogočil.¹³

¹³ 10 zakonov in 2 zapovedi

18 Povsem drugače je pri padlih in tudi pri Dualu. Njegova nehote, a vendar samopovzročena razdrobljenost je pripeljala do kaotičnega stanja, ki bi – če ga ne bi prekrila usmiljenost pred svetostjo – lahko kmalu sprožilo razpad tudi ustvarjenega Velikega duha.

19 Ali ne bi bilo s tem »delo njegovih rok« zaman? »In glej, bilo je zelo dobro«¹⁴ vse, kar je bilo ustvarjeno na začetku! Tako je moral tudi padec služiti slavi Njegovega večnega imena – čeprav ne prostovoljno, tem bolj pa zaradi svetih pogojev.

20 Pogoj je bil, da se Dual loči od svojega delovanja. Primer je nosil ime »Luzifer«, vendar božanskega imena »Satana« ni bilo mogoče izbrisati. Ta dual je ostal utelešen in ujet v zemeljskem prostoru, redko viden človeku, angelom pa med njihovim časom žrtvovanja nekoliko pogosteje PRA-ju pa večno viden! Nasprotno pa je njegova zavestno izpostavljena miselna moč (tudi moč njegove vojska) oblikovala materijo, vse tekoče in trdne oblike elementov, plin, minerale, rastline in živali.

21 Vse, kar je bilo v tem živega, je bil dodatek od zgoraj, »Atma«, brez katerega materija nikoli ne bi dosegla osvoboditve. Prek Atme je na primer tudi energijsko jedro živali postalo njena duša, s čimer je prišlo do določene preobrazbe. Deli, ki so se v nekem bitju preobrazili, služijo za sooblikovanje človeških duš.¹⁵ Na ta način se je najprej odvijalo osvobajanje zlorabljenih duhovnih sil, pri čemer je morala lastna izpraznitev moči duala (op. p. dvojnika) postopoma postajati vse šibkejša, njegova osebna odrešitev pa se je začela in se bo zaključila na nepredstavljivo sveti poti milosti.

22 Podobno so bili tudi vsi drugi padli angeli ujeti v najrazličnejša vesoljska telesa iz materije. Nobeno vesoljsko telo sploh ne bi moglo obstajati, če ga po Stvarnikovi volji ne bi vzdrževala in nosila živa bitja – tako kot tudi svetlobnemu kraljestvu pomagajo vladati Božji otroci. Moči teh padlih bitij so ustvarile snov za njihovo vesoljsko telo, to telo pa bo doseglo odrešitev na popolnoma enak način kot planet Zemlja, ki pripada Luciferju. – Tudi pri tem so se ob ločitvi oblikovali dve glavni skupini, večja in manjša: prva so tisti, ki so padli po lastni volji (čeprav jih je k temu premamil Lucifer), druga pa je tista množica, ki je padla p načelu »zraven ujet, zraven zaprt« (torej tisti, ki so se pustili potegniti s seboj)!

23 Videlo se bo, kako jasno se to kaže pri ljudeh. Tako se na Zemlji, ki je središče teme, srečujejo štiri skupine: Veliki in Mali svetlobe ter teme.

24 Poreklo otrok svetlobe, ki s seboj prinašajo »duševno bogastvo« iz višav, je zadostno pojasnjeno. Veliki morajo doseči veliko (preroki, učenci), medtem ko mali

¹⁴ 1 Mz 1,31

¹⁵ Je pojasnjeno v nadaljevanju.

odhajajo kot »masa svetlobe«¹⁶ in »nosijo svoje seme«¹⁷; njihovo sodelovanje je resnično visoko cenjeno. Res je, da se lahko v materiji spotaknejo, še posebej tam, kjer temna trdnjava kaže svoje strmine; vendar ne padejo v dobesednem pomenu besede. S sprejetjem mesenega telesa so vsi podvrženi grehu ločitve, ki zahteva žrtvovanje. Inkarnirano telo tako na Zemlji kot na drugih vesoljskih telesih je v svoji sestavi le materija, sila, ki jo je treba osvoboditi.

25 Iz teh sil izvirajo želje. Ne glede na to, kako grenke posledice lahko imajo, je z njimi vseeno povezan nekakšen korak k osvoboditvi; vendar je bolje, da nizko željo preoblikujemo v plemenito dejanje, saj bi to pomenilo resnično osvoboditev. Ti nagoni predstavljajo za otroke iz nebes »duhovni delež« snovi, zaradi katerega prevzamejo so-žrtvovanje.

26 Njihova naloga ni, da bi ta delež, tako rekoč, »pojedi« oziroma ga obravnavali kot osebno dušo. Temveč ga sprejmejo v sebe kot »gosta«, ki ne velja za lastnino. Ko otrok od zgoraj kot krono svoje celotne žrtvene poti prevzame zemeljsko inkarnacijo kot zadnje tveganje in jo glede na svojo velikost svetlobe dovrši v zadovoljstvo Očeta — in kako naj Tisti, ki je »Zvest in Resničen«¹⁸, ne bi bil zlahka zadovoljen —, tedaj »gosta« prinese nazaj v Svetišče. Tam se kot »prineseni dar«¹⁹ zbira na Svetem Ognjišču (kot novčič, klas ali snop).

27 Če so bili otroci »od samega začetka« posvečene podobe, ne morejo sprejeti ničesar dodatnega v fizičnem smislu. Njihovo življenje v svetlobi jim prinaša toliko izpopolnitve, da se resnično ne potrebujejo obogatiti s »tujim dobrim«. Njihova »zemeljska duša« je zapravljeno premoženje dualne Satane, ki se zbira za to, kar je najvišji namen vseh sožrtvovanj otrok svetlobe! S tem se hkrati razkriva njihovo obstajanje, njihova pot, njihov cilj in njihova izpolnitev.

Odrešitev padlih

28 A zdaj: na kakšen način dosežejo padli odrešitev? Najprej omenimo najmanjše. Manj kot so bili ti vpleteni v soodgovornost, višje je njihovo mesto izgnanstva: sonca in zvezde materialnega sveta. To je milost! Ker so bili ob padcu v smislu svetlobe še premladi, da bi bili soodgovorni (kar pa ne velja za starešine gričev in posnemane nebesne skupine, ki jih je na soncu Ataräus ustvaril v nasprotju z božanskim načelom

¹⁶ Dan. 7, 10

¹⁷ Ps. 126, 6

¹⁸ Raz. Jn. 19, 11

¹⁹ Lk. 15, 8; Rut 2, 2, Ps 126, 6

in ki so se zavestno udeležili upora²⁰), je Malim bila izkazana pravičnost, ki v največji meri podpira voljo k »dovoljenju odrešitve«, kar je v sončnem življenju zagotovljeno.

29 Mimogrede: noben materialni »svečnik« ni vir svetlobe, temveč le njen pretvornik. Osnovna snov Pra-svetlobe jim priteka po duhovno-kozmičnih poteh prek sedmih praosrednjih sonc in podrejenih nebesnih sončnih skupin, in sicer v vedno manjši obliki, s čimer se ohranja in spodbuja vse kozmično in naravno življenje snovi.

30 Planet nikoli ne more prenesti niti najmanjše količine »čistega atoma sončne prasantlobe«, saj ta zažge materijo.

31 Toda ali lahko majhne sile malih bitij ustvarijo takšne sončne strukture? No, najprej gre za precej velike skupine združenj, ki torej kažejo tudi nezanemarljivo izražanje moči. Poleg tega se »višja prostorska telesa« niso oblikovala le iz grobe snovi, kot na primer Zemlja ali Lune, ampak so pritekajoči žarki pra-svetlobe v bistvu predstavljali največji delež lastništva takšnih sonc in zvezd.

32 Zaradi tega na njih določen čas vedno živi veliko otrok svetlobe, ki malim padlim kot pravim prebivalcem Sonca dajejo zgled pravičnega življenja. Najbolj jih navdušuje prihod in odhod »drugih«, saj sami ne čutijo potrebe po spremembi in je tudi sami ne morejo uresničiti. Še posebej ob odhodu svetlobnih duhov, ki se zunanje nekoliko razlikujejo od sončnih ljudi, začnejo razmišljati. Šele na vprašanja pa dobijo majhne namige, ki se ob nadaljnjih vprašanjih razširijo. Na ta način se jih opozori tudi na njihovo soodgovornost in na možnost poprave.

33 Če se v njih začne prebujati svobodna želja po tem, ni več nobene ovire, da bi jih pripravili na pot k planetu odrešitve. Ko se inkarnirajo v skladu s tem, seveda s seboj prinesejo svojo dušo, tako imenovano »zvezdno dušo«, ki je v nobenem primeru ne smemo zamenjati z otrokom iz nebes. Vendar pa, tako kot otroci iz nebes, prevzemajo dele moči svojega inkarniranega sveta, kar predstavlja zanje precejšnjo obremenitev. Kljub »želji po popravi« njihova duhovna iskra sama ne more pretrgati svojih okovov. Vendar je vzpostavljena »povezava«, ki takim ljudem vsekakor omogoča, da prepoznajo in sprejmejo Božansko. Le da večina tega ne stori, ker zaradi svojega padca uživajo v vsem, kar je protibožanskega. In planetarna inkarnacija jih v tem početju še utrjuje.

34 Ali ne bi bilo bolj modro, da bi takšne zvezdne duše ostale na svojem starem, njim domačem mestu, kjer sicer ne bi postale boljše, pa tudi ne slabše? Oh, »zastoj« je neznani in zato najhujši sovražnik življenja! Samo duševna stiska osvobaja »hrepenenje po višjem«! Zato se v milosti spregleda, ali pridejo na svojem

²⁰ Glej »PRA-Večnost v prostoru in času«.

inkarnacijskem planetu do čistejšega spoznanja, čeprav bi bilo to bolje. Naslednje stopnje njihove nebeške lestve lahko dosežejo zelo veliko.

35 To, kar je bilo posebej za vas narejeno, kaže, da se takšne duše na »svojo Zemljo« vračajo izjemno redko, saj to ni le nepotrebno, ampak bi jih to vedno bolj obremenjevalo, namesto da bi jih osvobodilo. Vsaka reinkarnacija zahteva sprejemanje materialnih energijskih snovi, ki se logično povečujejo s ponavljajočimi se inkarnacijami.

36 Če je po večnem sklepu in v skladu z odrešitvijo že majhnim otrokom svetlobe dodeljena največ dvakratna inkarnacija v svetu, bi lahko Vsemogočna dobrota od ubogih trpinčenih in sojetnikov zahtevala dvojno ali celo večkratno preizkušnjo? Prav tako se na takšne ljudi zgrinjajo zadržani temni veliki duhovi, ki med svojo inkarnacijo ne pridejo do spoznanja; kajti »zli« ne dopuščajo poti osvoboditve. Zato je volja in ljubezen Odrešenika, da se uboge malčke takoj reši najstrožjega prekletstva! Le tisti, ki v inkarnaciji uniči večji del svoje osebne duše, bo nekoč vrnjen na isti svet.

37 Toda kaj se zgodi z materijo, ki jo sprejmejo? To je »dušno blago«, še zlasti ker so inkarnirani glede na svojo naravo tako ali tako podobni zakrnelim silam. Specifične moči, ki jih sprejmejo iz štirih vrst snovi svetovnega telesa, jih tako rekoč porabijo in tako postanejo del njihove osebne duše; ne ostanejo le njihov »gostujoči del«. Ker je njihova dušna obleka zaradi nekdanjega zaostanka v razvoju ostala nespremenjena, poleg tega pa so dodatni potenciali deli Dvojnika, h kateremu duše pripadajo, ne sprejemajo tujega blaga, ampak lastno blago, ki ga zato že lahko obdržijo. Čeprav je to med zemeljsko inkarnacijo močno obremenjujoče, služi na poti odrešitve kasnejšemu napredku in se jim »pripisuje v milost«, saj na ta način pomagajo odnesti domov tudi bistven del padca, s čimer si ponovno pridobijo Božje otroštvo.

38 Te duše večinoma spregledajo in spoznajo resnico tik pred propadom (smrtjo) svojega planeta. Ravno bližajoča se smrt jih dobesedno »v zadnji minuti«²¹ požene v Odrešenikov objem. Tako se jim zgodi podobno kot razbojniku na križu. In čeprav morda ne pridejo naravnost v najvišjo nebeško slavo – kot se to zgodi v zgodbi, ki je »simbol za izgubljenega sina« – se njihova lestev do nebes vseeno skrajša. Pot skozi Harmagedon (kraj očiščevanja), ki je včasih še potrebna, pa zanje izgubi svoj strah in grozo.

39 Tudi oni pa lahko – če želijo – del pridobljenega blaga položijo na Sveto ognjišče, kar storijo le redki takoj, vsi pa kasneje, saj je tisto, kar sprejmejo (predvsem med zemeljsko inkarnacijo), del osebne moči Dvojnika in mu bo nekoč ponovno po pravici pripadalo. Pravica pa ne izhaja iz tega, ker je Dual pri svojem nastajanju prejel

²¹ Razod. 7, 9; Dan. 7, 10

kraljestvo, ampak ker je to tako določilo Pra-Žrtvovanje »prek Golgote« v korist popolnosti vseh otrok!

Četrta skupina: Veliki teme

40 Zdaj je na vrsti četrta skupina: Veliki teme. Njihova območja delovanja, če se nahajajo v zemeljsko-sončnem krogu, so Mars in Saturn, pa tudi drugi svetovi, povezani z Zemljo. Vedno sta po dva prevratnika tam, kjer živita do odhoda. Njihova značilnost je očitna: en del je element, ki uničuje s čisto fizičnimi silami, drugi pa na tako imenovanem duhovnem, natančneje rečeno, »miselnem področju«*, ker tako ne more priti do zamenjave s »čistim duhom«.

* Spomnimo se Steinerjeve razlike med »Luciferjem« in »Ahrimanom«.

41 So v veliko tesnejšem stiku s tem, kar se dogaja na Zemlji, kot si sploh lahko predstavljamo, in se na Zemljo vedno odpravljajo zavestno. Drugi svet osvoboditve, ki bi jim pravzaprav bolj ustrezal, izberejo izjemno redko. Zdaj je mogoče slutiti, zakaj se prav takrat pojavi »besnež«, ko se sorodna združenja pripravljajo na zla dejanja. Priprave na takšna početja so opazne – če že večinoma kratkoročne; vendar so pripravljene »že dolgo vnaprej«, sicer močni ne bi mogli biti na voljo. Poleg tega ti Veliki že dalj časa pred svojo inkarnacijo obkrožajo izbrano mesto in pustijo, da njihove nezanemarljive miselne sile razvijejo svoj učinek. Nato se rodijo in ob pravem času prevzamejo svetovno oblast.

42 Ali se Božanstvo tukaj ne vmešava? Oh, celo zelo odločno, le povsem drugače, kot menijo kratkovidni ljudje. Čim bolj se takšne sile izživljajo, tem močneje poteka izginjanje moči teme. Zgoščevanje sil, ki prihajajo do izraza, je – čeprav težko razumljivo – njihova osvoboditev! To so bremena, ki jih morajo nositi ljudje; in to nošenje ni majhen del tistega, kar je treba vrniti. V najsvetejšem smislu so to »bremena soodrešitve in milosti«, križna bremena, ki sprožajo nepredstavljivo. Tako morajo demoni, Veliki teme, služiti celo Vsemogočnemu v njihovih igrah proti Bogu in ljudem.

43 Tega ne veste in ne smete vedeti; za vaše dobro so vam vedno »zavezane oči«. Kajti le s tem, da izčrpa svojo svobodo, se demon sam osvobodi! Hkrati se pravičnost kaže v vsej svoji veličini. Vsa bremena, ki so jih naložili besneži, jim bodo enkrat v celoti naložena, kar se vedno zgodi po koncu planetarnega življenja. Tudi oni so tisti ljudje, ki v izjemno redkih primerih pred fizično smrtjo pridejo do zavestnega spoznanja svoje krivde. Na tisoč jih pogosto ni niti enega.

44 Toda demonov je maloštevilno, prav tako kakor Velikih svetlobe. Nasprotno pa so »množice, ki jih nihče ne more prešteti«²², Božje ljudstvo; kakor Mali teme naseljujejo zemeljske planete. Oboje je vsak po svoji vrsti dober ali slab sad; Veliki obeh strani pa so jedra. PRA- je drevo življenja, na katerem rastejo dobri plodovi s svojim blagoslovljenim semenom; Dual po svojem padcu je drevo smrti. Njegovi zlobni plodovi se zaradi pokvarjenih jedrc razkrajajo, včasih skoraj do popolne gnilobe.

45 Povratek demonov je neizmerno težak. Nikoli se ne smejo vrniti v svet, v katerem so se inkarnirali kot ljudje; ostanejo na kraju svojih grozljivih dejanj včasih več kot tisoč let, deloma iz lastne zlobne volje, deloma pa zaradi tokov krvi in solz, ki so jih sami sprožili. Če so končno osvobojeni po »poti čiste milosti«, tudi njihova pot vodi prek Harmagedona, vendar neskrajšana, ker se le tako lahko sežgejo ostanki.

46 Kar prinesejo s seboj kot duša, je njihov povsem lasten delež misli in moči zavestne zlobe, njihovo čisto padlo jastvo. To ostane prav tako njihova last, tako kot vsaka duša obdrži svojo. Toda tisto, kar dodatno sprejmejo ob inkarnaciji, se v celoti prenese v njihovo jastvo, zato jih je treba imenovati »duše od spodaj«. Snovni vnos iz sveta inkarnacije se zato nikoli ne obravnava kot blago, ki ga je treba vrniti, niti po očiščenju z ognjem Harmagedona. Nikoli ne bo pristal na Svetem ognjišču, tudi če so demoni na dan stvarjenja ljubezni popolnoma odrešeni. Ali bo prihajajoči sveti praznik usmiljenja v letu PRA-dejanj²³ vendarle ponovno »posvetil« tudi te dele sil, tako da bodo na morda podobni poti žrtvovanja doživele drugo očiščenje in tako prejele svojo »posvetitev« s tem, da bodo ležale na Božjem visokem oltarju, o tem PRA-Božanstvo tukaj molči, kajti »Njegova ljubezen povečuje srečo otrok«!

47 Tako je Zemlja (tako kot tudi drugi odrešilni planeti) visoko blagoslovljena šola Božjih otrok; za angele, da tam dokažejo svoje otroštvo, ki so si ga ohranili z zvestobo, in da v prostovoljni službi pomagajo tistim, ki so ob padcu izgubili svoje otroštvo in ga morajo ponovno poiskati in pridobiti prek poti inkarnacije, predvsem na Zemlji.

²² Luka 23, 43

²³ Dan stvarjenja v »PRA-večnosti v prostoru in času«.

